

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sevil Bayer
GROGREN
KADINLAR
ÖYKÜ

OZAN

Sevil Bayer, İstanbul Bebek'te doğup büyüdü. Temel eğitimini Fransızca ve İngilizce olarak tamamladıktan sonra dört lisan daha öğrendi. On yıla yakın yurt dışında ticaret yaptı. Daha sonra uzun yıllar Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde büyük kuyum mağazaları yönetti. En son Marmaris'te eşiyle birlikte açtığı kuyum mağazasını da devir ederek kendini emekliye ayırdı. Emeklilik yıllarında yazdığı ve Müjdat Gezen Tiyatrosu'nda oyun olan "Hangi İstanbul" isimli kitabı şu anda üçüncü baskısına hazırlanıyor.

Sevil Bayer GROGREN KADINLAR

Gözlerine dikkatle bakarsanız fark edebileceğiniz kadınlar vardır bu memlekette. Kimi sakın pervasız, kimi kızgın ateşlerde yürümüş, kimi çaresizliği kabul lenmemiş kadınlar.

Bu kitapta okuyacağınız kadınlar, grogren bir kurdele kadar güçlü ama bir o kadar da kendini gizlemiş olanlardır.

Mutlaka hikâyelerden birinde kendinizi bulacaksınız. Onların yaşadıklarına bazen üzülüp bazen mutlu olacaksınız.

Keyifli okumalar.

978-605-7569-65-3

786057 569653

facebook/ozanyayin
twitter/ozanyayin
instagram/ozanyayin

Online satış www.ozanyayincilik.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sevil Bayer

GROGREN KADINLAR

-ÖYKÜ-

OZAN

İstanbul 2020

Sevil Bayer

GROGREN KADINLAR

-ÖYKÜ-

OZAN

İstanbul 2020

Ücretsiz PDF İndirilebilir: <https://rantey.org>

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ozan Yayıncılık'a aittir.
Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında tüm alıntılar, Kültür Bakanlığı
Telif Hakları Sözleşmesi gereği yayınevinin iznini gerektirir.

Sevil Bayer / Grogren Kadınlar
Yayın Yönetmeni: Arzu Sandal
Editör: Abdullah Demir
Kapak Tasarımı: Ozan Grafik

Baskı ve Cilt: Ozan Matbaacılık
Davutpaşa Caddesi Güven Sanayi Sitesi B blok Kat: 2 No: 352.
Topkapı/İSTANBUL

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Sevil Bayer / Grogren Kadınlar
Türk edebiyatı, Çağdaş yazarlar, Öykü
Ozan Yayıncılık Ltd. Haziran 2020, Türkiye, İstanbul, 144 sayfa

ISBN: 978-605-7569-65-3
Sertifika no: 42194

Dağıtım:
İstanbul: 2A, Alfa, Alkım, Artı, Bilgi, Çağaloğlu, D&R, Derya Dağıtım,
Final, Paraf, Remzi, Say, Totem, Yelpaze
Ankara: İmge, Kıta, Ekinoks, Arkadaş Kitabevi
İzmir: Erdoğanlar, Güneş

İnternet satış:
www.idifix.com, www.kitapyurdu.com, www.kitapyeri.com,
www.dr.com.tr www.netkitap.com, www.hermeskitap.com,
www.ba-bil.com, www.1001kitap.com.tr, www.kitapdenizi.com,
www.finalpazarlama.com, http://www.kitapsan.com.tr

OZAN YAYINCILIK LTD.

Alemdar Caddesi Güzel Sanatlar Sk. No: 13 Çağaloğlu İstanbul
Tel: 212.511 93 95 - 520 43 90 Faks: 212.527 98 47
Email: info@ozanyayincilik.com Web: www.ozanyayincilik.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
AŞK - İKİ YAKA/EVA	9
ESKİ YILLAR../ JALE... ..	43
SULTAN	59
OKŞAN... 1980	69
DESPİNA	77
SAFİYE	91
İLAY	107
GÜLSEREN	125
HÜLYA	133

ÖNSÖZ

Grogren bir kurdele cinsidir.

Birkaç çeşidi vardır.

Bir çeşidi sert ve katı, kimi zaman giysileri dik ve düzgün tutabilmek için gizli yerlere dikilir.

Bir çeşidi elastiki, dikildiği yerin esnemesini sağlayabilmek için gene gizli yerlere dikilir.

Bir çeşidi de parlak ve gösterişli, şapka kenarlarına veya giysi aksesuarı olarak en görülür yerlere dikilir.

Her üç çeşidi de son derece dayanıklı, kullanıldığı yere güç katarak gereken vazifeyi görür. Yıpranmayı engeller.

Grogren Kadın sözcüğü, ancak çok dayanıklı kadınlar için söylenebilecek bir sözdür bu yüzden.

Bu lâkabı aramızda kullanarak, sırf bu lâkabın değerini vermemi sağlamak amacıyla bana kitap yazdıran sevgili Ayla Dursun'a çok teşekkür ederim.

Bir teşekkür de, birkaç hikayemi yazabilmem için bana tanıdığı kadınların yaşamlarını üşenmeden yazarak anlatan, hikayeye çevirmeme sebep olan çok değerli dostum, Bahriye Ressamı Bröveli sevgili Mine Erdini'ye borçluyum.

Bir Grogren Kadın olarak, yazdığım hayat hikayelerine saygıyla minnet borçluyum.

Sevil Bayer

Özlük haklarına gösterdiğim saygı nedeniyle de, hikayelerimdeki kadın isimlerini değiştirmek ihtiyacı hissettim.

Emeği geçen herkese teşekkürlerimi iletiyorum.

Sevgiyle.

Sevil Bayer

AŞK - İKİ YAKA EVA...

Kalın perdeleri sebebiyle halen karanlık olan odasında uyandığında, o sabah hiç de keyfinin olmadığını fark etti. Pazar Ayini'ne gidecek olmasa, sabahın erken saatinde kalkmaya hiç de niyetli değildi. Önce biraz gerindi, sonra isteksizce kalktı yatağından.

Banyoya gitti, aynaya bakmaksızın kabine girip duşunu aldı, bornozuyla mutfığa gidip kendisine bir kahve yaptı, kedisi Alex'in mamasını verdi. Banyoya dönüp saçlarını kuruttu, güzel yüzünde hüznle bakan gözlerine bir müddet baktı aynada. Yıllar çok çabuk geçiyor diye düşündü. Kahvesini içerken kiliseye gideceği kıyafeti seçti, birkaç bisküvi yedi, giyindi ve evden çıkarken antredeki aynada kendini gördü. Kıyafetini pek de beğenemedi. Sonra "Amaan sende," deyip evden çıktı.

Arada bir katıldığı Pazar Ayini'nde hiç değilse birkaç akrabasını görüyor, onlarla sohbet ediyor, rutin yaşantısından biraz olsun uzaklaşıyordu. Ama bu sabahki ayin bir

türlü bitmek bilmiyordu. İçindeki sıkıntıya anlam veremedi. Sanki bir şeyler olacakmış da adını koyamıyormuş gibi bir his vardı içinde.

Nihayet ayin bitti, akrabalar bir araya toplandılar bahçede. Her ayın ilk Pazar akşamunda yaptıkları gibi, o akşam da Kuruçeşme'deki balık lokantasında buluşup, bir arada olabilmenin keyfini çıkartacaklardı. Bu buluşma, onun hayatına renk katan yegane etkinlikti. Bunun dışında nadiren sinemaya ya da tiyatroya giderdi. Tek başına gidip de bir yerlerde yemek yemeyi ya da eğlenmeyi pek sevmiyordu. Artık çok genç değildi belki ama, yaşlı da sayılmazdı. Halen güzeldi. Yalnız başına olduğu zaman, herkes ona bakıyor gibi geliyordu. Rahatsız oluyordu.

Harbiye'deki kiliseden evine, yavaş yavaş yürüyerek döndü. Onu bekleyen kimse yoktu. Yapacak işi de yoktu. Bu yüzden hiç acelesi yoktu. Bir kedisi vardı işte. Evin içinde bir can olması ona kuvvet veriyordu.

Köklü ve asil bir İtalyan Levanten aileden geliyordu Eva. 43 yaşındaydı. Genç yaşında annesinin ısrarı ile kendisinden epey büyük bir adamla evlenmiş, çocuğu olmamıştı. Bütün çocukları severdi. Ama Allah vermeyince vermiyordu işte. 2 yıl önce de eşini kaybetmişti.

22 yıl evli kaldığı kocasından kendisine kalan küçük bir mirasla yaşamını sürdürüyordu. Harcamalarına dikkat ediyor, açılmamaya özen gösteriyordu. Birkaç arkadaşı vardı arada bir görüştüğü. Ama hepsi evliydi. Dul kalmanın zorluklarından biri de buydu.. Yalnız kadın imajının, evli kadınların canını sıkacağını düşünüyordu. Bu

yüzden artık arkadaşları ile de çok sık görüşmüyordu. Çok sıkılıyordu. Ve heba olan yılları da sanki çok hızlı geçmeye başlamıştı.

Mutfakta, öğlen yemeği niyetine ayak üstü bir şeyler atıştırdı, ortalığı topladı, sonra kıyafetini değiştirip kendisini sokağa attı. Vitrinlere bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Kuruçeşme'deki restorana biraz erken gitmeye karar verdi. Sahilde biraz yürüyüş yapıp, deniz havası almanın iyi geleceğini düşündü. Bir taksiye atladı, Ortaköy'de indi, sahil boyunca yürümeye başladı. Deniz havası hakikaten iyi gelmişti. Balıkçılar yavaş yavaş ortaya çıkmışlar, kimi takası ile, kimi kayığı ile avlanmaya hazırlanıyorlardı. Bir müddet onları izledi. Sonra restorana doğru yürümeye başladı.

Kapıya geldiğinde tam içeri girecekken ayağının altına bir şey takıldığını hissetti. Tam da ayakkabısının altına bakarken, kapıdan arkasına bakarak hızla çıkan adam ona öylesine bir çarptı ki, bir anda dengesini kaybetti; sendeledi. Düşmesine ramak kala adam onun beline sarılıverdi. Bir kolunu da sımsıkı yakalamıştı.

Bir anda neye uğradığını şaşırmuş, şok geçirmişti. Başını kaldırdı, kendisine çarpan adama baktı. Özensizce bırakılmış sakalları neredeyse kendi yüzüne degecekti.

Sonra, canının acıdığını hissetti. Adam onun sol kolunu sımsıkı tutmuş, diğer eliyle de halen beline sarılıyor ve ona bakıyordu. Bir an öyle kaldılar. Dengesini sağlayınca biraz geri çekilip adamın gözlerine baktı Eva.

“Canımı acıtıyorsunuz kolumu bırakın,” dedi.

Adam bir anda şaşkınlıkla kadını bırakıp, teslim olur gibi iki elini havaya kaldırdı.

Eva korkmuştu.

“Az daha düşüyordum, ne kadar dikkatsizsiniz.”

Adam, biraz da fütursuzca:

“Ama düşmediniz, tuttum ben sizi,” diyerek güzel dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi.

Sonra bir anda aklına gelmiş gibi:

“Kusura bakmayın,” dedi.

Eva bacalarının titrediğini hissediyordu. Garsonlardan biri kolunu uzattı, ona tutunarak içeri girdi, önüne gelen ilk masaya oturup, bir bardak şarap istedi. Akrabalarından biraz erken gelip, bir bardak şarap içip içindeki sıkıntıyı azaltmaya çalışmaktı. Şimdi yaşadığı heyecanı da bastırmak için şaraptan bir yudum aldı.

Sol kolu halen acıyordu; kızarmıştı. “Moraracak büyük olasılıkla,” diye düşündü. “Nasıl bir adamdı o öyle,” dedi. Her zaman görmeye alışkın olduğu insanlara benzemiyordu. İnsiyaki olarak dönüp kapıya baktı, halen orada mı acaba diye.

Yoktu orada. Çekip gitmişti.

“Bir doğru dürüst özür bile dilemedi,” diye geçirdi içinden. Halen dizlerinin titremesinin düşme korkusundan mı yoksa çarpıştığı adamın beline sarılmasından mı olduğunu çözemedi.

Biraz sonra kuzeni girdi restoranın kapısından içeri. Kucaklaştılar ve hep birlikte oturacakları masaya geçtiler.

O akşamki yemek hayli neşeli geçti. Eski günlerden, başka ülkelerden giden akrabalarından, yaşadıkları garip olaylardan bahsedip keyifli bir akşam yaşadılar.

Sonra kuzeni onu arabası ile evine bıraktı.

Evine çıktığında önce üzerini değiştirdi, elbiselerini özenle gardırobuna astı, sonra banyoya gidip halen acıyan koluna baktı. Kıpırmaz olmuştu. Hakikaten moracaktı demek ki.

“Neyse ki düşmedim. Tuttu beni adam,” diye düşündü. Güçlü adamdı doğrusu...

Sakalları geldi gözünün önüne, sonra derinden bakan yeşil gözleri. Düzgün dişleri. Bir anda, genç adamın teninin kokusunu hissettiğini anımsadı. O kadar yakın durmuşlardı ki, adam neredeyse ona sarılmıştı. Katışiksız erkeksi bir kokusu vardı. Midesinin üstünde garip bir duygu hissetti sanki.

Silkindi bir an. “Neler düşünüyorum ben böyle?” dedi. Yüzünü gözünü temizleyip kremlerini süründü.

Tekrar kendine baktı aynada. O anda haç kolyesinin boynunda olmadığını fark etti.

Panikledi...

Büyük olasılıkla adamla çarpıştığı sırada düşmüş olmalı diye düşündü. Saate baktı, epey geç olmuştu. Ertesi gün öğleden sonra restoranı arayıp sormaya karar verdi.

Annesinden hatıraydı o kolye. Babası düğününde annesinin boynuna takmış, o da ömür boyu hiç çıkartmamıştı. Taa ki ölüm döşeginde onun boynundan alıp kendi boynuna takana kadar.

“Ahhh anneciğim,” diye inledi.

Sanki annesinin emanetine hıyanet etmişti. Demek ki bütün gün hissettiği sıkıntı bu yüzdendi.

Usulca gidip yatağına yattı. Bir suçlu gibi yatağın içinde kıvrılıverdi.

HALİL...

O sabah, yalnız yatağında uyandığında hava henüz tam olarak aydınlanmamıştı. Önce gerindi, sonra fırlayıp kalktı yataktan. Yüzünü gözünü yıkadı, kendine sade bir kahve yaptı. Boğaza bakan penceresinin önüne oturup kahvesini yudumlarken, “İyi oldu o restorana haftada iki gün balık verebilmem. Bir iki restoran daha bağlasam böyle, değmeyin keyfime,” diye düşündü.

Artık kendisi için yaşamaya başlamıştı. Babası ona hiç bir şey bırakmadan göçüp gitmişti. Ailenin yükü Halil’in omuzlarına binmiş, kardeşleri büyüyene kadar epey sıkıntı çekmişti. Neyse ki şimdi kardeşlerine yaptığı ufak tefek yardımlar dışında pek fazla bir mesuliyeti kalmamıştı.

Babasından kısa bir süre sonra anacığını da kaybetmişti. Doğup büyüdüğü Çengelköy’de yaşamaya devam ediyordu. Bir balıkçı teknesi vardı. Hayatını kazanmak için ona yetiyordu. Birkaç genç ve güzel kadın arkadaşı olmuş, ama bir zaman sonra tavsayan ilişkilerine son vermeyi tercih etmişti. Elinde değildi, bir müddet sonra sıkılıyordu ilişkilerinden. Nerede güzel bir kadın görse onun peşine düşüyordu.

Annesi hep söylerdi... "30'unu geçersen evlenemezsin sen" diye. Haklıydı. 32 yaşına gelmişti ve halen evlenmeyi aklına getiremiyordu.

"Ah anacığım, nur içinde yat," dedi usulca. Babasına rahmet okumak aklına gelmedi.

Sonra dün akşam üzeri restoranın kapısında çarpıştığı kadın geldi aklına.

"Az kalsın düşürüyordum kadını yahu," diye düşündü. Çok genç bir kadın değildi ama ne kadar da güzel bakıyordu. O güne kadar tanıdığı kadınlara hiç benzemiyordu. Çok seçkin bir havası vardı. Beline sarılmışken, geri çekilip ona bakmıştı kadın. Sanki biraz hüznün vardı gözlerinde. Belki de korkmuştu. O yüzden öyle sanmış olabilirdi. Kimdi acaba? Değişik aksanından yabancı olduğunu sezmişti.

Sonra bir anda, düşmesin diye tutayım derken, neredeyse sarıldığı kadının teninin kokusu geliverdi burnuna. O kadar yakından sarılmıştı ki beline, teninin parfümle karışık kokusunu hissetmişti.

Sanki tekrar koklayabilecekmiş gibi derin bir nefes aldı. O anda göğüs kafesinden bir şeyler yuvarlandı .

"Keşke gene rastlasam, gene çarpışsam onunla. Bu sefer sımsıkı sarılırım."

Elindeki boş kahve fincanını sehpanın üzerine bırakırken "Hayde be Halil," dedi kendi kendine. "Etrafındaki-ler yetmedi, tanımadığın kadınları aklına yazmak kaldı..."

Sonra aceleyle giyindi. Tekneyi balığa çıkmak için düzenleyip, oltalarını hazırlaması gerekti. Tişörtünü giyindi, pantolonunu giyindi, cebindeki paralarını kontrol ederken, eline bir şey değdi. Çıkartıp baktı. Kıymetli taşlarla bezenmiş Haç şeklinde küçük bir kolyeydi.

Dün akşam üzeri kadınla çarpıştıktan sonra aceleyle yürürken yerde bulmuş, önemsememiş, cebine atmış sonra teknesine dönmüştü. Ama şimdi bakınca zümrüt ve elmaslarla süslenmiş değerli bir parça olduğunu fark edebiliyordu. “Yarın restorana uğradığımda araştırırım; belki bulurum sahibini,” diye düşündü. Sonra bir anda “Acaba o çarpıştığım kadının olabilir mi?” sorusu aklına takılıverdi. Belli ki o Hristiyan bir kadındı.

EVA...

O gün öğleden sonrasını iple çekti Eva. Restoranın telefon numarasını internetten bulup aradı.

Telefona çıkan şef garsona kendisini tanıttı. Her ayın ilk Pazar akşamı restoranlarında toplandıklarını, adının Eva olduğunu, kapıda bir adamla çarpıştığını, büyük olasılıkla kolyesini orada düşürdüğünü, o kolyenin kendisi için manevi değeri olduğunu, bulan olursa lütfen kendisine haber verilmesini istedi.

Şef garson hemen bu seçkin kadını hatırladı. Komileri kapının önüne yolladı, arattırdı, ama kolye orada yoktu. Çok üzüldü Eva. “Pekala,” dedi. Her ihtimale karşı cep telefonunun numarasını garsona bıraktı gene de.

“Kim bilir kim buldu,” diye düşündü.

Annesinin emanetine sahip çıkamamıştı

HALİL...

O sabah verdiği balıkların parasını almak için akşam üzeri tekrar uğramıştı Kuruçeşme'deki restorana. Neyse ki ödemeleri hiç aksatmadan veriyorlardı. Güzel kazanıyordu bu restorandan.

Tam çıkarken elini cebine soktu. Kolyenin ucu eline değdi. Geri döndü, mutfağa girdi. Şef garsona:

"Bu restoranda hiç kolyesini kaybeden oldu mu," diye sordu...

"Neden sordun. Sen mi buldun?"

"Evet, ben buldum," dedi Halil. "Soran oldu mu? Kiminmiş acaba?"

"Geçen gün kapıda çarpıştığın kadına aitmiş. Dün arayıp sormuştun. Ver o zaman kolyeyi bana, ben de kendisine haber vereyim," dedi şef garson.

Halil'in içinden bir rüzgâr esti sanki.

"Yanımda değil," deyiverdi.

Şef garson o sırada telefonu eline almış, kadını arıyordu...

Halil, garsonun kadınla konuşmasını dinledi. Kadın kolyesinin bulunduğunu duyunca çok heyecanlanmıştı. Hemen gelip almak istiyordu.

"Yarın öğleden sonra getiririm," dedi Halil.

EVA...

Keyfi yerine gelmişti. Kolyesi bulunmuştu. Evin içinde, neşeyle ertelediği bütün işlerini bitirdi. Tuvalinin başına

oturdu. Uzun zamandır ihmal ettiği resmi tamamlamak üzere boyalarını incelemeye başladı.

Ertesi gün öğlene kadar zaman geçmek bilmedi. Restorana geldiğinde, kolyesini bulan adam henüz gelmemişti.

Şef garson onu saygıyla karşılayıp, deniz kenarı masaya oturttu. Bir fincan kahve ikram etti. Biraz sohbet ettiler. Demek ki kapıda çarpıştığı adam bulmuştu kolyesini. "Enteresan, çok enteresan," diye düşündü. "Ben ona teşekkür ederken, belki de o da benden doğru dürüst bir özür diler."

Zaman bir türlü geçmek bilmedi. En sonunda adam kapıdan içeri girdiğinde, "Ne kadar özensiz giyinmiş," diye düşündü Eva.

Adam içeri girmişti. Ancak kadının yanına gelmekten çekinir gibi bir hali vardı. Kapının önünde öylece durup, Eva'ya bakıyordu. O sırada şef garson onu gördü, yanına gitti. Bir şeyler konuştular. Sonra adam çekingen adımlarla masarın yanına geldi.

"Kolyenizi getirdim," dedi.

Eva adama baktı. Hiç selam bile vermeden böyle demesine çok şaşırdı.

"Size de iyi günler. Buyurun oturun."

Adam kinayeye alınmadan, oturmakla oturmamak arasında kararsız, karşısındaki iskemleye ilişti.

"Dün, sizinle çarpıştıktan sonra yolda buldum kolyenizi. Önemsemedim, cebime attım. Sizin olduğunu bilseydim hemen getirirdim."

Eva, onun konuşurken gözlerine değil de dudaklarına baktığını fark etti. Bakamıyordu gözlerine.

“Benim için çok önemliydi. Annemin kolyesiydi. Ölüm döşeğinde boynundan almıştım.”

Adam bu sözün üzerine nihayet Eva’nın gözlerine baktı. Bir an öyle kaldı. Sonra kolyeyi usulca cebinden çıkarttı ve ona doğru uzattı. Gitmek için iskemlesinden kalktı. Sadece “Hoşçakalın,” dedi ve gitti.

Eva, bu garip adamın arkasından baktı kaldı. Teşekkür bile edememişti. “Keşke biraz daha kalsaydı,” diye düşündü. İçinde garip bir duygu hissetti. Kolyesini aldı, cüzdanına koydu.

HALİL...

Kendini restorandan dışarı zor atmıştı. Öncelikle nefesini kontrol altına almayı bekledi.

Böyle lüks yerlere girmekten hiç hoşlanmıyordu. Evet bir zamandır bu restorana balık veriyordu ama, bütün işi mutfakta ve ofiste bitiriyordu. Hiç bir zaman ilgisini çekmemiştir böyle lüks bir restorana gidip de oturmak.

Kadına kolyesini kendisi vermek istemiştir, amacı kadınla konuşmaktır ama işin lüks restoranda oturmak tarafını hesaba katmamıştır. İçeri girdiğinde şef garson kadının içeride beklediğini söylediğinde yüreği ağzına gelmiştir.

Biraz daha kalsaydı, heyecanını belli edecekti. Neyse bunu da atlatmıştır.

Ne güzel dudakları vardı. Nasıl da vakur oturuyordu. Belli ki güçlü bir kadındı. Gözlerine baktığında ise tekrardan fark ettiği hüznün, içindeki sesi duymasına neden olmuştu. “Evli mi acaba?” Bunu düşününce yüreği burkuldu.

Parmaklarına bakmıştı. Bir sürü yüzük vardı ellerinde. Hangisi alyansıdır bilemedi. Ne güzel elleri vardı.

Alımlıydı kadın. 40 yaşlarında olmalı diye düşündü. Güçlü bir çekiciliği, asil bir havası vardı.

Teknesine gidene kadar kadını düşündü. Ellerini, dudaklarını, gözlerini... Ne demişti şef garson telefon ettiğinde? Eva... Adı buydu.

Müslüman değildi. Başka bir dünyanın insanıydı o. Tamamen farklı bir dünyanın kadını. Ama onu düşünmek, canını acıtsa da gene de hoşuna gitti. “En azından bir kecek de olsa ona sarıldım,” diye düşündü.

Kadından etkilenmişti.

“Mutlaka görmeliyim onu bir daha. Mutlaka.”

EVA...

Adam gittikten sonra, Eva bir müddet onu düşündü. Ne değişik bir adamdı. Belli ki dünya değerlerine önem vermiyordu. Sakalları özensiz, kıyafeti düzensiz, hiç görmeye alıştığı adamlara benzemiyordu. Ama elleri çok biçimli ve güçlü görünüyordu. Çalışırken ellerini kullandığı belliydi.

Oturduğu andan itibaren dudaklarına dikmişti gözlerini. Zaten çok az konuşmuştu. Ama en sonunda bakmıştı gözlerine bir an da olsa. Derin ve sanki bir cevap arar gibiydi bakışları. Adı neydi acaba? Onu bile sormaya fırsat olmamıştı.

“Aman bana ne canım. Bulmuş kolyemi getirdi, bitti gitti işte,” dedi kendi kendine.

Sonra “Peki neden kendisi getirdi? Garsona teslim edebilirdi. Belki de bir mükafat bekliyordu? Peki mükafat bekleseydi bu kadar acele eder miydi. Sanki bir şeylerden kaçır gibi bir hali vardı.”

İşin içinden çıkamadı. Çantasını omuzuna taktı, restorandan çıkarken şef garson onu yolcu etmeye geldi.

Eva, sormakla sormamak arasında çelişirken, bir anda ağzından çıkıverdi. “Kolyemi bulan adamın adı ne demiştiniz?”

Şef garson hafiften gülümsedi. “Söylememiştim efendim, Halil’dir adı,” dedi. “Bize balık getirir. Balıkçıdır.”

Eva utandı. “Teşekkür ederim,” diyerek restorandan çıktı, karşı caddeye geçti ve bir taksiye bindi.

HALİL...

Restorandan çıktıktan sonra eve gitmek istemedi. Biraz dolaştı Çengelköy’de. Bir arkadaşına uğradı, biraz sohbet etti. Deniz kenanna yürüdü, bir müddet sahilten denize baktı. Bu güne kadar istediği her kadını elde etmişti. Ama bu kadın farklıydı. Bugün görmüştü işte. Kadının

her zaman gittiği, yemek yediği mekanda bile rahat edememişti. Nefesi daralmıştı. Olmazdı. Daha fazla düşünmenin anlamı yoktu bu kadını.

Aklından iyice silmeden evine gitmedi.

Sonraki günlerde de aklına geldikçe, kendini başka konular ile oyaladı.

Ne oluyor sana diyordu kendi kendine; kadınsız mı kaldın?

Hatta, eski flörtünü bile aradı. Kadının evine gitti, onunla kaldı. Güldü şakalaştı...

Ama olmuyordu.

Günün en anlamsız bir vaktinde, kadın aklına düşüveriyordu.

“Elde edilmez olduğu için böyle düşünüyorum, birbirimize uygun değiliz,” diye telkin etti kendisini.

Artık biliyordu ayın ilk Pazar akşamı gene o restoranda olacağını. Şef garsonla konuşurken öğrenmişti.

Gitmemek için kendisi ile çok savaştı. Bütün gün serseri mayın gibi sağa sola uğradı, arkadaşları ile şakalaştı, güldü.

Ama o akşam, her şeye rağmen, kendine engel olamadı.

“Tekne ile yanaşırım, o beni görmez,” diye düşündü.

Hava karardıktan sonra usulca yaklaştı teknesi ile restorana. Onları hemen gördü. Bütün aile toplanmış yemek yiyorlardı.

Tam da cam kenarına oturmuştu Eva.

Motoru durdurdu, bir müddet sessizce kadını izledi. Sonra tam motoru çalıştıracak sırada, kadın bir anda dönüp ona baktı. Görmüştü Halil'i. Genç adam bir yandan hemen gitmek istiyor, ama diğer yandan kadına bakmaktan kendini alamıyordu.

Kadın hiç kımıldamadan ona bakıyordu. Onca mesafeden bile görülüyordu kadının gözlerindeki ışıltı. Sonra motoru çalıştırdı ve arkasını dönüp karşı sahile yöneldi Halil.

Kendisi ile mücadelede yenilmişti. "Bu kadını istiyorum ben. Ne olursa olsun. İstiyorum. Benim olmalı," diye düşündü.

Nasıl olacağını bilmiyordu. Sadece istediğini biliyordu.

EVA...

Eva, bir anda oturduğu masanın önüne doğru yanaşan tekneyi fark etti. Dikkatlice bakınca onu gördü. "Halil bu," dedi kendi kendine. Teknenin dışında ayakta durmuş, kendisine bakıyordu.

Yüreği hopladı bir anda. Neydi şimdi bu? Neden gelmişti oraya kadar akşam vakti? Ne işi vardı tam da onun oturduğu camın önünde? Teknenin içinde ayakta dururken ne kadar da genç görünüyordu.

"Ah yüce İsa," diye geçirdi içinden. "Bu adamın yalnız kalbime dokunmasına izin verme. Bu kadar yalnızken, sevgiye bu kadar ihtiyacım varken, olmayacak bir olayın içine sürüklenmeyeyim. Ne istiyor benden, nereden çıktı karşıma?"

Ruhu karmakarışık oldu. Görünmeyen bir ipin, kendisini bu balıkçıya doğru çektiğini hissediyordu.

Sonra adam bir anda teknesini döndürüp çekti gitti. Oturduğu yerden, giden teknenin arkasından baktı kaldı Eva. Demek ki Çengelköylüydü. Teknesinin arkasında böyle yazıyordu.

Gitmişti... Sadece uzaktan bakmış ve gitmişti.

İçinde kocaman bir boşlukla, ilk kez kendisini yapayalnız hissetti.

Evine döndüğünde, bir zamanlar özenle ve severek döşediği evinin içi bomboş gibi geldi. Ne yapacağını bilemedi. Günlerce evdeki yarım kalan işlerini yaptı, üretti, resim yaptı, çıktı uzun uzun yürüdü. Ama olmadı.

Sonunda, tuvalinin başına oturduğunda, onu anlatmaya karar verdi. Fırçalarını boyalara bulamaya başladığı andan itibaren, resim inanılmaz bir hızla ilerledi.

Teknesinde, sırtını dönmüş, ayakta bir adamı resmetmişti. Arkasından bakakaldığı adamdı o.

Günlerce o resimle oyalandı. Ve son fırça darbelerinden sonra, teknenin arkasına "Çengelköylü," yazdı. Sonra uzun uzun detaylarını inceledi. Resmi şövalenin üzerinde bıraktı. Evin içinde dolaştıkça resme bakıyordu. Resim onu kendisine çekiyordu. Birkaç gün o resme bakarak kendisini oyaladı.

"Bu resmi ona vermeliyim," diye düşündü. "Hemen ilk fırsatta vermeliyim. Yoksa bu resim beni içine çekecek."

Bir sonraki aile toplantısında, Eva'nın gözleri denizden gelecek olan Halil'in teknesini aradı. Adam yoktu. Gelmemiştir.

Demek ki geçen sefer de kendisi için gelmemiştir.

İçi burkuldu.

Restorandan çıkınca, kuzeni gene Eva'yı evine kadar bıraktı.

Eva, sokak kapısını açıp eve girerken kuzenine el sallamak için arkasını döndüğünde, onu gördü. Eski bir arabanın içinden kendisine bakıyordu. Kuzeni el sallayıp gitti. Ama Halil arabasının içinde oturmuş kendisine bakıyordu.

Demek ki bu sefer denizden gelmemiştir.

Restorandan çıktıklarında, arabası ile onu evine kadar takip etmişti. Bir anda yüreği aydınlandı.

Ne yapacağını şaşırdı. İçeri mi girsin yoksa Halil'in yanına mı gitsin bilemedi. Bir müddet kapının önünde durdu. Sonra anahtarı kilitliden çıkartıp, üç basamak merdiveni indi ve arabaya doğru yürümeye başladı...

Adam arabadan inmemiştir. Oturduğu yerden kadına bakıyordu. Eva, küçük adımlarla arabaya yaklaştı. Bir müddet birbirlerine baktılar. Sonra Eva kendisini toparlayıp usulca:

“Bekle beni burada, sana bir şey getireceğim,” dedi.

Yukarı çıktı, yaptığı resmi aldı, tekrar aşağı indi.

Halil, kadının elinde bir tabloyla kapıdan çıktığını görünce arabadan indi.

“Teşekkür ederim kolyemi bulduğun için,” diyerek, resmi ona uzattı.

Aslında öyle demek istemiyordu. “Senin sevgine ihtiyacım var,” demek istiyordu. Ama diyemezdi. Hiç tanımadığı bu adama böyle bir şey söyleyebilmesi imkansızdı. Aldığı terbiye buna müsaade etmezdi. Ama doğrusu buydu.

Halil önce resme, sonra Eva’nın elleri tutarak parmaklarına baktı. Resmi özenle arabanın camından içeri bıraktı. Sonra hiç beklemediği kadar nazık bir şekilde Eva’nın ellerini tutarken, gözlerinin içine bakarak: “Teşekkür ederim,” dedi.

Eva, dizlerinin titrediğini hissetti.

Halil lafı hiç dolandırmadan doğrudan aklına takılan soruyu sordu.

“Evli misin?”

O kadar şaşırmıştı ki bu teklifsiz soruya, hiç beklemeden cevap vermek ihtiyacı hissetti Eva.

“Hayır dulum. Eşimi kaybedeli iki yıl oldu.”

Sonra hiç beklemediği bir anda Halil onu belinden kavradı ve kendisine çekti. Dudakları birbirine değdiğinde, Eva büyük bir tutkunun derinliğine yuvarlandığını hissetti. Kayboluyordu...

Bir müddet sonra nasıl yapabildiyse, kendisini toparladı. Sokağın ortasında yabancı bir adamla öpüşüyordu. Hem de kendi evinin önünde. Birisi görürse rezil olması an meselesiydi. Adamdan uzaklaştı. Alelacele etrafına baktı. **Allahtan kimseler yoktu camlarda ya da etrafta.**

Telaşla üstünü başını düzeltti. Halil'in yüzüne bakmaya utanarak, başını öne eğdi. "İyi geceler," deyip, aceleyle evine yöneldi...

Dairesine girdiğinde yüreği ağzında atıyordu sanki. Hiç tanımadığı bir balıkçıyı, büyük bir tutkuyla öpmüştü. Daha doğrusu, balıkçı onu öpmüştü ama duyduğu büyük heyecandan kendisini suçlu hissetti. Ölmüş kocasına ihanet ediyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Hemen üstünü çıkartıp duşa girdi. Uzunca bir süre suyun üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Bedenindeki heyecanı boşaltmak istiyordu. Suçluydu...

O gece çok kötü uyudu.

Sonraki birkaç gece de...

HALİL...

Eve döndüğünde sarhoş gibiydi. Aceleyle banyoya girip duşunu aldı. Aklında Eva, yatağına girdi. Uzunca bir zaman uyuyamadı.

Sabah alacakaranlıkta uyandı. İlk aklına gelen Eva oldu. Sıcak dudaklarını tekrar hissetti.

Çalmıştı o öpücüğü ondan.

Utanmıştı kadın. Yüzüne bile bakamamıştı evine dönerken.

Bunları düşünürken büyük bir keyifle kalktı yatağından.

Kahvesini yaptı, cam kenarındaki koltuğa oturup, manzaraya bakarak içti. Sonra giyindi çıktı.

Sonraki günlerde Eva hep aklına takılı kaldı. Bir daha ne zaman görebileceğini bilemiyordu. Bu kadını neden bu kadar çok düşünüyordu, kendisi de bir türlü bilemiyordu. Bir yandan aklından atmak istiyor, hem de düşünmekten büyük zevk alıyordu.

Cuma günü geldiğinde, sabah erkenden kalktı gene.

Cuma günleri onun anıma günleriydi.

Önce kahvesini içti. Sonra duşunu alıp, küçücük bir çocukken öğrendiği gibi boy abdestini aldı. Eski arabasına atlayıp Vaniköy'e gitti. Balıkçı arkadaşları ile buluştu. Epey bir süre balıkçılık üzerine sohbet ettiler. Ama arkadaşları ile gülüşürken bile, Halil'in aklı hep Eva'ya takılıp kalıyordu.

Zaman çabuk geçti. Sâlâ okunduğunda hepsi namaza hazırdı. Küçük Vaniköy camiine girip namazlarını kıldılar.

Namaz sırasında aklını tamamen ibadetine vermekte hayli zorlandı Halil.

Camiden çıkarken aklına genç cami hocası ile konuşmak geldi. Bu huzursuzluğunu ona anlatıp, akıl danışabilirdi. Cemaat dağılıyordu. Hocanın çıkmasını bekledi. Tanıyordu genç hocayı. Arada sırada sahilde onunla sohbet eder, balıkçılık hakkında bilgiler verirdi. Birlikte balık tuttıkları bile olmuştu.

Hocanın camiden çıktığını gören Halil hemen yanına gitti. Sohbet için vakti olup olmadığını sordu. Vakti vardı genç hocanın.

Bir kenara oturup sohbete başladılar. Önce konu balıkçılıktan açıldı. Sonra Halil konuyu sevgiye getirdi, sonrasında da, "Ben galiba asık oldum Hocam," dedi.

“İyi ya ne güzel,” dedi hoca.

“Ama konu bildiğin gibi değil hocam, kadın Hristiyan. Yaşı da benden hayli büyük. Ben ona aşık oldum. Düşünmeden duramıyorum. Ne olur bana bir yol göster,” dedi.

Hoca şöyle bir düşündü. “Yaşının büyük olmasına karışmam. Ama dinen bir sakıncası yoktur. Hristiyanlar kitap ehlidir. Evlenmende bir sakınca yok. Sana sadece, yalnız bir kadının haysiyeti ile oynama, istismar etme diyebilirim. Yapmak istediklerin için benden cevaz istiyorsan, ben vebale giremem. Asla karışmam,” dedi.

Halil’in yüreği bir yandan ferahlamış, diğer yandan daralmıştı. Hoca sadece evlenebilirsin demişti. Flört etmenin lafını bile etmemiş, hatta yapacakların için benden cevaz isteme demişti. Oysa onun evlenmeye hiç de niyeti yoktu. Sadece o alımlı kadına sahip olmak istiyordu. “Üç kere gördüğüm kadınla ne evlenmesi,” diye düşündü. Ama “flört etmek dinen caiz midir?” diye sormaya çekindi. Belki de Hristiyan bir kadınla flört etmek caiz olabilir diye düşündü. Ancak hoca, kadının haysiyeti ile oynama, istismar etme demişti.

Aklında karmakarışık düşüncelerle evine döndü. Bu Hristiyan kadın, hayallerinin büyük bir bölümünü işgal etmeye başlamıştı.

“Ona sahip olursam, geçer bu duygum,” diye düşündü.

EVA...

Eva, midesinin üzerindeki o garip tıkanmışlık duygusuyla yaşamaya başlamıştı artık. Yıllardır yaşadığı

evinde her yer dar geliyor, neredeyse nefes almakta güçlük çekiyordu. Uzun yürüyüşler yapıyordu her gün. Ama bir an olsun onu aklından çıkartamıyordu. Artık her akşam bir kadeh viski dolduruyor, içince biraz rahatlar gibi oluyordu. Uyku saatleri değişmişti. Gece geç vakitlere kadar televizyon izliyor, fakat seyrettiği hiç bir şeye kafasını veremiyordu. Aklında sadece Halil vardı. Hayalinde tekrar tekrar beline sarılıp onu kendisine çekiyor, nefesini kesene kadar öpüyordu.

Ona ulaşması imkansızdı. Ne telefonunu ne evini biliyordu. Ancak o gelip kendisini bulursa görüşebilirlerdi.

Bir ümitle arada bir camdan dışarı bakıyor, belki gelmiştir diye etrafı kolaçan ediyordu.

O akşam, gene televizyon izlerken bir şey sanki onu dürttü. Yerinden kalkıp ümitsizce pencereye yaklaştı. Perdeyi aralayıp aşağıya baktı. Onu gördüğü anda sanki yüreği bir kelebeğe dönüştü. Halil oradaydı... Aşağıdaydı ve pencereye bakıyordu. Ona gelmişti. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Adamı içeri alamazdı. Olmazdı... Hafif kadınlar gibi gel diyecek hali de yoktu. Elini yüreğine koydu. Kalbi yerinden fırlayacaktı.

Aynı anda Halil eliyle aşağıdaki kapıyı gösterdi. Aç demek istiyordu. O anda Eva pencereden çekilip, perdeyi kapatıverdi. Çok korkmuştu. Uzun zamandır istediği şey olmuştu ama şimdi o korkudan ölecek gibiydi. Aşağıdaki kapıyı açarsa Halil yukarı çıkacak ve ondan sonra kim bilir neler olacaktı.

Bir anda karar verdi ve hızlıca kapıya gidip otomata bastı. Daire kapısını açıp, onun yukarı çıkışını izledi.

Aman Tanrım, ne kadar genç ve ne kadar yakışıklı diye geçirdi içinden. Yüreğinin titrediğini hissetti. İşte şu anda tam da karşısında duruyordu. Ne kapıdan çekilebiliyor ne de kımuldayabiliyordu.

“Beni içeri al,” dedi Halil.

Eva usulca kenara çekildi.

Halil içeri girer girmez, güçlü kollarıyla sımsıkı sarıldı Eva’ya. Bir ayağıyla da ittiği daire kapısı kendiliğinden kapandı.

Uzun süre tutkuyla öptü Halil Eva’yı. Sonra salondaki kanepeye oturdular. Bir müddet birbirlerine baktılar. Halil, sanki evin içini bilirmiş gibi onu elinden tutup, koridora yöneldi. Yatak odaları arkada olmalıydı.

Gün ağarırken, Eva kalkmış giyinmiş, derin uyuyan Halil’i izliyordu. Genç adam öylesine huzurlu uyuyordu ki, bir müddet uyandırmaya kıyamadı. Sonra usulca seslendi:

“Halil, uyan.”

Halil gözlerini açtı. Uzanıp Eva’yı yanına çekti.

“Biraz daha uyuyayım ne olur.”

Eva şaşkındı. “Peki,” dedi.

İçinden “Nasıl uyuyabiliyor böyle derin derin,” diye düşündü. Gitti salondaki koltuğa oturup sessizce beklemeye başladı. Aradan yarım saat daha geçti. Eva dayanamadı. Tekrar yanına gidip usulca seslendi.

“Halil, kalkmalısın artık. Apartman sakinleri uyanmadan gitmen gerek.”

Halil isteksizce yerinden doğruldu. Uzanıp Eva’yı öptü.

"Tamam, gidiyorum," dedi.

Eva tekrar salona döndü. Aynı koltuğa oturdu, Halil'in giyinip gelmesini bekledi. Her tarafı halen titriyordu. Bütün gece uyumamıştı. Ama çok mutluydu. Daha önce hissettiği suçluluk duygusunu tamamen üzerinden atmış, bu yakışıklı ve güçlü adama kavuşmuş olmanın huzurunu yaşıyordu.

"Belki o da böyle bir huzur yaşıyor, acaba o yüzden mi bu kadar derin uyudu," diye düşündü.

Halil salona geldiğinde giyinmiş, gitmeye hazırды.

Eva'nın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Seninle irtibatta olmalıyım. Bana telefon numaranı ver," dedi.

Birbirlerinin telefonunu kaydettiler.

"Ben gene gelirim," dedi Halil.

O anda Eva telaşlandı.

"Buraya gelme Halil," dedi. "Biz bu apartmanda bir aile gibi yaşıyoruz. Herkes birbirini kollar, birbirinden haberi vardır. Burada olmaz."

"Pekala o zaman, nerede buluşacağız? Sana henüz yeni kavuştum. Buluşamayacak mıyız?"

"Bir çözüm buluruz," dedi Eva...

Bir müddet sessizce birbirlerine baktılar.

Eva önce apartmanda kimse var mı diye daire kapısına kulağını dayayıp dinledi. Sonra kapıyı yavaşça açtı. Dışarı baktı. Kimseler yoktu. Halil süzülerek dışarı çıktı.

Hızlıca merdivenleri indi. Apartmanın giriş kapısı açılıp kapandı. Çok şükür kimse fark etmemişti. Halil gitmişti.

HALİL...

Apartman kapısından çıkar çıkmaz, hızlıca arabasına gitti. Gün henüz yeni ağarıyordu. Kimse görmemiştir inşallah diye düşündü.

Geçirdiği güzel gecenin sarhoşluğu vardı üzerinde.

Nasıl da derin uyumuştı. Kendisi de şaşkındı. Eva'ya sahip olmuş, akabinde de uykuya dalmıştı. Ne kadar uyuduğunu da bilemiyordu ama sabah olmuştu işte.

"Her şeye rağmen harikaydı. Nihayet ona sahip oldum," diye düşündü. "Artık rahat ederim."

Evine geldi, duşunu aldı. Biraz dinlendi, sonra dışarı çıktı. Sahilde dolaştı. Ama nedense içi halen çok rahat değildi. Eva'ya sahip olmuştu fakat bir daha ne zaman bir araya gelebilecekleri belli bile değildi. "Buraya gelme," demişti Eva. Peki nereye gidebilirlerdi ki? Kendi bildiği bir yer yoktu. Otele gidemezlerdi. Öyle bir kadın otele götürülmezdi. "Hay Allah, şimdi de bu sıkıntıyı mı yaşayacağım?" diye düşündü. Teknesine gitti. Sabah çıkacağı av için hazırlıklarını yaptı. Evine döndü. Akşam olduğunda Eva'yı aradı. Sesini duydu. Kadın onu sevdiğini söylüyordu. İçine su serpildi. Kadın onu seviyorsa mutlaka bir araya gelebilmeleri için bir çözüm bulurdu. O gece rahat uyudu. Sabah çok erken uyandı. Eva'ya aşk dolu mesajlar gönderdi. Gün içinde aklına geldikçe birkaç aşk mesajı daha gönderdi. Kadın artık onun kadınıydı. Aklına koyduğunu yapmış, istediğine

kavuşmuştu. Öyle asil bir kadına sahip olduğu için, içinde garip bir haz vardı. "Hak ediyorum ben o kadını, gittiği yere kadar gider," diye düşündü.

EVA...

Halil gittikten sonra hemen ocağa bir çay oturttu. Banyoya girip duşunu aldı. Giyinip kendisine bir bardak çay doldurdu. Salondaki perdeleri ardına kadar açıp, camın önündeki küçük koltuğuna oturdu. Bir yandan çayını içerken bir yandan da düşünmeye başladı.

Ne olacaktı şimdi? Hayatta hiç bir zaman yapmayacağını düşündüğü bir şeyi yapmıştı. Hiç tanımadığı bir adamla yatmıştı. Heyecandan ve tanımadığı bir tene dokunmaktan duyduğu ürkeklikle zaten ne yaptığını bilememişti. Utanmıştı. Adamın balıkçı olduğundan başka hiç bir şey bilmiyordu. Üstelik adama düpedüz aşık olmuştu. Bu tanımadığı adam onun hayatına öylesine palas pandıras girmişti ki, kimdir nedir araştırmaya bile fırsat kalmamıştı.

Daha gideli kısa bir zaman olmasına rağmen, yanında olmasını istedi. Ne yapacaktı? İşte bunu hiç bilmiyordu.

Akşam olduğunda Halil onu aradı. Bir daha ne zaman bir araya gelebileceklerini sordu. Eva çok şaşırdı. Evet çok istiyordu tekrar bir araya gelebilmeyi. Ama ne yapabilirdi ki? Sevgililer genellikle nerede buluşurlardı. Hiç bilmiyordu. Ümitsizlik bütün ruhunu sardı. Bir anda karamsarlığa kapıldı. Sesi düştü, ağlamaklı oldu. Onu bir daha evine alamazdı. Konu komşu çat kapı gelir, saatlerce otururdu. Öyle olmasa bile apartmanda kamera

sistemi vardı. Bir olay olsa izlenir, Halil'in evine girdiği görülürdü. Yakalanırlarsa bütün şerefi, haysiyeti, gururu yıkılırdı.

Sabah uyandığında, telefonunda Halil'den gelen, içini ısıtan mesajlar buldu.

Daha sonraki günler Halil onu sabah akşam, gece gündüz aradı. Gün içinde sayısız mesajlar gönderdi. Eva mutluluktan ışıldıyordu sanki. Onu gören herkes ne kadar değiştiğini, yüzünde güller açtığını söylüyordu. Bir müddet bu böyle devam etti. Sonra mesajlar azalmaya başladı. Aramalar seyrelti. Akşam aramalarında konuşmalar kısaldı.

Dayanamadı Eva. Sebebini sordu Halil'e.

"İyi böyle," dedi Halil. "Ben normale dönmeye başlıyorum."

Gene de arada birkaç çiçek böcek mesajı alıyordu. Ama her sefer mesajları gördüğünde mutluluktan gözleri ışıldıyordu Eva'nın.

Hâlâ nerede oturduğunu söylemiyordu Halil ona. Evet biliyordu Çengelköylüydü. Ama neresinde olduğunu sorduğunda, "Ben çok kötü şeyler yaşadım, boşver sorma," demişti. Ruhuna bu kadar yakın hissettiği adam, Eva'nın kendisine zarar verebileceğini düşünüyordu. Kalbi kırılmıştı. Ve bu kırıklar cam kırığı gibi yarıyordu onu.

Gittikçe seyreden mesajlar, sonunda artık hiç gelmemeye başlamıştı.

Gözü durmadan telefonuna kayan Eva, artık Halil'in haricinde hiç bir söz duymak istemiyor, kimseyle de ko-

nuşmak istemiyordu. Yemek yemiyor, sadece kahve içerek gününü geçiriyor, akşamları da kaç bardak viski içtiğinin hesabını tutmuyordu. Tuvalete bile giderken, ararsa ya da mesaj gönderirse, anında görebilmek ya da cevap verebilmek için telefonu elinden bırakamıyordu.

Aynaya baktığında artık kendisini tanıyamıyordu. Gözlerinin altı çökmüş, teni matlaşmıştı. O güzel gülümseyen kadın gitmiş, yerine somurtkan, sinirli, mutsuz bir kadın gelmişti. Kendisini yalnızlığa mahkum etmişti. Çok canı acıyordu...

Zamanla, Halil sabahları aramak yerine mesaj göndermeye başladı. Akşamları gene arıyor ama her geçen gün sohbetlerini daha da kısa kesiyor, neredeyse sevgi sözcükleri yerine seks sözcükleri ediyordu. Eva da genç adamın bundan hoşlandığını düşünerek, ona aynı şekilde cevaplar veriyordu.

Bir keresinde aradığında "Geliyorum, dışarıda bekle beni," demiş, evinin sokağından araba ile almış, gezdirmiş ve onu doya doya öpmüştü. Ama hepsi buydu...

Artık ne yapacağını bilemiyordu. İçinde bu güne kadar hiç hissetmediği bir kıskançlık büyüyordu. Daha da kötüsü bu kıskançlığını saklayamıyor, her geçen gün daha da hırçınlaşıyordu. Sonrasında özür diliyor, "Neden böyle yaptığımı bilemiyorum," diyordu. Onu ne kadar sevdiğini anlatmaya çalışıyor, canının acıdığını belirtiyordu. Hatta bir gün, "İmdat diyorum, bana yakın ol, bana yardım et Halil," bile demişti.

Fakat aldığı cevap, yüreğinin orta yerine ateş düşürmüştü.

“Aşk acıtır bebeğim, bunu biliyor olmalıydın.”

Hiç sesini çıkartmamıştı... Nefesi kesilmişti...

Bir gün Halil onu hiç aramadı.

Eva evin içinde deli gibi dolanmaya başlamıştı. Halil'i aramayı kendisine yediremiyor, ama bu acı kıskançlık duygusuyla da neredeyse aklını kaybetmeye başladığını hissediyordu..

Ertesi sabah gün ağarırken, Halil'den “Günaydın aşkım,” diye bir mesaj geldi.

Eva yerinden zıpladı. Çok mutlu olmuştu. Yüzünde güller açtı. Yataktan kalktı duş aldı, giyindi, kahvaltı etti. Salonda, cam kenarındaki küçük koltuğuna oturdu. Belki bir mesaj daha çeker diyerek, hiç gözünü ayırmaksızın uzun müddet elindeki telefona baktı. Gün içerisinde biraz resim yapmaya çalıştı. Asla eskisi gibi ilerlemiyordu yaptığı resimler. Bütün gününü sıkıntıyla geçirdi.

Akşam olduğunda aradı Halil.

Eva elinden geldiğince neşeli konuşmaya çalıştı. Böylece onunla biraz daha uzun konuşabilmeyi umut ediyordu. Ama genç adam gene kısa kesti konuşmayı. Eskiden başkalarıyla konuşurken sohbetine doyulmayan Eva, bu adamla paylaşacağı konuların neler olduğunu bir türlü çözemiyordu.

Halil'in ilgisi her geçen gün biraz daha azalıyordu. Uzaklaşıyordu. Eva bunu hissediyordu. Sonuç olarak tek iletişimleri, sabah “Günaydın aşkım,” mesajı ve akşamları da 6-7 dakikalık konuşmalarla sınırlandı.

Bunun neden böyle olduğunu kendisine sorduğunda ise, "Bu konuyu dillendirmenden hoşlanmıyorum," demişti.

Akşamları sosyal medyaya takılınaya başladı Eva. Bazen Halil'i görüyordu orada. Uzun süre hatta olduğunu belirten yeşil ışığı yanıyor ama kendisine her hangi bir mesaj göndermiyordu. Hiç bir paylaşım da yapmıyordu. "Eğer beni gerçekten sevse, arada bir ne yaptığıma bakardı. O da benim hatta olduğumu görüyor mutlaka," diye düşünüyordu.

Yüreğinin kınılmadık hiç bir yeri kalmamıştı sanki. Belki de yüreği bile kalmamıştı. Çünkü midesinin üzerindeki o yumru öylesine içini kemiriyordu ki, o acının içinde bir kalp mümkün değil barınmazdı

Bir akşam, ışığı yanıyorken ona bir mesaj attı.

"Burada seni seven bir kadın olduğunu unuttun. Aklına bile gelmiyor bir sevgi sözcüğü ile bana ulaşmak. Pekala öyle olsun. Boşuna dememişler kadın sever, erkek ister diye," dedi.

Halil'den akabinde sıcacık mesajlar geldi. Özür diliyordu. Ona birkaç çiçek böcek ikonları gönderdi. Sonra da izninle deyip gitti. Işığı halen yanıyor...

İşte o anda, artık Halil'in kendisini düşünmediğini, her ne ile ilgileniyorsa, kendisinin bu ilgi alanının içinde olmadığını anladı. Taşıma suyla değirmen dönmüyordu. ısrar etmenin anlamı hiç yoktu.

O sabah uyandığında, ellerinin titrediğini hissetti. Öyle çok titriyordu ki, engel olması imkansızdı. Bir anda korktu. Yalnız yaşıyordu. Hastalansa ona kim bakardı

ki? Akrabaları vardı ama herkes ancak kendi hayatını yaşırdı.

Uzulca yataktan kalktı. Sakinleşmeye çalıştı. Banyoya gitti. Yüzünü gözünü yıkadı. Terazide çıktı. Gördüğüne kendisi de inanamadı. Şu birkaç ayın içinde neredeyse 15 kilo vermişti. "Demek ki insanın ruhu eriyince, bedeni de eriyor," diye düşündü.

Mutfağa gitti, çayı ocağa oturttu. Kendisine güzel bir kahvaltı hazırladı. Salondaki masaya geldi. Kahvaltı tabaklarını güzelce masaya yerleştirdi. Televizyonu açtı ve sakince kahvaltısını etti. Üç bardak çayını da içti.

Ellerinin titremesi biraz azalmıştı.

Sofrayı toplamak için ayağa kalktığı anda kendi kendine, sesli olarak:

"Evet Halil Bey. Bu iş buraya kadar," dedi.

Kendi sesine kendisi de şaşırılmıştı. Demek ki insan dibe vurmadan su yüzüne çıkamıyordu. Kendi hayatına sahip çıkmalı, özgürlüğüne yeniden kavuşmalıydı.

Bir anda yeniden doğmuşçasına derin bir nefes aldı.

Giyindi ve evden çıktı.

Telefonunu evde unutmuştu...

HALİL...

Eva'ya sahip olmanın keyfini yaşamış, "Biz birbirimize yeteriz, bir daha senden ayrılmayı hiç düşünmüyorum. Bundan sonra benim kadırsın," demişti. Demişti ama, Eva'ya yaklaşamıyor olmak çok canını sıkıyordu. Bir kere onu arabası ile evinin ilerisinden almış, arabanın

içinde öpebilmişti. Ama bu yetmiyordu. Zaten çok huy-suzlaşmıştı kadın. Hiç rahat vermiyordu artık. Durmadan sitemler ediyor, canını sıkıyordu. Çok fazla ilgi istiyordu. Özgür ruhu daralmaya başlamıştı. Sosyal medyada başkalarıyla şakalaşıyor, gülüyor, sohbetler ediyordu. Doğrusu o sırada unuttuyordu Eva'yı. Daha fazla insanla irtibat kurmaya başladı. Konuşurken gösteremediği cesareti, yazarken gayet güzel toparlıyordu. Çok güzel kadınlar vardı sosyal medyada. İlgi görüyordu. Artık içindeki coşkun su durulmuş, Eva'ya olan ilgisi soğumaya başlamıştı.

Son günlerde sabah uyandığında vazifesini yapıyor, Eva'ya kısa bir günaydın mesajı yazıyor, günün geri kalanında da aklına bile gelmiyordu. Akşamları da telefon ediyor, kısaca hatırnı soruyordu.

Sonra Eva'dan o mesaj geldi. Gene sitem ediyordu. Ama bu sefer kadın haklıydı. Genç hocanın söyledikleri geldi aklına. Kadını rencide ediyordu. Kendi hayatını yaşarken bir kadının yaşamını sarsmak olmazdı. Özür diledi kendince. Birkaç çiçek böcek ikonu gönderdi ona. Sonra tekrar izin isteyerek, son derece keyifle devam ettirdiği diğer kadının mesajlarına döndü.

EVA...

Eve döndüğünde, elinde ofset baskıcıda yazdırdığı iki tane kâğıt vardı. Üzerinde kocaman "Satılık," altında da telefon numarası yazıyordu.

Kararlı bir şekilde çekmecedен seloteybi aldı. Cama geldi. Ve kâğıdı cama yapıştırdı. Arka odaya gitti. Diğer

kâğıdı da arka cama yapıştırdı. Salona döndü. Masada unuttuğu telefonunu alıp, evin fotoğraflarını çekmeye başladı. Bilgisayarının başına oturdu. Çektiği fotoğrafları bir emlak satış sayfasına yükledi. İşi bittiğinde daha da rahatlamıştı.

Mutlu çocukluğunun geçtiği Büyük Ada'ya gitmeye, orada yaşamaya karar vermişti. Şimdi kendisini yaşama zamanıydı. Şu birkaç aydır yaşadığı huzursuzluk, neredeyse yaşamını elinden alacaktı. Aylarca kendine eziyet etmiş, tanımadığı bir adamın peşine takılmış, bütün gücünü yitirmiş, kendini kaybetmişti. Şimdi silkelenip kendine gelme zamanıydı.

O sırada kedisi Alex ayaklarına sürtündü. Eğilip kediyi kucağına aldı, penceresinin önündeki küçük koltuğuna oturdu. Güzel kedisini severken, gözleriyle yıllarca yaşadığı evinin her yerini dolaştı. Artık yeni bir hayata başlamanın zamanıydı. Şu ev satılsın, ondan sonra da yeni yaşam başlasındı.

Bir zamanlar, "Sen bana, ben sana yeteriz," diyen Halil, artık yaşamının bir parçası olmayacaktı. O seçimini yapmıştı. Seçim sırası şimdi kendisine gelmişti.

Başıyla kendisini tasdikledi.

Ada'da kendisini güzel günler bekliyordu. Yalnız ama huzurlu günler umuyordu. Belki yalnız bile olmazdı. Karşısına kimlerin çıkacağını da kader tayin edecekti.

O akşam Halil aradığında, kararını net olarak bildirdi.

"Böyle olmaz Halil. Bu sendeki sevgi değil. Aşk değil. Sen kendini seviyorsun beni değil. Ben seni çok sevdim."

Ama sen beni sadece istedin ve aldın. Yedek kulübesinde bekler gibi seni bekleyemem ben. Buraya kadar-muş. Hoşçakal,” dedi.

Sesi titremedi, içi acımadı. Zaten içindeki acı öylesine yüksekti ki, artık bir doz daha fazlasını belki de fark edemedi.

Ancak telefonu kapattığında, yorgun gözlerinden iki damla yaş düştü.

O düşen yaşların içinde Halil vardı.

ESKİ YILLAR...

JALE...

Hayriye Hanım, Beşiktaş'taki üç katlı ahşap bir evin, ikinci katında dikiş dikerek hayatını kazanıyordu. Gündelikçi değildi. Müşterileri onu iyi tanır, kumaşlarını ellerine alıp ona gelir ve istedikleri elbisenin modelini gösterir, ölçülerini aldırır, bir sonraki prova günü gelmek üzere kaparolannı bırakıp giderlerdi.

Kızı Jale, o yıllarda ilkokul beşinci sınıfta okuyor, annesinin arzusu üzerine, büyüyünce ne olacaksın diye soranlara "Hemşire olacağım," diyordu.

Babaları Hüsnü Efendi, bundan birkaç yıl önce kahveye gidiyorum diye evden çıkmış, bir daha da geri dönmemişti. Aramışlar taramışlar ama izine bir türlü rastlayamamışlardı. Hayriye Hanım ilk zamanlar büyük üzüntü yaşamış, nasıl geçineceklerini düşünürken bir komşusu ona akıl vermiş, "Sen güzel dikiş dikiyorsun, konu komşuya elbise diksen geçirirsin," demişti.

Böyle başlamıştı dikiş dikmeye. Çok şükür günlük geçimlerini çıkartabiliyordu diktiği dikişlerle. Kirayı vermekte biraz zorlanıyordu ama, öyle ya da böyle bir şekilde Ali'nin külahını Veliye hesabı üstesinden geliyordu.

Üç katlı ama küçücük olan ahşap evin orta katındaki en küçük odasını mutfak olarak kullanıyor, bir odasında kızı ile karşılıklı yatıyor, bir odasında da yaşayıp gidiyordu. Kendi tuvaleti vardı, musluktan akan suyu vardı. Allahtan alt katında da üst katında da uyumlu aileler oturuyorlardı. Uzun lafın kısası, şimdilik hayatından memnundu. Yarın ne olacağını Allah bilirdi.

Jale ise, hayatından hiç de memnun değildi. Babasının ortadan kayboluşu onun ruhunda büyük bir boşluk oluşturmuş, baba sevgisinin eksikliği onu epey hırpalamıştı. Annesine belli etmezdi. Okuluna gidip gelir, kendi kendine: "Ben hemşire olacağım," diye telkin ederdi.

Derken, ortaokulu bitirdi Jale. Evde bayram havası yaşadılar. O yıl annesi onu Hemşire okuluna yazdırdı. Ve hemşire olmak için ilk adımını atmış oldu.

15 yaşındaki kız, annesinin gözünde henüz çok küçüktü, Beşiktaş'tan okula tek başına gitmesi annesinin görüşü açısından son derece sakıncalıydı. Böylece her sabah Jale annesi ile birlikte Eminönü'ne gitti. Birkaç gün boyunca, annesi ile birlikte okula gittiler. Daha sonra Hayriye hanım, kızını Eminönü'nden otobüse bindirip, hiç kimse ile konuşmamasını tembihleyerek Beşiktaş'a geri döndü.

İlk günlerde Jale otobüste çok heyecanlandı. İlk kez tek başına otobüse biniyordu. Uzunca bir müddet, her gün

annesi ile Eminözü'ne gelip, oradan tek başına otobüse binip, okuluna gitti.

İkinci yılın sonunda staj yapması gerekiyordu. Artık biraz daha büyümüş, staj yaptığı hastaneye tek başına gidip geliyor, bazen nöbete de kalıyordu.

Doğum hemşiresi olacaktı. Nöbetlerde biraz yoruluyordu ama olsun, artık hemşire olmasına çok az kalmıştı. Bölümündeki doktorların, hemşirelerin, hastabakıcıların hepsini tanıyordu. Rahatı yerindeydi.

Bütün bu tanıdıklarının arasında, en çok da hastabakıcı Harun ilgi gösteriyordu ona. Doğrusu da yakışıklıydı genç adam. Jale'nin etrafında dört dönüyor, ona nasıl yardımcı olabileceğini bilemiyordu. Bu da, Jale'nin çok hoşuna gidiyor, içi kıpır kıpır neşe doluyordu.

Bir gece gene nöbete kaldığında, Harun geldi yanına.

"Nasılsın Jale, bir isteğin var mı?" diye sordu.

Jale utana sıkıla: "Bir bardak çay olsaydı çok iyi olurdu," dedi.

Harun hemen fırladı, az sonra da elinde bir bardak çay ile geri döndü.

"İstediyin çay olsun Jale'ciğim," dedi.

Jale kıpkırmızı oldu. Harun ona ilk kez Jale'ciğim diyordu. Kısa bir teşekkürden sonra "Hadi çayını iç de biraz bahçede dolaşalım, tek sen mi kaldın servise bakacak, herkes de uyuyor zaten," dedi Harun.

Az sonra bahçedeydiler. Biraz dolaştılar. Jale heyecanlanıyordu, hiç huzurlu değildi. Servisten ayrıldığı duyulsa

kıyamet kopardı. "Hadi yeter hava aldığımız, geri dönelim," dedi. O anda Harun ona dönüp iki elini birden tuttu. Kızın yüreği ağzına geldi. Hiç bir şey diyemedi. Zaten böyle durumlarda ne denir onu da bilmiyordu. Bir anda Harun onu yanağından öpüverdi.

Genç kız, az kalsın bayılacaktı. Hemen ellerini çekti Harun'un ellerinden. Koşarak servise girdi, tuvalete koştu, elini yüzünü yıkadı. Yüreği halen kuş gibi çırpınıyordu. Sakinleşmesi epey zaman aldı. Sonra da geçti iskemlesine oturdu.

O akşamdan sonra Jale artık Harun'un yüzüne nasıl bakacağını şaşırdı. Hem içi kıpır kıpır, genç adamın boyuna sarılmak istiyor, hem de onu görünce nereye kaçacağını şaşıırıyordu. Annesinin erkeklerden uzak durması gerektiğini tembihleyen sözlerini hatırlıyor, bu yakışıklı adamdan nasıl uzak duracağını bilemiyordu.

Gene nöbetçi olduğu bir akşam Harun yanına geldi. "Neden kaçırıyorsun benden Jale, ben sana ne yaptım? Bahçede senden aldığın sadece masum bir öpücüktü," dedi.

Jale gene ne diyeceğini şaşırdı. Önüne baktı.

"Tamam o zaman," dedi Harun. "Madem beni görmek istemiyorsun, ben de seni rahatsız etmeyeyim öyleyse."

Tam arkasını dönüp gideceği sırada, Jale cılız bir sesle: "Yok, ondan değil," deyiverdi.

Bunu nasıl söylediğine kendisi de şaşırdı.

Harun geri döndü. Bir müddet genç kızın yüzüne baktı. "Tamam anladım," dedi. "Öyleyse benden kaçmaktan vaz geç, şunun şurasında iki üç kelime sohbet edeceğiz."

Jale usulca: "Tamam," dedi.

Sonraki günlerde, Harun fırsat buldukça Jale'nin yanına geldi, biraz sohbet etti, biraz iltifat etti. Sonra Jale'nin stajı bitti. Tekrar okul günleri başladı.

Aynı hastanenin içinde olduklarından sık sık görüştüler, konuştular, arada bir de sevgiden söz ettiler. Jale artık Harun'u görebilmek için bin bir türlü bahanelerle fırsatlar yaratıyordu. Derken bir gün Harun genç kızı تنها bir köşeye çekip dudaklarından arzuyla öpüverdi. Genç kız bulutların üzerindeydi artık. Demek ki Harun da onu seviyordu. Acaba kendisinin onu sevdiği kadar çok seviyor muydu? Bu düşüncelerle geceler boyu sarmaş dolaş rüyalar gördü. Daha sonra da bu rüyaları hakikate döndüştü.

Bu arada okul bitti, Hayriye hanım sevinçten kanatlar taktı neredeyse. Artık kızının altın bileziği vardı. Sırtı yere gelmezdi. İnşallah bir de doktor koca bulursa, kendisi de kızı da çok rahat ederlerdi. Belki de artık dikiş dikmek zorunda bile kalmazdı. Oturduğu ahşap evde şöyle bir gözlerini dolaştırdı. Bu evde de ömrünü çürütmek zorunda kalmazdı her halde. Kızı ona güzel bir semtte, güzel bir apartman dairesi kiralardı. Diline bir şarkı dolandı, elindeki dikişi büyük bir şevkle, neşeyle dikmeye devam etti.

Jale mezun olduktan sonra, okuduğu ve staj yaptığı hastanede çalışmaya başladığından, işyerinde hiç de yabancıklık çekmiyordu. Harun da yakınındaydı. Hayatından memnun, kendini mutlu hissediyordu.

Kazandığı ilk maaşla, Sultanhamam'daki bir saatçiden anneciğine bir kol saati aldı. Gerci en pahalısını alama-

muştu ama, iyi bir markaydı. Hatıraydı. Güzelce bir kutuya koydurdu, süslü kağıtlarla paket ettirdi ve eve geldi. Gözleri ıslıl ıslıl, paketi annesine uzattı.

“Anneciğim, sana lâayık değil ama ilk maaşımdan sana hediye aldım,” dedi.

Annesi mutluluk gözyaşları döktü. Sarılıp ağlaştılar. Jale gururla saati annesinin koluna taktı. Hayriye Hanım çok mutluydu artık.

Bir müddet sonra, bir akşam iş dönüşü eve geldiğinde, bütün gün uzun uzun düşünen Hayriye Hanım Jale’yi karşısına oturttu. Artık aklındakileri Jale’ye aktarma zamanı gelmişti. Kızı artık büyümüş, evlilik çağı yaklaşmıştı. Şimdi söylemezse ne zaman söyleyecekti.

“Bak kızım,” dedi. “Artık serpildin genç kız oldun. Güzel kızsın. Etrafındaki doktorlara şöyle biraz alıcı gözüyle bak. Şimdiye kadar sana hep erkeklerden uzak durmanı söylemiştim ama artık gözünü açma vaktidir. İyi bir doktorla güzel bir izdivaç yaparsan, rahat bir hayat yaşarsın. Biliyorsun ne zorluklar çektik. Sen bu zorlukları artık yaşama istiyorum. Bir doktorla evlenirsen, çoluk çocuğa karışana kadar güzel güzel çalışırsın, sonra da evinin kadını olursun.”

Jale, şaşkın bir halde annesini dinliyordu. Kafası karma-karışık olmuştu.

“Nasıl yani anne. Ben bunca yıl hemşire olmak için çaba verdim, çalıştım, sadece bir doktorla evlenip evimin kadını olmak için mi verdim bu mücadeleyi?”

Hayriye Hanım, kızının üzerine gitmeden en yumuşak ses tonu ile cevap verdi.

“Güzel kızım, ben bu kenar mahallede yaşarken, başka türlü seni nasıl bir doktorla evlendirebilirdi ki?”

Genç kız, bir anda kanunun ters döndüğünü hissetti. Demek ki annesi bunca yıldır kafasında döndürüp dolaştırmış, sırf bir doktorla evlendirebilsin diye kızının hemşire olmasını istemişti.

Derin bir nefes aldı. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Annesine saygısı büyüktü. O güne kadar aralarında en ufak bir tartışma geçmemişti. Annesi ne söylese, her zaman peki anneciğim demişti. Gene öyle yaptı. “Tamam anne,” dedi. Konuyu kapattı.

Odasına gitti, üstünü değiştirdi. Ve Harun’u düşündü. Kaç yıldır seviyordu genç adamı. Yaşı ile birlikte sevgisi de büyümüştü genç kızın. Hastabakıcı olsa bile, aşkından vaz geçmeyi hiç düşünmemişti. Harun’la evlenecekti o. Bunu kafasına yazmıştı.

Jale muntazaman işine gidip geliyor, her gün Harun ile görüşüyor, nöbete kaldığı geceler kimi zaman Harun’la kimi zaman Harun’suz geçiyordu. Bu arada hastaneye yeni doktorlar da atanıyordu. Dr. Ahmet Bey de bu yeni gelen doktorlar arasındaydı. Servisten geçerken yan gözle Jale’yi görmüş, sonra yürürken bir daha arkasına dönüp bakmıştı. Birkaç gün sonra tekrar gelmiş, genç kıza adını sormuştu. Jale bu orta yaşlı doktora saygılı davranmış, sorduğu birçok soruya cevaplar vermişti. Nerede oturuyordu, kaç yaşındaydı, babası ne iş yapıyordu...

Babası mı? “Ne babası?” diye düşündü Jale. İçini bir hırs kapladı kendisini bırakıp giden babasına. Ne cevap verecekti şimdi doktora?

“Babam bizimle birlikte değil,” deyiverdi. Doktor bir an durdu. Sonra “Anladım,” dedi. Başka da soru sormadı genç kıza. Çekti gitti.

Harun biraz ileride konuşmalarını izlemişti. “Ne sordu doktor sana?” dedi. Jale de anlatıverdi.

“Yüz verme fazla o doktora,” dedi Harun. “Sende gözü var.”

“Tamam,” dedi Jale. İçi bir hoş olmuştu. Sevgilisi onu kıskanıyordu.

Fakat geçen zaman içerisinde bir erkeğe bu kadar yakınlaşmış olmasının duyulacağından, annesinin kulağına gideceğinden, hatta hamile kalabileceğinden korkmaya başladı. Harun’un artık bu konuyu ciddiye alıp, kendisine evlenme teklif etmesini bekliyordu. Ama ne zaman konu bu yöne kaysa, Harun hemen başka bir konu karıştırıyor, bir türlü evlilik konusuna gelemiyordu.

Bir gün, artık bu oyuna bir son verip, açık açık konuşmaya karar verdi. O gece neredeyse hiç uyumamıştı. Konuyu nasıl açacağını bilemiyordu bir türlü. Ama ne yapıp edip, açacaktı.

Mesaisi bitip akşam işten çıkarken, Harun’un yanına gitti.

“Bu akşam eve gitmeden önce şu karşıdaki pastanede birer çay içelim mi?” dedi.

Harun, ciddi konunun açılacağını hemen anlamıştı. Her ne kadar biraz kem küm ettiyse de çaresiz gitti pastaneye. Oturdular karşılıklı.

“Harun, daha neyi bekliyoruz biz?” deyiverdi Jale.

"Neyi bekliyoruz?" dedi Harun.

"Evlenmeyi!.."

Harun, bir anda sapsarı kesiliverdi. Doğrudan Jale'nin gözlerine bakıyor ama tek kelime edemiyordu. Uzunca bir müddet sustu. Sonra söyleyiverdi.

"Ben zaten evliyim Jale."

Genç kız, bir an duyduğunu anlamadı. Nutku tutuldu, sonra başından aşağıya sanki bir kova kaynar su döküldüğünü sandı. Baş döndü, içi boşaldı sanki. Gözleri boş bakıyordu. Neden sonra:

"Ne?" diyebildi. Kendisini toparlayabilmekte zorlanıyordu.

"Harun, sen ne diyorsun, evli misin? Bana bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Harun artık önüne bakıyor, kıpkırmızı olan gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ama tek kelime edemiyordu. İkisi de uzunca bir süre sustular. Sonra Jale usulca kalktı yerinden. Harun'u masada bırakarak ruhsuzca kapıdan çıktı gitti.

O gece geçmek bilmedi. Annesine hissettirmemek için büyük çaba harcadı. Ertesi gün iş yerine gittiğinde, doğruca Harun'un yanına gitti.

"Gel de şu konuyu etraflıca konuşalım öyleyse," dedi.

Artık ayakları yere basmış, bir gecede bir hayat boyu tecrübeyi yaşayıp bitirmiş, pembe hayalleri bir anda kararmış, sanki artık hiç bir geleceği yokmuş gibi hissediyordu kendini.

Harun, Jale'yi karşısında böylesine donuk görünce korktu.

"Biliyorum Jale. Daha önce söylemeliydim, ama seni kaybetmekten korktum. Bizim oralarda âdet böyledir. En geç 18 yaşına geldin mi, evlendirirler gençleri. Annemin işi işte. Evlendirdiler beni de genç yaşımda..."

Jale gayet sakin sordu:

"Çocuğun var mı peki?"

"Var," dedi Harun. "İki tane erkek, ellerinden öperler."

Jale az daha boğuluyordu. Sanki iki el boğazına sarılmış, sıkıp duruyordu. 'Ellerimden mi öperler? Niye benim ellerimden öpüyorlar, ben daha eli öpülecek yaşta mıyım?' diye düşündü.

"Öpmesinler ellerimden," dedi, yüksek tondan.

Artık gözleri çakmak çakmaktı. Öfkelenmiş, hırslanmış, kinlenmeye başlamıştı. Bunca yıldır sevdiği Harun değildi bu adam. Bambaşka biriydi, bir yabancı, bir yalancı, kendisini halen yakın hissettiği, aşık olduğu bir düşmandı sanki.

O anda halen Harun'u çok sevdiğini hissediyor, fakat aynı zamanda da bunca yılın hırsını nasıl alabileceğini bilemiyordu. Çok sevdiği babasından sonra, bir sevdiğini daha kaybediyordu. Ellerinin arasından kayıp gidiyordu sevdiği adam.

"Bir müddet düşünmek istiyorum," dedi. Ve ayrıldı yanından Harun'un.

O gün akşamı zor etti. Eve nasıl gelebildiğine kendisi de şaşırırdı. Sanki artık ayakları kendisini çekmiyordu. Sevdiği adamın evli olduğunu öğrendiği yetmemiş, bir de iki tane çocuğu olduğunu öğrenmişti. Onun başka bir

hayatı vardı. Her ne kadar karısı ve çocukları köyde yaşıyor olsa da bu hayatın içinde Jale yoktu. Olamazdı.

‘Kuma mı gideceğim elalemin kadınının üzerine’ dedi kendi kendine. Oturduğu yerde usul usul ağlamaya başladı önce. Az sonra artık kendine hakim olamıyordu. Hıçkırıkları yükseliyor, bütün evde yankılanıyordu.

Annesi telaşla kapıyı açtığında kızını hıçkırarak ağlar-ken buldu.

“Ne oldu sana yavruuum?” diye sarıldı kızına. Telaş içindeydi. Jale ağlamaktan konuşamıyordu. Annesi sım-sıkı sarılmış, korkuyla kızının ne anlatacağını bekli-yordu. Nitekim korktuğu da başına geldi.

Bir müddet sonra biraz sakinleşen Jale, başına gelenleri tek tek annesine anlattı. Şimdi de isyan edip, ağlama sırası annesine gelmişti. Her ikisi de göz yaşları içerisinde ge-ceyi birbirlerinden teselli bulmaya çalışarak geçirdiler.

Ertesi gün Jale, işe gidip gitmemek arasında kararsız kaldı. Yaptığı işte, insan hayatıydı kendisine teslim edi-len. Akli Harun’dayken hata yapabilir, insanların haya-tını tehlikeye atabilirdi.

Gene de gitti hastaneye. Vakit kaybetmeden idareye çı-kıp izin talep etti. Kabul edilmedi. O gün öyle geçti. Er-tesi gün gene idareye uğrayıp, parasız izin istedi. Gene kabul edilmedi. Üçüncü gün tekrar çıktı idareye. Elin-deki istifa dilekçesini uzattı. Çalışamazdı bu vaziyette.

İstifası kabul edildi...

Eve dönüp de istifa ettiğini söylediğinde, annesi düşüp bayıldı. Kadıncağız perişan olmuştu. İkisi de günlerce evde hayalet gibi dolaştılar.

Bu arada Harun araya bir arkadaşını sokmuş, Jale ile görüşmek istediği haberini göndermişti. Gitmedi Jale. Bağrına taş bastı, oturdu. Artık Harun defteri kapanmıştı. Ne işi vardı evli barklı adamlarla. Onuru kabul edemezdi böyle bir şeyi.

Birkaç hafta böyle üzüntü içerisinde geçti.

Jale yavaş yavaş kendisini toparlamaya başlamış, işsiz güçsüz ne kadar dayanabileceklerinin hesabını yapmaya koyulmuştu. Annesinin kazancı malumdu. Yetmeyecekti. Elinde avucunda da pek birşey kalmamıştı.

Birden aklına Almanya geldi.

'Giderim Almanya'ya, hiç değilse buradan da uzaklaşmış olurum' diye düşündü. Bu fikir aklına yattı. Annesine söyledi. Annesi bir de bu sebeple ağladı durdu. Sonunda İşçi Bulma Kurumu'na müracaat etti. Hiç değilse bir mesleği vardı. Almanya'da hemşire olmak, buradan daha da zor olamazdı her halde.

Bir müddet sonra cevap geldi. Evet Almanya'da bir hastanede iş bulmuştu. Ama hademe olarak çalışacaktı. Çünkü Almanya'da hemşire olabilmek için denklik sınavına girmesi gerekiyordu. Bu imkansızdı. Çünkü hiç lisan bilmiyordu. Önce boynu büküldü. Sonra 'Olsun' dedi kendi kendine. 'Hastaneye bir adım atayım, geri sine bakarız.'

Günler çabuk geçti. Tren ile gidecekti Almanya'ya.

O gün Sirkeci Tren Garı tıklım tıklım doluydu. Herkes birbirine sarılıyor, ayrılığın acısını yüreklerinde hissediyorlardı.

Jale, annesine sarılıp vedalaşırken, bir an Harun' u görür gibi oldu kalabalığın arasından. Yüreği hop etti. Ama sonra, bütün gücünü toplayarak arkasını dönüp trene bindi. Ve Almanya macerasına doğru yola çıktı. Yol boyunca içi kan ağladı.

Almanya' da onu Evangelist bir hastaneye verdiler ve temizlik elemanı olarak çalışmaya başladı. Yemekler farklıydı, içecekler farklıydı. Cebindeki üç kuruş para ile kendisini nasıl doyuracağını şaşıırıyordu. Sokakların bile kokusu vardı. Hiç İstanbul kokusuna benzemiyordu. İçi eziliyordu. Bir yandan da kazancından kaç kuruş arttırabilirse annesine yollamaya çalışırıyordu.

'Kendine gel Jale, sen burada yeni bir gelecek kuracaksın, başarılı olacaksın' diye tekrar edip duruyordu.

Derken tanıştığı Türklerden sora sora bir lisan okulu buldu. Gündüzleri çalışıyor, işten çıkar çıkmaz da lisan okuluna gidiyordu. Pahalı bir okuldu ama olsun, birkaç ay idare ederdi. Nasıl olsa zaman, iş ile okul arasında çabucak geçiyordu.

6 ay sonra artık Almancayı sökmüş, derdini gayet güzel anlatabilir duruma gelmişti. Hemen ileri Almanca kurslarına yazıldı ve sonunda o kursu da bitirip, Almancayı iyice öğrendiği kanısına vardı.

İlk fırsatta, çalıştığı hastanede Hemşirelik yapabilmek için denklik sınavına girebilmek için dilekçe verdi. Kabul edildi. Sınavı başarı ile verdi. Ve artık o Almanya' da bir hemşireydi.

Hemşire olarak çalışmaya başladıktan sonra, kız arkadaşları ile kaldığı yurttan çıkıp, kendisine küçük bir daire tuttu. Eski bir evdi ama, içi temizdi. Başka evler gibi tuvaleti koridorda değildi. Minicik, soba ile ısınabilen

bir daireydi. Ama kendi eviydi. Saray gibi görünüyordu gözüne.

Artık annesine daha çok yardımcı olabiliyordu. Bir müddet sonra annesini davet etti ve üç aylığına yanına aldı. Artık ana kız kuşlar gibi şakıyorlardı. Gerçi halen yüreğinin bir köşesinde pençe atılmış gibi bir yaraydı Harun. Ama 'Olsun, önemli olan bununla başa çıkabilmem' diyordu. Ve hakikaten de ayaklarının üzerinde dimdik, gayet güzel başa çıkabiliyordu.

Hastanedeki arkadaşları ile de, doktorlar ile de, saygı çerçevesinde bir mesafesi vardı. Yaşadığı o büyük tecrübe, insanlara güven duygusunu zedelemişti. Hiç kimseye çok yakın olamıyordu. 'Herkesin alacası içinde' diye düşünüyordu. Böylesi iyiydi. Kafası rahattı.

Böylece birkaç yıl geçtikten sonra fark etti ki, artık canı acımıyordu Harun'u düşününce. İçindeki hırs da geçmişti, kin de. 'Sebepten oldu burada yeni bir yaşam kurmama' diyordu. Mutluydu.

Bir müddet sonra Doktor Jürjen ile birbirlerine yakınlık duymaya başladılar. Her ne kadar içinden 'Bir daha öyle aşık olamam' diye geçiriyorsa da, sevdi Jürjen'i. Bir akşam yemeğinde evlilik teklifi aldı. Fakat bu sefer iyice araştırmış, önce ailesini tanımış, sonra itimat etmeye karar vermişti. Kabul etti evlenmeyi.

Annesi bundan çok mutlu olmasa da, kızının yaşadığı o kötü tecrübeyi düşünerek, olumlu bakmaya çalıştı bu evliliğe.

Belediyede evlendiler. Türkiye'den kimseyi çağırmadılar bu nikaha. Sadece Almanya'daki dostlar arasında

sade bir tören yapıldı. Gelinlik giymek istemedi Jale. Ne de olsa bir yanı kırık kalbinin. Her ne kadar artık eskisi kadar acımıyorsa da yüreğindeki pençe izi hayat boyu hiç silinmeyecekti.

Jurgen, Jale'yi mutlu edebilmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Önce onu Havaii adalarına balayına götürdü. En güzel evde yaşattı. Jale'nin yaşadıklarını bildiği halde, hiç bir zaman onu rencide edecek bir davranışta bulunmadı. Önce çocuk yapmak istemediler. Sonrasında bir kızları oldu mutluluklarını perçinleyen. Adını Melisa koydular.

Yıllar arasında, bazen aklına geldi Harun. Acaba neredeydi, ne yapıyordu. Çocukları büyümüş olmalıydı. Yalnızlığa mahkum olan karısını düşündü ara sıra.

Çok genç yaşında yaşadığı bu kötü tecrübeden sonra ayakta durabilmek için verdiği çaba ile hep çok gururlandı Jale... Mutlu sonunu kendisi yazabilmişti. O artık ayaklarının üzerinde sağlam duran, güçlü bir kadındı.

SULTAN

Genç kadın, ahşap evin üst katına çıkan merdivenlerin başında durdu. Merdiven önüne çıkartılmış ayakkabıları düzenleyip, yukarıdan inen misafirler rahat giyebilsinler diye çiftleyerek, sıra sıra, burunları kapıya bakacak şekilde dizdi. Ayakkabıların hepsi çamur içindeydi. 'Acaba şunları yıkayıp temizleyip de dizsem ayıp olur mu?' diye düşündü bir an. Sonra da 'Aaaaam sende, kendine iş arama,' dedi içinden.

Çetıklarının üzerine giydiği terliklerini sürüyerek alt kattaki mutfaka girdi, çaydanlıktan gelen buram buram kokan çayın kokusunu içine çekti. Mutfak tezgahının üzerinde duran metal tepsiyi aldı, çekmecedeki tığ işi, ince dantel örtüyü tepsiye güzelce yerleştirdi, önce çay tabaklarını, sonra da bardakları dizdi üzerine. Çay kaşıklarını bardakların içine atarken, 'Ne garip, hepsi ayrı ses çıkartıyor, notalar da böyle birşey olmalı,' diye düşündü. Tavşan kanı demlenmiş çayı bardaklara koyarken, duvardaki raftan bir bardak daha aldı, altına tabak koymadan mis gibi kokan çaydan bir bardak da kendi için doldurdu. Şekerliği tepsinin ortasına oturturken bir kesme şeker attı ağzına. Kendi için koyduğu çaydan da

bir yudum aldı. "Ooooh, keyif diye buna denir işte," dedi usulca. Sıcak çayı üç yudumda içiverdi. Zaten evlendikten sonra tek keyfi, güzel bir bardak çay içebilmekti. Sonra ağır tepsiyi iki eliyle kavradı ve yukarı götürmeye davrandı. Arkasını döndüğü anda, yüreği ağzına geldi. Kaynanası arkasında duruyordu.

"Oooh, Sultan hanım, gönlünüz oldu mu çayları getirmeye? Misafirler yukarıda çay beklesin, hanımımız burada keyif yapsın, oh ne ala," dedi.

Sultan ne diyeceğini şaşırdı. Tepsideki çaylar titremeye başladı. Kaynanası kapının önünde duruyordu, aradan kaçıp da sıvışacak yer kalmamıştı. Son yuttuğu sıcak çay yudumu da zaten boğazını yakmıştı. 'Sus Sultan,' dedi kendi kendine. 'Zaten ne yapsan yaranamazsın bu kadına.' Bir müddet karşılıklı durdular. Sonunda kaynana kenara çekildi, Sultan da başı önünde, çaylara bakarak merdivenlere seğirtti.

Yukarıdaki odada, kadınların neredeyse hepsi aynı anda fısır fısır konuşurlarken, Sultan kapıda görüldüğü anda hepsi birden susuverdiler. 'Hah işte,' dedi Sultan içinden, 'Nasıl belli oldu beni çekıştirdikleri...'

Usulca, yün çetiklerinin üzerine giydiği şıpıdık terliklerini kapının önünde çıkarttı, gözleri çay bardaklarında, misafirlere çaylarını dağıttı. Tepside kalan son bardağı da, arkasından içeri girip oturan kaynanasına ikram etti. Sonra da elindeki tepsi ile kapının kenarına yaslanıp ayakta beklemeye başladı. Çayı bitenin bardağını aldı, aşağı indi, çay doldurdu yukarı getirdi, kaç kere indi çıktı sayamadı. Zaten onun için fark etmezdi. Misafir olmasa da kaynanası zaten onu aşağı indirip yukarı çıkartacak bir bahane bulurdu evin içinde.

Sultan, misafirler gidene kadar kapı pervazının yanında ayakta bekledi. Sonra hepsini yolcu etti ve kaynanası akşam yemeğine kadar dinlenmek üzere odasına çekilirken, o acele ile mutfağa koştu. Daha misafirlere ikram edilen tabakların bulaşıkları yıkanacak, akşam yemeği hazırlanacaktı. Kocasını kahveden dönmeden yemek hazır olmalıydı. Kapı çaldığında hava kararmıştı.

Genç kadın, çift kanatlı ahşap sokak kapısının demir sürgüsünü açarken, mutfağın yanındaki küçük odada sofraya hazırlanmış, sıcacık tencere, sofranın ortasındaki nihalenin üstüne oturtulmuştu. "Hoşgeldin," diye gülümsedi kocasına sırtından paltosunu alırken. Kocasını yüzüne bile bakmadan: "Ne yemek yaptın?" dedi.

Beklediği cevap bu değildi kadının. "Kış türlüstü," dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

Koca, arkasına bastığı ayakkabılarını kenara atıp, terliklerini giydi, doğruca lavaboya yürüdü. Kadın kocasının paltosunu duvardaki çengele asarken, üzerine sinmiş kötü koku yüzünden başını yana çevirdi. O sırada kaynanası görüldü üst kat merdiveninin başında: "Hoş geldin oğluuummm," diye seslendi oğluna. Daha sonra birlikte sofraya oturdular, yemeklerini yediler. Kadın sofrayı toplarken, onlar ana oğul, koltuklarında ayaklarını altlarına kıvrıp, dizi seyretmeye koyuldular.

Genç kadın, tek başına mutfağa taşıdığı bulaşıkları yıkarken düşünmeye başladı. "Ah anacım ah," dedi içinden, "Nereden geldi aklıma adımı Sultan koymak. Bak Sultan kızın Kül Kedisi'nden beter hizmetçi oldu." Nereye kadar dayanabileceğini kendisi de bilemiyordu. Kocasını sokağa çıkmasına izin vermiyordu. Eş, dost, ak-

raba, arkadaş ziyareti kesinlikle yasaktı. Bakkala gitmesine bile izin yoktu. Bütün gün cam silmekten, tahta fırçalamaktan, yemek yapıp çamaşır bulaşık yıkamaktan, ütü yapmaktan canı çıkıyordu. Televizyon izlemeye bile vakti kalmıyordu. Tam bulaşıklarını yıkayıp bitirmiş, mutfağı temizlemişti ki, kocası: "Ben yatıyorum, hadi Sultan," dedi.

Kadın alelacele ellerini yıkayıp kuruladı. Geç kalırsa azar işiteceğini, hele ki kocasına karşı kadınlık vazifesini yerine getirmezse de dayak yiyeceğini iyi biliyordu artık. Hızla kocasının arkasından çıktı merdivenleri, yatak odasına girip, sabahleyin özenle düzelttiği yatağın örtüsünü açtı. Ve içi bulanarak kocasının yanına uzandı. Bir zamanlar aşık olduğunu sandığı bu adamdan artık iğreniyordu. Sanki bu adam, davranışları ile ruhunu bedeninden kazımış, içi boş bir ten bırakmıştı yerine. 'Keşke daha sık yıkansa da böyle kokmasa, keşke bana sarıldığında bir iki hoş söz söylese,' diye geçirdi aklından. Sonra da, 'Artık bu kabus bitse,' diye yalvardı içinden.

Ertesi sabah gün doğarken kalktı yataktan. Hemen alt kattaki banyonun termosifonunu yaktı. Su ısınırken kahvaltıyı hazırladı, büyük bir siniye dizdi hazırladıklarını. Oturma odasındaki sobayı tutuşturdu, çayı da ocağa oturtuktan sonra banyoya girdi. Üç kere sabunladı vücudunu. Halen temizlendiğine inanmıyordu ki, kaynaşının sesini duydu: "Nerdesin kız Sulnaan... Çay kaynamış sen halen keyiftesin."

Aceleyle kurulandı, elbisesini giyindi, uzun gür saçlarına havluyu sardı fırladı banyodan dışarı. Neyse ki kocası halen uyuyordu. Hemen kaynaşının eline bir bardak çay verdi. Kahvaltı sinisini masanın üzerine getirip, koydu. Sonra koşarak üst kata, saçlarını taramaya çıktı.

Yatak odasına girdiğinde kocası açtı gözlerini. Sultan yatağın yanındaki konsolun üzerinden tarağını alıp saçlarını tararken, kocası bileğine yapışıp onu yatağa çekmeye çalıştı. Sultan direndi. Koca tekrar çekti, Sultan tekrar direndi. Üçüncü kez direndiğinde ise, sol gözünün üzerinde şimşekler çaktı bir anda. Sonrasında diremedi artık. Kocası bedenini tatmin ettikten sonra yanından kalktığında Sultan'ın gözleri, donuk bir şekilde tavana bakıyordu. Adam giyindi, aşağı indi, kahvaltı ederken annesiyle sohbet etti, sonra da sokak kapısının kapandığını duydu Sultan.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Usulca yataktan kalktı. Üstünü başını düzeltti, saçlarını taradı yavaş yavaş, aşağı indi, kaynanası bir şeyler söylüyordu. Anlamadı ne dediğini Sultan. Askıdan paltosunu aldı, kenardaki ayakkabılarını giydi, kaynanasının yüzüne baktı, kadın halen bir şeyler söylüyor, Sultan halen anlamıyordu. Kapıyı açtı, dışarı çıktı ve yürümeye başladı.

Ne kadar zaman yürüdüğünü bilmiyordu, fakat bir anda nemli saçlarına vuran rüzgarın soğuşunu hissetti. O anda öylesine bir derin nefes aldı ki, ciğerleri çatlayacak sandı. Etrafına bakındı, nerede olduğunu saptamaya çalıştı. İstanbul'dan buraya kocaya kaçalı kaç sene olmuştu, fakat hiç dolaşmamıştı ki bu kasabada. Nereye doğru yürüdüğünü dahi bilemiyordu. Tesadüfen, sonunda otobüs garajına geldi. Etrafına bakındı, İstanbul'a gidecek bir otobüs aradı gözleri. Buldu da. Hemen gitti otobüsün içine girdi, bir koltuğa oturdu. Arkasından gelen adamın da kendisine neler söylediğini anlayamadı.

Sonra "bilet" sözcüğünü seçti lafların arasından. Parası yoktu. Söylemek istedi. Ağzından sadece boğuk bir ses

çıktı. Anlatamayacaktı demek ki. İki elini açtı, yok anlamunda. O sırada alyansını fark etti. Hemen çıkartıp adama verdi. Sonra adam gitti ve elinde bir biletle geri geldi. Sultan'ın elini tuttu, bileti avucunun içine koyup avucunu da kapattı. Bir şeyler daha söyledi, sonra da gitti. Sultan gene hiçbir şey anlamadı. Otobüs hareket etti. Hava karardı, bir aralık otobüs durdu, insanlar indi. Sonra hepsi geri gelip yerlerine oturdu, otobüs gene gitti, hava aydınlandı, otobüs halen gidiyordu. Yanına kimse oturmamıştı.

Bir aralık gözüne güneş geldi Sultan'ın. Silkindi o anda. Uykudan uyanır gibi, yavaş yavaş düşünmeye başladı. Biraz sonra, 'Kaçtım,' dedi kendi kendine. Sonra coşkuyla kendine geldi. 'Oh, Allah'ım, nihayet kaçtım cehennemden. İstanbul'a gidiyorum. Evime!..'

'Evime mi? Hangi evime?' dedi mantığı. Demek ki artık kafası çalışmaya başlamıştı. İstanbul'da evi falan yoktu ki artık. Anası, babası reddetmişti onu, o adamla evlendiği için. "Bizim artık Sultan diye bir kızımız yok," demişlerdi evlenip de babasına telefon ettiğinde.

'Nereye gideceğim peki şimdi?' diye düşünürken, otobüs Harem otogarına girdi. Yolcular indi, Sultan en son indi otobüsten. Yıllardır özlediği denize baktı uzun uzun. Sonra yürümeye başladı. Denizden esen soğuk içine işliyordu. Artık aklı başına gelmişti. Ruhunu kurtarmıştı. Kocasının parça parça yok ettiği ruhu bedenine geri dönüyordu yavaş yavaş. Özgürdü artık. Ama açtı. Susamıştı. 'Bir bardak çay olsa şimdi, yeter bana,' diye düşündü.

Hiç parası yoktu. Kimden isteyebilirdi ki koskoca şehirde. Durmadan yürüyordu. Birden aklına kızkardeşi

Fatma geldi. Kadıköy yakasında biryerlerde oturuyordu. Babası, bir arkadaşının oğluyla evlendirmişti onu. Bazen kaynanası bakkala gittiğinde gizlice telefon ederdi ona, aklına yazdığı telefon numarasıyla. Numa-rayı hatırlamaya çalıştı. Epey düşündükten sonra buldu. Peki nasıl telefon edecekti? Etrafına bakındı. Bir büfenin önünde duruyordu. Büfenin içindeki adam da ona bakıyordu. Usulca yaklaştı adama. "Afedersiniz, bir telefon etmem lazım ama hiç param yok, ne yapabilirim acaba?" dedi. "Buradan edebilirsin," dedi adam. Sultan büfeye girdi korkarak, telefonu çevirdi, kız kardeşiyle konuştu, büfeci adama nerede olduğunu iyice sordu, "Orada bekle," dedi kız kardeşi. Sultan adama teşekkür etti. Dışarı çıkıp beklemeye başladı.

Bekledi, ama çok bekledi. Nihayet kız kardeşi geldi. Sarıldılar birbirlerine. "Kaçtım," dedi Sultan. "Hiiiiii," dedi kız kardeşi korku dolu gözlerle ablasına bakarak. Sonra onu evine götürdü.

Yolda ne yapacaklarını konuştular uzun uzun. Hiç bir çare bulamadılar. Sultan'ın sığınabileceği hiç bir yer yoktu. "İyi yapmadın," dedi kız kardeşi, ablasını kırınmaya çalışarak. "Kadın başına kaçmak da ne demek oluyor. Erkek olsan girer bir işe çalışırsın, ama kadınsın."

Sultan'ın içi karardı bu laf üzerine. "Olsun ben de çalışırım," dedi. Kızkardeşi güldü? "Ne iş yapacaksın?"

Sultan sustu...

O akşam Fatma'nın kocası, kızların annesini aradı. Durumu anlattı. Annesi tam bir şey diyecekken, babası kaptı elinden telefonu. "Buraya kadar nasıl geldiyse,

aynı şekilde geri dönsün, evden bir kere kaçtı zaten, adet mi edindi şimdi de kaçmayı,” dedi. Bu emrin üzerine, annesinin söz söyleme hakkı da kalkmış oluyordu. Telefonu kapattılar.

Ertesi gün Fatma’nın kocası işe gittiğinde iki kardeş oturup tekrar çözüm aramaya çalıştılar. Fatma laf arasında korka korka, birilerinden sığınma evi gibi bir laflar duyduğunu, ama neresi olduğunu, nasıl müracaat edildiğini bilmediğini söyledi. Sultan’ın gözleri parladı. “Ne olur öğrenelim nerede olduğunu, belki beni de alırlar oraya,” dedi. Bir hafta boyunca adını bile bilmedikleri sığınma evini aradılar kendilerince.

O gün birkaç sığınma evinin adını bulmuşlardı ki, kapı çaldı. Fatma kapıyı açmaya gittiğinde, karşısında Sultan’ın kocasını buldu. Fatma’nın kocası çok fazla zan altına gireceğini düşünerek, Sultan’ın kocasını aramıştı. Sonuçta o da bir erkekti. Kardeşi yüzünden kendi karısının da yoldan çıkabileceğini düşünmüştü.

Adam, büyük bir hışımla içeri daldı, doğruca gözleri korkuyla kocaman açılmış olan Sultan’ın üzerine yürüdü, saçlarından yakaladığı gibi yere vurdu. Kadın korkudan kımıldayamıyordu bile. Sadece elleri ile yüzünü kapadı. Uzun bir süre dayak yedi yerde. Ayağa kalktığı anda her tarafı acıyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Adam cebinden bir eşarp çıkartıp fırlattı Sultan’a. Kadın, yere düşen eşarbı aldı, başına bağladı, kapının önüne geldi, paltosu ile ayakkabılarını giydi, kocasının önüsüne yürümeye başladı.

Ertesi gün, zulüm gören bedeninin, evden kaçarken beraberinde götürdüğü benliğini, o kapıdan içeri kendisiyle

birlikte sokamadı Sultan. Aklı ve bedeni, dayak yediği sırada, kızkardeşinin salonunda birbirinden ayrılmıştı. Kocasının evine girdiğinde, oturma odasındaki kaynanasının koltuğuna oturdu. Eli televizyon kumandasına uzandı. Televizyonu açtı ve boş gözlerle bakmaya başladı.

Bir daha hiç konuşmadı. Öntüne yemek koyarlarsa yedi, su verirlerse içti. Dayak kar etmedi. Benliğini, eziyet gören bedeninden kaçırmıştı bir kere. Bir sene sonra kocası, Sultan'ı kızkardeşi Fatma'nın evine getirip bıraktı. Ne kadar uğraşılsa da bir daha benliğiyle bedenini bir araya getiremediler. Bir müddet sonra da, Bakırköy Ruh Ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne yatırdılar Sultan'ı. Arada bir annesi ziyaretine gitti. O da çok uzun dayanamadı bu üzüntüye. Göçüp gitti bu dünyadan. Sultan da hiç kimsenin arayıp sormadığı bir köşesinde kaldı hastanenin.

* * *

Dışarıdaki birkaç şanslı kadın, tesadüfen, eziyet gören kadınların sığınabileceği az sayıdaki sığınma evlerinin adını ve adresini bulabildiler. Bazıları da, hapis hayatlarında halen eziyet görerek, akıl ve beden sağlıklarını bir arada tutmaya çalışıyorlar. Ne kadar tutabiliyorlarsa... Allah yardımcıları olsun.

OKŞAN... 1980

Adam, karısının incecik şişlerle ördüğü yün yeleşinin kapattığı koca göbeğini zıplata zıplata bir kahkaha daha attı. Karşısındaki genç kadının korkak gözleri biraz daha temkinli bakmaya başlamıştı.

"Mimliheth nire bahem?" dedi Okşan'a.

"İstanbuldayız biz," dedi genç kadın, elinden geldiğince ciddi görünmeye çalışarak. Ama dizleri titremeye başlamıştı bile.

Elindeki 10'luk yün paketini tezgahın üzerine bırakarak:

"Bu kalabilir," dedi. "Şuradaki 12 paketi alayım yeter bana..." Akabinde çantasını açtı, yanında getirdiği senetleri imzalamak üzere çıkarttı çantasından.

Bunu gören şişman adam, sırtımayı bırakıp yüzüne sahte bir ciddiyet takınarak tek kaşını kaldırabildiği kadar kaldırdı:

"Biliyon, sene de başında dimişidim, biz aslında sened garşılığı iş yapmuyoz emme, senin gozel hatrın için yani..." dedi.

"Tamam sağolun," dedi Okşan.

6 adet senedin her birini tek tek tarihledi, alacaklı olarak adamın ismini, taksitlerinin meblağlarını yazdı, pullarını yapıştırdı, imzaladı, nihayetinde hepsini birden adama uzattı.

Adamın suratındaki yılışık gülümseme tekrar yerine gelmişti senetleri genç kadının elinden alırken:

"İsmin de peh latifimiş, hadi bahelim, heyrini gor," dedi.

Genç kadın seçtiği yünlerin bir an önce paketlenip verilmesini bekliyordu. Oysa şişman tüccarın hiç de acelesi yoktu. Yaptığı alışverişi sanki büyük bir fedakarlıkmuş gibi göstermeye, genç kadını da biraz daha köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

"Hadi artık paketlesek şu malları da ben de bir an önce dükkanıma gitsem, neredeyse akşam olacak," dedi Okşan.

"Heh, iyi deding, ahşam da olmah özere. Yimeh yiyeh mi birlihte?" dedi şişman tüccar.

O anda bütün kan beynine hücum etti Okşan'ın.

"Ne? Allah senin cezanı versin emi, ver çabuk senetlerimi geriye. İstemiyorum yün falan, topunuzun cezasını versin İnşallah," diye bağırmaya başladı.

Adamın şaşkın bakışları arasında, henüz elinde tuttuğu senetlerin hepsini birden çekerek kaptığı gibi, kendisini toptancı mağazasından dışarı attı.

Bu, Kızıltoprak'ta yeni açtığı küçük dükkanı için yün almaya çalıştığı üçüncü toptancıydı. Artık gücü tükenmişti. İlk girdiği toptancı bıyığını sıvazlayarak imalı imalı bakmış, ikincisi de, "Senetle mal vermiyoruz ama,

otur da bir konuşalım,” demişti. İkisinden de fazla vakit kaybetmeden çıkmıştı Okşan. Ama bu üçüncüsü artık hepsine t  y dikmişti.

Daha fazla deneyemeyeceğini hissediyordu. Koşar adımlarla Sultanhamam yokuşundan aşağı inmeye başladı. Bir yandan da düşünüyordu. Ne yapacaktı peki şimdi. D  kkanına mal koymadan nasıl iş yapabilirdi ki. Nefes nefese yetişti Kadıköy vapuruna. Üst kata çıktı, havasız salondan geçip arka güverteye attı kendini. Do-laşan   aycıdan bir bardak çay aldı. Boynundaki kaşkole biraz daha sıkı sarındı, yaktı bir sigara, hem çayını içip hem de düşünmeye başladı...

Artık hayatta yalnızdı. Ne yaparsa yapsın, kendi başına yapacaktı. Başında erkek olsun diye evlendiğı adamdan almıştı boyunun   l  s  n  . Ne dayaklar yemiş, ne hakaretler işitmişti. Ayrılanı kadar akla karayı seçmişti.

Derin bir nefes aldı.

“  ok şükür bu g  n  me...” dedi.

Sonra dükkanına nasıl mal alacağını düşünmeye devam etti.

Bir   ek defteri olsa, hiç kimsenin ağızının kokusunu çekmez, verirdi çekini alırdı malını. Sanki tek çözüm buy-muş gibi geldi o anda. O kadar yalnızdı ki, bir akıl danışabilecek hiç kimsesi yoktu.

Leyleğın attığı yavru gibi, kendi kendini ayakta tutmaya çalışıyordu. Ailesi sanki bir bahane ararmış  asına, evlendiğı andan itibaren onu yok saymışlardı. Ayrıldıktan sonra da görüşmek istememişlerdi.

Yarın başka bankalara da giderim diye düşündü.

Çayından bir yudum daha aldı, karalar bağlamaktan vaz geçip, vapurun etrafında dolaşan martıları izlemeye karar verdi.

Kızıltoprak'taki küçük evine geldiğinde, sobayı yakıp yakınmakta kararsız kaldı. Şimdi tasarruf etmesi gerekiyordu. Öyle canı her istediğinde soba yakmak olmazdı. Çok az gaz yağı kalmıştı. Hava biraz daha soğursa o zaman yakarım diye düşündü. Yatağına girdi, kalın yorganını üzerine çekti. Baş ucundaki kitabını aldı, okumaya başladı. Böylece dükkana mal alma düşüncesinden biraz olsun uzaklaşacaktı.

Sabah uyandığında hava daha da soğumuştur. Hemen kalktı, elini yüzünü yıkadı, giyindi, aceleyle evden çıktı. Dükkanda kaloriferi vardı. Orada ısınırdı yeterince. Koşturarak dükkana geldi, dualar okuyarak kilidini açıp içeri girdi. Çantasından bir bozuk para çıkarttı, "Siftah, bereket," diyerek dükkandan içeri doğru fırlattı.

Ortalığı toparlayıp, dükkânını süpürdü sildi, tam işi bittiği sırada bir müşteri girdi, bir çift çorap aldı çıktı.

Oh dedi genç kadın. Bugün bereketli bir gün olsun inşallah.

Öğlene kadar gelen giden olmadı. Saat 13.30 gibi, başka bankalardan da çek defteri istemek için kilitledi dükkânını, derin derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ya bulamazsam çek defteri alabilecek banka diye kendini yiyip bitiriyordu. Ama ne olursa olsun alacaktı o defteri. Namusu ile ayakta kalabilmesinin tek çözümü buydu.

O akşam üzeri geri döndüğünde, dükkânının kapısını açarken yüzünde güller açıyordu. Nihayet güler yüzlü

bir banka memuru ona güvenmiş, hiç hesabı olmadığı halde, kendisine bir çek defteri vermeyi kabul etmişti. İçinden kahkahalar atıyordu. Çok mutluydu.

Hemen transistörlü radyosunu açtı, bir yandan müzik dinlerken, bir yandan da hesap yapmaya başladı. Yarın Sultanhamam'a gidip başka yüncüleri yoklayacaktı. Yün rafları hazırды. Evlenirken takılan altınların bir kısmını kocasından saklayabilmiş ve o altınları bozdurarak dükkanını açıp raflarını ve bunun yanında birkaç renk çorap, birkaç küçük ıvır zıvır alabilmişti. İşte hepsi buydu. Artık bundan sonrası Allah kerim diye düşündü.

O akşam dükkanını kapatırken karnının acıktığını hissetti. O zaman fark etti ki, 24 saattir hiç bir şey yememişti. Cüzdanını kontrol etti, bir tas çorba içsem yeter dedi. Hemen caddedeki çorbacıya yöneldi.

Ertesi gün, daha önce gitmediği bir yün toptancısına gidip, istediği yünleri kolayca aldı. Hatta birkaç tane de çocuk oyuncağı alabilmişti. Daha sonra çocuk kıyafetleri de satmaya karar verdi. Çocuk kıyafetleri dükkana müşteri çekerdi.

O ay, yaptığı bütün satışların gelirini koştura koştura çek aldığı bankaya yatırdı. Ona çek defteri veren banka memuru her sefer onu fark ediyor ve gülümseyerek selam veriyordu.

İlk birkaç ay biraz heyecan yaşadı. 'Ya verdiğim çekleri karşılayabilecek satış yapamazsam,' diye düşünüp durdu. Ama öyle bir şey olmadı. Alınan akı ile, bütün çeklerini günü gününe ödeyebildi. Artık ne kadar zorluk çektiğinin önemi yoktu.

6 ay sonra biraz daha rahattı. Ama halen neredeyse her gün kasasını kontrol ediyor, akşam olmadan, ne kadar satış yaptıysa hepsini koşturarak bankaya götürüp yatırılıyordu. Artık ona yardımcı olan banka memuru ile sadece selamlaşmakla kalmıyor, kısa sohbetler de ediyorlardı. Genç adam hem eğitimli, hem de kibardı. Konuşurken gözlerinin içine bakarak konuşuyordu. Bu sohbetler arasında genç adamın burcunu bile öğrenmişti. Ancak genç adam, ailesinin bile sahip çıkmadığı bir dönemde kendisine nasıl büyük bir yardımı olduğunun farkında bile değildi. Bir gün bunu ona anlatmaya karar verdi Okşan.

Bir akşam üzeri, bankanın kapanmasına çok az kala yetişip içeri girdi, parasını hesabına yatırdı ve delikanlıya yaklaşip usulca:

“Ben Kalamış Köhne’de bir çay içmeye gidiyorum, vakitiniz varsa buyurun size de bir çay ikram edeyim,” deyiverdi.

Delikanlının gözleri parladı.

“Bankada biraz işim var. Siz gidin, ben sizi orada bulurum,” diye cevap verdi.

Okşan neredeyse sekerek çay bahçesine gitti. Kısa bir süre sonra delikanlı da geldi. Gün batımını seyrederken, üç beş hoş beşten sonra, Okşan ona yavaş yavaş hayat hikayesini anlatmaya başladı. Önce üstü kapalı anlatırken, sonrasında daha da detaya girmeye başladı. Her ikisi de sadece güneşin battığı yere gözlerini dikmişler, delikanlı sanki transa girmiş gibi genç kadının tek kelimesini kaçırmadan dinliyordu.

Okşan anlattı anlattı... Sonra kendisi de hayretle fark etti ki gözlerinden ip gibi yaşlar iniyordu. O güne kadar hiç kimseye bu kadar detaylı anlatmamıştı yaşadıklarını. Çantasından bir mendil çıkarttı, gözlerini sildi ve neden ağladığını düşündü. Şimdi sırası mıydı delikanlının karşısında ağlamanın. Her olayı çelik gibi kuvvetli atlatmışken neden ağlıyorum ki dedi kendi kendine.

Bir anda fark etti ki, onu ağlatan çektiği zorluklar değildi. Artık zorlukları aşmış, kendini kurtarmıştı. Çözülüyordu. Rahata ermenin ve kendisini şefkatle dinleyen bir insana derdini anlatmanın verdiği çözülme idi bu.

Sonra gülmeye başladı. Çektiği zorlukları doğru insana anlatmanın rahatlığıyla çayından bir yudum aldı.

Güneş batmıştı. Delikanlı tek kelime etmeksizin Okşan'ı izliyordu.

Sonra usulca ayağa kalktı. Elini uzattı:

"Bunca sıkıntıyı atlattıktan sonra, sanırım sahil boyunda biraz yürümek, her ikimize de iyi gelecek," dedi.

Okşan bir an tereddüt ettikten sonra o da delikanlıya elini uzatarak yerinden kalktı.

Sahil boyuna doğru el ele yürürlerken her ikisi de gülümsüyordu.

DESPİNA

1955 yılının yazıydı.

Despina, Arnavutköy deki ahşap evin bir odasını kiralamıştı kendi gibi Rum olan ev sahibinden. Ev dökülüyordu, ama odayı şöyle bir sıkı sıkı temizleyip, camlarını silip, döşeme tahtalarını da fırçalarsa, sakız gibi olurdu her taraf. Gerçi tuvaleti müşterek kullanacaktı ama, zaten o katta sadece bir oda daha vardı. Orada da yaşlıca bir hanım yaşıyordu. Gördüğü kadarı ile de pek pasaklı bir kadın değildi komşusu. Tuvaleti temiz tutmuştu.

Kiraladığı boş odaya şöyle bir göz gezdirdi. Şimdi bir kova gerekiyordu ona, bir tahta fırçası ve bir kalıp beyaz sabun her işini görürdü. Ahşap merdivenleri uçarak indi, Rum bakkaldan bir kalıp sabun, nalburdan da bir küçük galvaniz kova alıp koşarak odasına geldi. Odanın köşesinde duran büyük bohçasını açtı, içinden eskimiş bir çarşafı alıp yırttı. Şimdi artık hem cam bezi vardı, hem de tahta bezi. Bir saat sonra, epey terlemişti ama, odası da pırıl pırıl olmuştu. İçini bir neşe kapladı o anda.

Hale yığılı duran eşyalarının arasından, aileden yadigar kalan somyayı sürükleye sürükleye çekerek, ahşap odanın mavi boyalı duvarına yasladı. Babasının bir zaman-

lar Akala pamuğu ile doldurarak, kendisi için yaptırdığı şilteyi de üzerine serdi. En üste de, çiçekli basmadan yapılmış, etekleri kırmalı divan örtüsünü yaydı. Kan ter içinde kalmıştı. Attı kendisini yatağın üzerine ve hayallere daldı. Kim bilir ne mutlu günler bekliyordu kendisini bu güzelim Boğaziçi semtinde. Ne iyi etmişti buraya taşınmakla. Beyoğlu'ndaki o daracık ve karanlık odada yaşamaktan içine fenalık gelmişti artık. Hele ki annesini, sonra da babasını kaybettikten sonra hiç bir anlamı kalmamıştı zaten orada yaşamının.

İçi geçti bir aralık. Ali yi gördü rüyasında. Pırl pırl parlayan çakır gözleriyle, gözlerinin içinden yüreğine bakarak yaklaştı ve sevecen elleriyle siyah dalgalı saçlarını okşadı Despina'nın. "İyi oldu buraya gelmen," dedi usulca. O anda sıçrayarak uyandı güzel rüyasından. 'İyi oldu ya' dedi içinden. Başıyla da tasdik etti. Bir güzel gerindi ve akabinde fırlayıp kalktı divanın üzerinden.

Daha yapacak çok işi vardı. Ama önce, ahşap korkuluklu küçük balkona çıkıp şöyle bir etrafına bakındı. Sıcak yaz gününe rağmen esintiliydi balkonu. İki tabure bir de küçük masa gerek buraya diye düşündü. Onu da Ali hallederdi nasıl olsa. Onca zaman çalışıp da biriktirdiği parayı çarçur etmemesi gerekirdi. Gülümsedi... Gene aklına düşmüştü Ali.

Yeni deniz subayı çıkmış bir teğmendi Ali. Sarışın çakır gözlü delikanlı, aşık olmuştu Despina'nın pürüzsüz beyaz tenine ve simsiyah saçlarına. Hele de gözlerine. Beyoğlu'ndaki düğmeciden, annesinin ısmarladığı düğmeleri alırken görmüştü onu. Kaşlarına değen kapkara kıvrıcık kirpikleri ile Ali'ye bakmış ve pasajın içindeki küçücük düğmecinin önünde ikisi de birbirlerine yol vererek: "Buyurun," demişlerdi.

Ali o dupduru tendeki kapkara gözleri gördüğü an çarpılmıştı zaten. Ona biraz daha bakabilmek için sırasını vermişti, hemen işi bitip de gitmesin diye. Gözlerini ayırmadan bakıyordu genç kıza. Kız düğmeleri aldıktan sonra tam gitmeye yeltendiğinde, "Bana yardımcı olur musunuz lütfen, hiç anlamam bu işlerden de" deyiverdi. Konuşmaya başladılar. Kızın annesi dikiş dikerek kazanıyordu hayatını. Bu sebeple anlıyordu bu işlerden Despina. Epey yardımcı oldu Ali'ye. Sonra işleri bitince birlikte yürümeye başladılar. Ne kadar da uzun boyluydu Ali. Kız onunla konuşurken kafasını yukarı kaldırmak zorunda kalıyor, delikanlının çakır gözlerine baktıkça da, dalgali bir denizde çırpınıyordu sanki yüreği.

Ali Arnavutköy'de oturuyordu. Kız ise Beyoğlu'nda. Ertesi gün Emirgan'da çay içmeye gittiler. Bir sonraki hafta Taksim Gezi Parkında dolaştılar. Sinemaya gittikleri hafta, Ali büyük bir cesaret göstererek elini tuttu Despina'nın. Birlikteyken her şeyi ve herkesi unutuyor, birbirlerinin gözlerindeki hayallere dalıyorlardı. Aşk bacayı sarmıştı.

Aradan geçen zamanla, Ali'nin içi kıpır kıpır huzursuzlanmaya başlamıştı. Artık Despina'sız bir yaşam düşünemiyordu bile. Fakat bu Rum kızı ile olan aşkını, herkese nasıl anlatacaktı? Ailesi izin verse bile onunla evlenmesi imkansızdı. Bir subay, Ortodoks bir kızla evlenemezdi ki? Bunu Despina'ya anlatmasının imkansızlığını düşünmeye başladı kara kara.

Aradan birkaç hafta daha geçti. Bu arada Despina'nın annesi vefat etmiş, bakıma muhtaç sevgili babası ile başbaşa kalmışlardı. Despina yavaş yavaş annesinden öğrendikleri ile dikiş dikmeye, daha sonraları da evlere

gündeliğe gitmeye başladı. Bir günde birkaç elbiseyi birden dikiveriyor, o günün harçlığını kazanıyordu. Eve dönüŖte koŖa koŖa yiyecek alışveriŖini yapıyor, yemekleri piŖiriyor, ertesi güne kalmasın diyerek bütün evini tertemiz tutuyordu. ÇamaŖır makinesi yoktu. Beyoğlu'nda oturdukları yüksek tavanlı odanın bitiŖiğindeki banyoda, haftada bir gün sabahdan leğenin başına oturuyor, akŖama kalkıyordu.

Gündeliğe gittiği bir günün akŖamunda, gene koŖarak girdi kapıdan içeri. TelaŖla elindekileri mutfağa bıraktı. Bir yandan koltukta oturan babasıyla konuşuyor, bir yandan da üzerine rahat bir Ŗeyler geçirmeye çalışıyordu. Ama o akŖam babası ona cevap vermedi. Veremedi. Oturduğu koltuğunda belki de kendisi bile farkına varmadan uçup gitmiŖti iŖte. Cenazesini cemaat kaldırdı. Yapayalnız kalmıŖtı Despina. Henüz 19 yaŖındaydı. İyi ki Ali var demiŖti o gün. İyi ki Ali var. Yoksa ne yapardı bir tek başına?

O hafta sonu gözyaŖları ile sırlıslıkla oldu Ali'nin gömleği. Sımsıkı sarıldı Despina'sına. Saçlarını okŖadı Ŗefkatle. Ama ona "Korkma ben varım artık" diyemedi bir türlü. Boğazına düğümlendi sözleri. Farkında değıldi Despina. Ali yanındaydı ya. Artık yalnız değıldi. Ama Ali fazlasıyla farkındaydı birçok engelin.

Bir müddet daha oturdu Despina Beyoğlu'ndaki karanlık dairesinde. Sonra bir hafta sonu Ali'ye söyledi fikrini.

"Ben de Arnavutköy'e taşınayım. Orada da dikiŖ dike hayatımı kazanırım, hiç değılse birbirimizi daha sık görebiliriz," dedi. Ali olmaz diyemedi. O da istiyordu as-

linda yapayalnız kalan Despina'sının yakınında olmasını. Hiç değilse güzel sevgilisine daha sık göz kulak olabilirdi. "Tamam," dedi. Ve Despina iki gün içerisinde bu odayı bulup, Ali'ye gösterdi, bir hafta içinde de taşın-verdi. Hiç de sandığı kadar zor olmamıştı taşınmak. Cebinde de bir sürü parası kalmıştı. Kendisine dikiş dikecek müşteri edinene kadar idare ederdi bu para onu.

Despina, büyük bohçalardan birini açıp, divan örtüsü ile bir örnek, elleriyle diktığı perdelerini çıkarttı. Ahşap iskemlenin üzerine çıkıp, takıverdi kornişlere zorlanmadan. "Ne kolaymış alçak tavanlı evde oturmak," dedi kendi kendine. Bir daha sevindi buraya taşındığına. İşin en zor tarafı, hole yığılı eşyaların arasından annesinden yadigar demir ayaklı dikiş makinesini sürükleyerek odanın içine sokmak oldu. Ter içinde kalmıştı. Ama akşam olmadan her şeyini de yerleştirmişti işte. 'Hafta sonu Ali gelene kadar da iyicene yerleşmiş olurum' diye düşündü. Havlularını ve giysilerini alıp, en alt kattaki banyoya indi. Havagazı ile çalışan şofbeni yaktı, çabucak yıkandı, elbiselerini giydi ve yukarı çıktı. Karnı acıkmıştı. Koşarak Rum bakkala gidip, biraz zeytin, bir paket çay, bir de ekmek aldı. Rum bakkal onun yeni bir sima olduğunu fark etmişti. Zaten böyle bir güzellik fark edilmeyecek gibi değildi. Birkaç kelime sohbet ettiler. "Dikiş dikeyorum," dedi Despina. "Müşterilerinize söylerseniz sevinirim."

Koşarak yeni evine geri geldi. Müşterek mutfakta çayını pişirdi, çaydanlıklarını tepsiye koyup, odasına çıktı. Bir güzel karnı doyardı. Çok yorulmuştu, bitap düşüp divana serdiği çarşafın üzerinde uyudu kaldı.

Sonraki birkaç haftada Despina birkaç müşteri edinmiş, üç beş kuruş da olsa, kirasını çıkartmıştı. Herkes çok beğeniyordu diktiği dikişleri.

Ali'nin ise içi içini kemiriyordu. Acaba annesine çıtlatsa mıydı, biraz olsun bahsetse miydi Despina'dan? Hiç değilse reaksiyonunun ne olacağı hakkında bir fikir ediniyordu. Ama diğer yandan da ya annesi sevdiği kızla görüşmesini yasaklarsa diye düşünüyordu. Aileye karşı gelmek olmazdı. Ne yapacağına karar veremedi bütün hafta koşturup durdu. Hafta sonu gelmişti. Ali kararını verdi. Annesi sabah kahvaltısını hazırlarken yanına yaklaştı, arkasından sarılıp yanaklarından öptü.

"Benim canım anneciğim, yorma kendini, ben ne olsa yerim, koskoca adam oldum artık," dedi.

"Hadi ordan şımarık," dedi annesi, "Ben bilirim senin anne yemeklerine düşkünlüğünü, bırak işte hazırlıyorum. Bir tanecik oğluma hazırlamayacağım da kime hazırlayacağım. Yarın öbür gün evlendiğinde çok ararsın benim yemeklerimi."

"Anlaşıldı, senin aklın beni evermekte," dedi Ali.

"Elbette," dedi annesi, "Hangi anne istemez oğlunun mürüvvetini görmeyi. Hanife Hanımın kızı serpildi, pek güzel oldu, bir görsen diyorum."

"Boşver Hanife Hanımın kızını anne, benim beğendiğim bir kız var zaten," dedi Ali, ama der demez de pişman oldu söylediğine.

"Aman oğlum, söylesene. Güzel mi bari? Getir de bir görelim."

“Tamam anne, önümüzdeki cumartesi getireyim de görün öyleyse. Babama da söyle, önümüzdeki hafta sonu çaya misafiriniz var, haberiniz olsun.”

Ali öğlene doğru çıktı evden. Dolana dolana geldi Despina'nın evinin önüne. Bir ıslık çaldı hafiften, hemen balkona çıktı Despina. Eliyle geliyorum diye işaret etti. Ali'nin Despina'nın evine girmesi yasaktı. Ev sahibi evinde erkek arkadaş kabul etmezdi. Ali usul usul yokuştan aşağı doğru yürüdü, Despina az sonra ona yetişmişti. El ele tutuşarak yürümeye başladılar. Hal hatır sormanın akabinde, Ali :

“Haftaya cumartesi annemler seni çaya bekliyorlar,” dedi.

Despina'nın yüreği ağzına geldi o anda. Demek ki Ali hakikaten ciddiymiş sevgisinde. Anne ile tanışmak evliliğe atılan ilk adım demektir. Fakat Ali ona halen evlenme teklif etmemişti. Evlenirlerse nerede evleneceklerdi?, Camide mi, kilisede mi, yoksa belediyede, mi? Belediye diye düşündü yıldırım hızı ile Despina.

O akşam evine döndüğünde başladı telaşı Despina'nın. Ne giyecekti cumartesi çaya giderken? Hemen dolabını açtı, elbiselerini kurcalamaya başladı, hiç birisi içine sinmedi. Eylül ayı gelmişti artık, yazlık kıyafetle gitmek olmazdı. Hemen bohçasını açtı, özel günler için ayırdığı kumaşı çıkardı ve ertesi gün dikmek üzere masasının üzerine yaydı. Erkenden yattı, fakat o gece gözüne uyku girmedi genç kızın.

Ertesi gün biçtiği kumaşı, bütün hafta sonu boyunca büyük bir özenle dikti. 5 Eylül Pazartesi günü diktiği tayyörü beğendi, ütiledi ve cumartesi öğleden sonra giymek üzere astı askısına.

Pazartesi günü çok zor geçti...

6 Eylül Salı sabahı erkenden uyandı, aşağı inip ahşap evin külüstür banyosunda yıkandı. Saçlarını sardı, tırnaklarını düzeltti, ellerine krem sürdü, fakat vakit bir türlü geçmek bilmiyordu. Ancak öğleni edebilmişti. Biraz daha dikiş dikti. Sonra karnı acıktı. Alt kattaki mutfakta bir iki lokma bir şeyler atıştırdığı sırada sokaktan acayip sesler gelmeye başladı. Bir telaş vardı sokak aralarında. Kapıyı açtı, insanlar koşuşturuyordu. Korktu. Ne olduğunu anlayamamıştı. Hemen yukarıya odasına çıktı. Divana kıvrıldı.

Neler oluyordu?

Hiç alışkın olmadığı bir telaş vardı sokaklarda.

Derken biraz daha sonra, bağışmalar başladı. Kıyamet kopuyordu sanki. Kırılan camların sesleri, kırılan kapıların gümbürtüleri odasına kadar geliyordu. Usulca balkon kapısını açtı, dışarı baktı.

Kalabalık bir güruh, ellerinde sopalarla Rum bakkalın camunu çerçevesini indiriyordu. Evlerin kapılarını kırıyorlar, içerideki insanları yaka paça dışarı çekiyorlardı. Sokaklara dökülen yiyecekler ve cam parçaları birbirine karışmıştı. Gözü dönmüş güruhtan kaçan insanlar ne tarafa koşacaklarını şaşırmışlardı.

Despina'nın korkudan ağzı kurumuş, başı dönmeye başlamıştı. Ne oluyordu böyle insanlara? Şimdi ne yapması gerekiyordu. Hiç bir şey bilemiyordu. İçeri kaçtı korkuyla. O sırada ahşap evin kapısının gürültü ile açıldığını duydu. Eli ayağı kesildi, divanın üzerine çökerek oturdu. Beklemeye başladı. Ve bir anda odasının kapısı açıldı ve resmi kıyafetiyle Ali girdi içeriye. Neredeyse

korkudan bayılacak haldeyken karşısında sevdiğini görünce, gözlerinden akan yaşlara engel olamadı Despina, fırlayıp Ali'nin boynuna sarıldı.

"Neler oluyor Ali?" dedi kırık Rum lehçesi ile.

Ali, cebinden çıkarttığı eşarbı Despina'ya verdi. "Tak bunu başına çabuk ve hiç konuşma," dedi.

Despina kafasındaki bigudileri nasıl çıkartıp da eşarbı başına taktığını bilemedi. İki birden koşarak ahşap merdivenlerden indiler. Sokak kapısına geldiklerinde dışarıdaki gözü dönmüş insanları gördüler. Ve o sırada o insanlar da onları gördü. Sopalarla üzerlerine gelirlerken Ali:

"Durun beyler, ben deniz subayı Ali, bu da benim söz-lüm Deniz, bırakın geçelim," diye gürledi.

Delirmiş insanlar bir an durdular ve akabinde başka tarafa yöneldiler. Ali, elinden tuttuğu Despina'yla birlikte yokuştan aşağı koşmaya başladı. Sahile kadar çıldırmış insanların arasından koştular ve Ali'nin evinin kapısından içeri daldılar.

Despina kapı sahanlığında yere yığıldı kaldı. Eli ayağı kesilmiş, korkudan tir tir titriyor, kocaman gözlerle Ali'ye bakıyordu. Ali ayaküstü ona birkaç teselli veren söz söyleyerek elinden tutup yukarı çıkarttı.

Kapıyı annesi açtı. O da heyecan dolu gözlerle onları içeri aldı. Despina ezik, yıkılmış bir halde salonda gösterilen koltuğa oturdu. Ali'nin babası salona girdiğinde, güçlkle ayağa kalkabildi. Üzerindeki basma entari ve bigudiden yeni açılmış saçları ile, 'Neye benziyorum ben

şimdi?’ diye düşündü. Baba onun elini sıktı ve karşısındaki koltuğa oturdu. Şimdi hepsi birden Despina’ya bakıyorlardı. Kızcağız elini ayağını nereye koyacağını şaşırmıştı.

İnsanın içini ezen sessizliği Ali bozdu:

“Benim derhal birliğime geri dönmem lazım. Olaylar yatışıp da ben geri gelene kadar sakın sokağa çıkmaya kalkmayın,” dedi. Ve fırlayıp gitti.

Despina, henüz tanıştırılmamış olduğu anne ve baba ile başbaşa kalmıştı. Ne yapacağını şaşırdı. Otursun mu, kalksın mı, bilemedi. Öylece elleri kucağında oturdu kaldı.

Ali nin annesi ayağa kalktı, Despina da yerinden fırladı. Kadın acıyan gözlerle kıza baktı ve:

“Sen otur kızım, ben çay yapmaya gidiyorum,” dedi.

Despina oturdu. Hiç konuşmuyordu. Ali ona hiç konuşma demişti. Dışarıda halen kıyamet kopuyordu. Baba, camdan bakmaya gitti. Adamcağızın yüzü karma karışık. Anne çaylarla içeri girdiğinde Despina tekrar yerinden fırladı. Kadının elinden çayları aldı. Bir damla gözyaşı tepsinin içine damladı. Artık kendine engel olamıyordu. Gözyaşları ip gibi akarken, kadın sordu:

“Senin adın nedir kızım?”

Despina dondu kaldı. Ne demeliydi şimdi, Ali evinden dışarı kaçarlarken onun adının Deniz olduğunu söylemişti. Demek ki Despina yasaklı bir isimdi. Neden yasaklı olduğunu da anlayamıyordu. Ne diyecekti şimdi kadına? Deniz mi Despina mı? Elleri titremeye başladı. Ve o heyecanla kendini kaybetti.

Kendine geldiğinde, kanepeye uzanmış, her tarafı da kolonyaya bularmıştı. Ali'nin annesi de babası da başında heyecanla ona bakıyorlardı. Usulca yattığı yerden kalkıp kanepeye oturdu ve Rum aksanlı Türkçe'si ile.

"Benim adım Despina, Ali'yi çok seviyorum," diye bildi. Anne sustu, baba da sustu. Ama dışarıdaki kalabalık susacak gibi değildi.

O geceyi kanepeye kıvrılarak geçirdi Despina. Ali'nin annesi üzerine bir battaniye vermişti. Biraz uyumaya çalıştı ama nafile çabaydı. Ertesi sabah anne bir bardak çay ile Despina'nın yanına geldi:

"Kalk da elini yüzünü yıka, biraz kendine gel," diyerek ona tuvaleti gösterdi. Despina yalınayak gitti tuvalete, ihtiyacını giderdi, elini yüzünü yıkadı ve çıktı tuvaletten. Çok utanıyordu. Böyle mi tanışacaktı Ali'nin annesiyle babasıyla. Sehpanın üzerindeki çayını aldı ve içmeye başladı. Anne de onun karşısına oturdu ve neler olduğunu anlatmaya başladı Despina'ya. Kızcağız neye uğradığını şaşırmıştı. Sanki kendisi mi yakmıştı ki Atatürk'ün evini, neden saklanması gerekiyordu? O Türkiye'de doğmuştu, Türk vatandaşı idi. Vatanını seviyordu. Bu insanların ona ne garezi vardı ki?

Despina o evde kaldığı üç gün boyunca hiç bir şey yiyemedi. Sadece konuşulanları dinledi. Belli ki Ali'nin annesi ve babası onun varlığından son derece rahatsızlardı. Gitmeliydi. Ama nereye? Hiç kimsesi yoktu ki. Aklına Rum bakkal geldi. Belki de o Despina'ya yardımcı olabilirdi. Evine ne olmuştu acaba? Usulca yerinden kalktı. Anne ve baba ortalıkta yokken, ayakkabılarını giydi, kapıyı açtı ve kendisini dışarı attı.

Dışarı çıkınca derin bir nefes aldı. Sanki o ana kadar hiç nefes alamamış gibi.

Aşağı indi, apartmanın kapısına gelince durdu. Dışarı baktı, ortalık harp alanı gibiydi. Tek tük insanlar sağa sola bakınarak ortalıkta dolaşıyorlardı. Usulca açtı apartman kapısını. Küçük adımlarla dışarı çıktı. Evine doğru yürümeye başladı. Yokuşu çıkarken Ali'nin annesinin anlattıklarını hatırladı. Bir Rum kızı, demek ki Türk bir subayla evlenemiyordu. Sadece Rum olduğu için, evlenemiyordu. Türkiye'de doğmuş olması da kar etmiyordu. O bir Rum kızydı. Ayağı sokağa atılmış bir kumaş topuna takıldı. Hemen kendini toparladı, etrafına bakındı, neyse ki ona bakan kimseler yoktu ortalıkta. Evinin önüne geldiğinde, yaşadığı ahşap evin sokak kapısının kırık olduğunu gördü. Dönüp Rum bakkalın dükkanına baktı. Her şey kırılmış dökülmüş, dükkan harabeye dönmüştü. Rum bakkal da ortalarda yoktu. Oylanmadan evinin kırık sokak kapısından içeri girdi. Yavaş yavaş yukarı çıktı, odasının önüne geldi, içeri girdi. Bir derin nefes daha aldı. Odasına bir şey olmamıştı. Her şey yerli yerinde duruyordu. Telaşla yere attığı bigudiler bile. Divana oturdu. Ne yapacağını halen bilemiyordu. O sırada kapının önünde birisinin olduğunu fark etti. Döndü ve ev sahibi Madam ile karşılaştı. O heyecanla sanki çok yakın bir akrabasını bulmuş gibi sarıldı Madam'a. Bir müddet ağlaştılar.

"Ne yapacağız şimdi Madam?" dedi Despina.

Madam büyük bir soğukkanlılıkla:

"Biz şimdilik bir zaman için Atina'ya gitmeye karar verdik. Kapıyı yaptırır yaptırılmaz yola çıkacağız. İstersen

sen de gel," dedi. "Burada pek can güvenliğimiz yok şu sıralar."

Despina bir an düşündü. Ali'yi bırakıp gitmek mi? Hiç bir zaman kavuşamayacağı Ali'yi bırakıp gitmek.. Kime gitmek peki? Hiç tanımadığı ana yurduna mı? Hiç bilmediği bir memlekete gidip, büyüdüğü vatanına hasret yaşamak..

"Hayır Madam," dedi kendisinin bile tanımadığı sesiyle. "Ben burada kalacağım, kaderimde ne varsa o." Ve divana oturdu usulca.

Ertesi gün, Madam ona dış kapının anahtarını getirdi. Biraz peynir, biraz ekmek, biraz da zeytin bıraktı.

"Eğer gitmeye karar verirsen, kapıyı kilitle anahtar da sende kalsın," dedi.

Despina boş bakan gözlerle aldı anahtarı Madam'dan. Tekrar oturdu divana. Gözlerindeki ışık sönmüş, sanki birkaç günde yaşlanmıştı. Artık bomboş evde tek başınaydı.

Bütün gece gene uyuyamadı. Sabaha karşı içi geçmişti. Bir sesle uyandı. Aşağıdaki kapı yumruklanıyordu. Fırladı yerinden, balkona çıktı aşağı baktı. Ali gelmişti. Kapıyı yumrukluyordu. Uçarak indi merdivenlerden, kapıyı açtı, Ali'yi içeri aldı. Hiç bir şey söylemeden birbirlerine sarıldılar. İkisi de ağlıyordu. Ali onun saçlarını okşarken:

"Seni kaybettigimi sandım, çok korktum, hemen evlenelim Despina," dedi.

"Evlenelim Ali'm, ama nasıl?"

Oturup uzun uzun konuştular. Ertesi gün Müftülüğe gittiler, hafta başında da Kaymakamlığa. Despina artık Deniz olmuştu. Beşiktaş Belediyesinde kağıtları askıya çıktı. 15 gün sonra evlenmişlerdi. Anne ve baba ancak 6 ay sonra öptürdüler ellerini. İki kızları oldu Ali ile Deniz'in. İkisine de Türk isimleri koydular. Ali Amiralliğe kadar yükseldi mesleğinde. Emekli olduğunda Kadıköy yakasından küçük bir daire aldılar. Aynı yastıkta çok mutlu bir aile olarak kocadılar. Önce Ali kavuştu ebediyete. Arkasından Deniz de çok fazla yaşamadı.

* * *

Onların isimleri Ali idi, Ahmet idi, Ayşe idi, Deniz idi. 1955 Yılı, birçok insanın yaşamını kırdı geçirdi. Kimileri kavuştu, kimileri ebediyen içlerindeki buruk hikaye ile kayıplara karıştılar. Bana mutlulukla biten bir hikaye yazmak kaldı. Mutsuz olanları yazmaya ise elim varmadı. Hepimizin yaşantısında mutlu sonlar olması dileği ile.

SAFİYE

Sabahları, güneşin odasına doğmasından büyük keyif alıyordu Safiye. Camı ve perdeleri açık penceresinden, doğuşu ile beraber odasına dolan güneşle uyanırdı her sabah.

O sabah da her sabah gibi bir müddet yatağında gerindi, sonra fırlayıp kalktı. Yapılacak çok iş vardı.

Önce yeşil pikesini düzgünce serdi yatağının üzerine. Baş ucundaki komodinin üzerindeki pilli radyosunu açtı. Odanın içine dolan türkülerle bir anda içi aydınlandı.

Kapının arkasındaki havlusunu omuzuna attı, tuvalete gitti. Hızlıca bir duş aldı. Uzun saçlarını taradı, arkadan bir örgü yaptı. Odasına döndüğünde ince geceliğini çıkartıp, basmalılı entarisini geçiriverdi üzerine. Başına kırmızılı yemenisini takıp, arkadan bağladı. Radyoyu kapattı odadan çıktı.

Ahşap merdivenlerden inip alt kattaki mutfığa girdi. Annesi çoktan kalkmış, çayı demlemiş, kahvaltıyı hazır etmişti. Babası da sabah erkenden oğlu ile birlikte çıktığı balık avından neredeyse dönmek üzereydi.

Safiye, annesi, babası ve ağabeyi ile birlikte Muğla'nın bir sahil köyünde yaşıyordu. Sabahları hava ağarmadan önce, babası ve ağabeyi balığa çıkar, tuttukları balıkları koyun bir ucundaki tatil köyüne satarlardı. Annesi ev işlerine bakar, Safiye de ahırdaki hayvanların bakımını yapar, sütünü sağlar, sağdığı sütü koydaki yegane tatil köyüne götürüp bırakırdı. Geçimleri iyiydi. Bütün aile, çocukları yüz akı ile evlendirebilmek için para biriktiriyorlardı.

Safiye kahvaltısını yaptıktan sonra bir bardak çayını alıp annesi ile biraz sohbet edip ahıra gitti. Hayvanların bakımını yaptı, sütünü sağdı, bidonlara doldurdu, üç tekerlekli bisikletinin arkasına yerleştirdi ve tatil köyüne doğru yola koyuldu.

Yolda gene o genç adamı gördü. Yiyecek gibi bakıyordu Safiye'ye.

'Hasan görse ne kadar sinirlenir,' dedi kendi kendine.

Hasan, çocukluğundan beri sevdiği delikanlıydı. Evleneceklerdi bir süre sonra. Her ne kadar annesi taraftar değildiyse de, gene de seviyordu Hasan'ı. Bir türlü bir baltaya sap olamamıştı ama olsundu...

Pedallarını biraz daha hızlandırdı. Genç adamın yanından hızla geçti. Tatil köyüne vardı, sütleri bıraktı. Dönüş yoluna geçti.

'Acaba o genç halen yolda beni bekler mi?' diye düşündüyordu ki onu gördü. Halen oradaydı. Yolun ortasında durmuş genç kızın gelmesini bekliyordu demek ki. Her sabah aynı şekilde yolda bekleyip, kızın gelip geçmesini

izliyordu. Ama bu sefer yolun tam da ortasında duruyordu.

Safiye sepeti boşalan bisikletini biraz daha hızlandırdı. Delikanlıya bakmamaya çalışıyordu. Tam yanından geçerken, "Safiye," deyiverdi genç adam...

"Amanın adımı da öğrenmiş. Aşık mı olmuş nedir?"

Genç adamın yanından geçtikten sonra yüzünde bir tebessüm oluştu Safiye'nin. Durup dururken birisi ona aşık olmuştu. Bu köyden değildi o delikanlı. Bu köyde herkes birbirini tanırdı. O buralı değildi... 'Kim ki acaba?' diye düşündü.

Eve vardığında önce boş bidonları ahıra sokup, sonra yıkamak üzere içlerini suyla doldurdu. Eve girdiğinde babası, annesi, ağabeyi halen kahvaltı sofrasında keyif yapıyorlardı. O da oturdu aralarına...

Öğlen yemeğini hazırladıktan sonra annesine, "Ben bir bakkala gidip geleceğim," diyerek evden çıktı.

Hızlı adımlarla tepedeki çamlığa doğru yürümeye başladı. Hasan bekliyordu onu. Önceden sözleşmişlerdi. Öğlen güneşi yakıyordu insanın bedenini. Umursamadı Safiye. Nefes nefese idi yukarıya vardığında. Gerçekten de Hasan ondan önce gelmiş, bir ağacın altına oturmuş onu bekliyordu. Safiye'nin geldiğini görünce hemen ayağa kalktı ve genç kızı kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı.

Birlikte ağacın altına oturup bir müddet sohbet ettiler. Sonra Hasan Safiye'yi öpmeye koklamaya başladı. Çok özlemişlerdi birbirlerini. Çamın altına uzanuverdiler.

Safiye, koşar adımlarla evine dönerken kızaran yanaklarını serinletebilmek için kulaklarını ovuyordu. Bu sefer ilk kez birbirlerinin olmuşlardı. Safiye'nin dili tutulmuş, ayağa kalktığında her tarafı tir tir titriyordu. 'Nasıl böyle bir gaflete düştüm. Ben bunu hiç kimselere anlatamam şimdi,' diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ne tarafa bakacağını, ne yapacağını şaşırmuş bir vaziyette eve girdi. Annesine bakmadan, "Geliyorum şimdi," deyip merdivenlere yöneldi.

Annesi arkasından seslendi: "Bir şey mi oldu kızımın?"

"Yok anne, hava çok sıcak, bir duş alacağım," dedi Safiye...

O günden sonra genç kızın bütün keyfi kaçmıştı. Her sabah sütleri tatil köyüne taşıyor, her seferinde de o genç adama rastlıyordu yolda.

'Aman, bir bu eksikti başıma,' diye geçiriyordu içinden...

O gün Hasan'a telefon etmeye karar verdi. Ama ne diyeceğini bilemiyordu. En sonunda bütün cesaretini toplayıp aradı.

Hasan telefonu açınca dili tutuldu. Hiç bir şey söyleyemedi. Ama Hasan hiç durmadan konuşuyor ve sevgi sözcükleri söylüyordu.

Tek söyleyebildiği: "Hemen evlenmemiz gerek..." oldu.

Hasan bir an sustu. Sonra:

"Evleniriz elbette, ama ne bu telaşın senin?" dedi.

Safiye bir an doğru duymadığını sandı. Sözü tekrarlattı.

Demek ki kendisi için bu kadar önemli olan bekareti, Hasan için sıradan bir olaydı diye düşündü.

Sonra Hasan işi olduğu bahanesi ile kapattı telefonu.

Kalakaldı olduğu yerde Safiye. Yüreğine bir kor ateş düştü. Oysa bunca sevdiği Hasan oralı bile olmamıştı.

Ertesi gün gene aradı Hasan'ı. "Hemen evlenmemiz gerek," dedi tekrardan. Oysa Hasan, Safiye ile buluşmak istiyordu. Gene aynı yerde.

"Tamam," dedi Safiye. "Buluşalım, konuşalım..."

Koşar adımlarla tırmandı yokuşu. Çamlığa vardığında Hasan henüz gelmemişti. Oturdu bir ağacın dibine beklemeye başladı. Zaman uzadıkça uzadı. Nihayet göründü yokuşun altından Hasan. Hemen fırladı ayağa kalktı ve bağırarak konuşmaya başladı. Hasan hiç sesini çıkartmadan onu dinliyordu. Sonunda içindeki zehrin hepsini akıttı. Söyleyebileceği her şeyi söyledi ve sustu.

Hasan: "Ne oluyor sana be," dedi. "Evleniriz dedik ya. Dur bakalım evi barkı bir düzenleyelim. İşim yok gücüm yok. Bir iş bulayım önce. Gel sana bir sarılayım..."

O anda Safiye'nin boğazına sanki iki el sarılıp sıkmaya başladı. Paniğe kapılmıştı. Bir sıra daha bağırdı söylendi. Sesi kısılmıştı sonunda. Sonra koşar adımlarla yokuştan aşağıya seğirtti. Anlamıştı. Hasan onunla evlenmeyecekti. Erkekler böyleydi demek ki. Sahip oldukları kızları almazlardı. Kalbi deli gibi çarpıyordu...

Kafasının içinde bir ses durmadan cınlıyordu: 'Ne yapacağım şimdi, ben ne yapacağım şimdi?'

Bir yandan kızgın güneş tepesinde yanarken, bir yandan bütün bedeni tir tir titriyordu. "Bittim ben," dedi usulca. Söylediği sözü bir tek kendisi duydu.

Ertesi sabah sütleri götürürken, o genç adamı gene gördü yolda. Tam yanından geçerken, duyulur duyulmaz bir sesle gene "Safiye..." diye seslendi. Genç kız zaten bozuk olan morali ile, "Ne var, ne var?" diye bağırdı. "Ne bekliyorsun her sabah yolumu? Çek gitsene işine. Kimsin, nesen? Tanımıyorum ben seni."

"Kâmil benim adım," dedi delikanlı usulca. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Konuşmam ben seninle," diye bağırdı gene Safiye. "Tanımadığım erkeklerle konuşmam ben."

Sonra bir anda aklının içinden geçen sözlerle az kalsın yere düşüyordu. ("Tanımadıklarımla konuşmam, tanıdıklarımla yatarım...") Yanakları kıpkırmızı oldu. Beyninin içinde fırtınalar koptu, yüreği paramparça oldu. Durdurdu bisikletini. Arkasına döndü, "Söyle ne söylemek istiyorsan," dedi. "İşim var, sütleri yetiştirmem gerek."

"Seni tanımak istiyorum," dedi Kâmil.

Safiye bir an durdu. Gözlerini kısarak cevap verdi:

"Tanımak derken ne demek istiyorsun, nasıl tanımak istiyorsun."

Kâmil sanki olduğu yerde küçülmüştü...

"Adından başka hiç bir şey bilmiyorum, kişiliğini tanımak istiyorum."

“Tanıyamazsın beni,” diye bağırdı Safiye. “Sen beni kolayca kandırılabilir bir mi sandın?”

O anda içindeki ses şahlandı... (‘Elbette kandırılabilir birisin. Ne kolay kandın ya. Kolayca inandın, kolayca kandın.’) Sonra bastı pedala tatil köyüne doğru.

Dönüşte delikanlı ortada yoktu. Gitmişti. ‘Tamam işte niyeti belliymiş demek. Bir çıktım, bu iş halloldu,’ diye düşündü.

Ertesi gün sütleri götürürken delikanlı gene yoktu. Şaşırdı Safiye. Almuştur dersini diye düşündü. Ertesi gün gene yoktu. (‘Bunca derdimin arasında iyi oldu böylesi,’) dedi içinden.

Bu arada her gün Hasan’a telefon ediyordu. Hasan ise kâh telefona cevap vermiyor, kâh cevap verdiğinde kısa kestirip telefonu kapatıyordu.

“Aramayacağım artık,” dedi en sonunda Safiye. Ümidini kesmişti Hasan’dan. Demek ki bu kadar kolaydı yılların aşkını Hasan’ın içinden silip atabilmesi. Ya da ‘hiç sevmemiş demek,’ diye düşündü. İçini en çok acıtan bu son düşünce oldu. Kendisi bunca sevgiyi içinde büyütürken, onun kendisini sevmemiş olması ihtimali çok canını acıttı.

Böylece günler haftalar geçti. Hasan hiç aramadı Safiye’yi. Sıcak bir yuva kurma hevesi kuruyup kalmıştı içinde. ‘Artık hiç bir zaman evlenemem ben,’ diye düşünüyordu. Bekâretini kaybetmiş bir kızı kim alırdı ki?... Kaçmak istiyordu artık o köyden. Hasan’dan uzak bir hayat kurabilme düşüncesi içini kemiriyordu. Yoksa

onun aşkından vazgeçebilmesi imkânsız gibi görünüyordu hislerini tarttığı anda.

O sabah sütleri götürdükten sonra Neşe geldi Safiye'nin yanına. Üniversiteyi kazanmıştı. İstanbul'a gidiyordu. Vedalaşmaya gelmişti. Safiye'nin gözleri parlamıştı. Neşe'yi kenara çekti. "Beni de götür ne olursun, nerede kalırsan ben de kalırım, yemeğini yaparım, çamaşırını yıkarım, ütünü yaparım, ben de çalışır kiraya ortak olurum," dedi.

Neşe şaşırıp kaldı. "Ne diyorsun kardeşim, sen burada kalıp Hasan ile evlenmek istemiyor muydun."

"Vazgeçtim, İstanbul'a gitmek istiyorum."

"Ben yurttta kalacağım," dedi Neşe. "Ama eğer illaki gelmek istiyorsan, ben gideyim, bir müddet sonra birkaç arkadaş ev tutmayı düşünüyoruz, o zaman seni çağırırım öyleyse."

Safiye'nin içini bir anda mutluluk sardı. Annesine babasına sormamıştı ama, ne yapıp edip izin alacaktı. Yoksa da kaçacaktı evden.

Bütün aile temaşa ile Neşe'yi yolcu ettiler. Sözüünü almıştı Safiye. O arada ailesini yavaş yavaş ikna etme çalışmaları yapacaktı. Neşe'nin arkasından bir kova su döktüler...

Aradan iki ay geçtikten sonra, aradı Neşe en sonunda Safiye'yi: "Hadi hazırlan, evi bulduk, tutuyoruz."

Safiye yerinde zıplamaya başlamıştı. Bunu gören annesi:

"Hiç heveslenme, hiç bir yere gitmiyorsun," dedi.

Duymadı bile Safiye annesini. O gidecekti. Hasan'dan uzağa, hem de çok uzağa...

Hiç evlenemeyecek olsa da, intikamını böyle almak istiyordu. Uzağa giderek...

Hemen hazırlanmaya başladı. Zaten iki aydır ufak ufak bir tarafa para ayırıyordu kazancından. Uçak biletini alacak kadar para biriktirmişti. Belki biraz da fazlası vardı. Bavulunu yatağın üzerine koydu, aklına gelen şeyleri teker teker bavuluna doldurmaya başladı. Akşam olunca yatağın altına sürüyor, sabah düzenleyeceği zaman çıkartıp yatağın üzerine koyuyordu bavulu. Bir hafta sonra tamamen hazırlanmıştı. Şimdi tek iş, anne babasını ikna etmeye kalmıştı.

O akşam, yemekten sonra bir arada otururlarken Safiye aniden: "Ben gidiyorum," deyiverdi.

Nasıl cesaret bulmuştu nasıl söylemişti kendisi de şaşırıldı.

"Nereye gidiyorsun," dedi babası. Annesi hemen atıldı.

"İstanbul'a gideceemiş bu deli kız," dedi.

"Nereye gideceemiş İstanbul'da?"

"Neşe'nin yanına," dedi annesi.

Babası bir anda kıpkırmızı oldu.

"Hösst," dedi. "Heç biyere gidemeesin. Otur otuuduğun yeede."

Safiye hiç sesini çıkartmadı. Arkasını döndü, üst kata odasına çıktı, kapısını kapattı, yatağın üzerine oturdu. Sabaha kadar kâh uzandı, kâh oturdu düşündü. Sonunda kararını verdi. Kaçacaktı.

Ailesi onun kalmaya ikna olduğunu sandığı sırada kaçacaktı. Bavulu yatağın altında hazırды. Neşe'yi aradı sabah olduğunda. Panik oldu kızcağız. "Kaçma sakın, benim de adımı kötüye çıkartırsın sonra," dedi.

Safiye kaçmaya kararlıydı.

"Tamam, başka bir yer bul o zaman bana, senin yanına kaçmış olmayayım."

Neşe ertesi gün aradı Safiye'yi. Bir yer bulmuştu. Geldiğinde onu hava alanından alıp, arkadaşlarının kaldığı eve götürecekti.

İki gün sonra, babası ve ağabeyi balığa gittikten sonra, inekleri sağmaya ahıra gitti. Bavulunu daha önce ahıra koymuştu. Sütleri bisikletin arka sepetine doldurdu, bavulunu da arasına soktu. Üzerlerini de her zamanki örtüsü ile örttü. Tatil köyünün yolunu tuttu. Sütleri bıraktı. Bisikletini de bir tarafa çekip bıraktı. Tatil köyünün turistleri Marmaris'e götürecek olan minibüsünü beklemeye başladı. Minibüs geldi, turistler bindi, Safiye bir anlık bir duraksamadan sonra attı kendini minibüsün içine.

Bir anda yüreği ferahladı. Özgürlüğe doğru yola çıkmıştı.

Marmaris'e indi. Bir seyahat acentesinden o akşam için uçak biletini aldı. Yavaş yavaş garajlara doğru yürümeye başladı. Hava alanı servisleri oradan kalkıyordu.

Yürürken bir yandan da düşünmeye başladı. Nereye gidiyordu, kimlerle kalacaktı, sonra ne yapacaktı, hiç bir şey bilmeden özgürlüğe doğru giden yola çıkmıştı.

"Hakkımda hayırlısı inşallah," dedi.

Hava alanına geldiğinde, nereden gireceğini, nereye gideceğini bilemedi. Önce sormaya utandı. Sonra anladı ki, sormadan hiç bir yere gidemeyecek. Sora sora kontuarı buldu. Herkes gibi sıraya girdi, bavulunu verdi, onun gibi aynı uçakla İstanbul'a gidecek olan bir kadının peşine takıldı. Kadın ona yardımcı olacağını söylemişti. En sonunda uçağa bindi.

Uçak hareket edince aklı yerinden çıktı. Uçak yükseldikçe içi boşaldı sanki Safiye'nin. O kadar korktu ki, o bir saat yolculuk ona bir yıl gibi geldi. Nihayetinde uçak indi. O kadını gene buldu, kadının yardımı ile bavulunu aldı. Dışarı çıktı. İstanbul serindi...

Neşe çıkış kapısında bekliyordu. Birbirlerine öyle bir sarıldılar ki, gören kırk yıldır hasretliğin kavuşması sanırdı. Servis otobüsüne binip Kadıköy'e geldiler. Sonra Neşe onu kalacağı eve götürdü, arkadaşlarına teslim etti. Safiye'ye dönüp: "Sen beni görmedin ben seni görmedim," dedi. Tamam dedi Safiye.

Kızlar ona kalacağı odayı gösterdiler. Safiye hemen odaya yerleşti. Yarın ilk yapacağı şey iş aramak olacaktı. Kızlar ona yardımcı olacaklardı.

Kızlar dışarı çıkınca, Safiye annesini aradı. Kadın hüngür hüngür ağlıyor, arkadan babası bangır bangır bağıyordu. "İyiyim anne merak etmeyin," dedi. Kapattı telefonu. Yeni hayatı başlıyordu...

Ertesi sabah gün doğarken kalktı, mutfaka girdi, dolapta uygun ne varsa kahvaltıyı hazırladı, çayı demledi, kızları kaldırdı. Hep birlikte kahvaltı ettiler.

Birkaç gün sonra kızlar ona üniversitenin kafesinde temizlik işi buldular. Çok sevindi Safiye. Her sabah kızlarla birlikte evden çıkıyor, kızlardan sonra eve geliyordu. Az da olsa en azından bir kazancı olmuştu. Evin kirasına yetişemese bile, yiyecek konusunda üç beş bir şeyler katkıda bulunuyordu. Bir müddet sonra kafenin servis elemanı oldu. Kazancı ve bahşışı çok daha iyiydi en azından.

Kızlar okurken o çalışıyordu. Bu ona biraz dokunuyordu. Ama olsundu. Hasan'dan kaçmıştı. Ama kendi hayatından kaçmaya çalıştığını o günlerde henüz kendisi de bilmiyordu.

Bir sabah gene servis yaparken bir anda önünde oturan adamı görünce irkildi. O'ydu. Kâmil oturuyordu önündeki sandalyede. Genç adam da Safiye'yi görünce irkildi. Sanki kulaklarına kadar kızardığını hissetti Safiye.

Bir müddet birbirlerine baktılar. Sonra Kâmil gülmeye başladı. Bunun üzerine Safiye de tebessüm etti önce. Sonra ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Neden güldüklerini bilmiyorlardı. Ama ikisi de deliler gibi kahkahalar atıyorlardı.

"Ne yapıyorsun sen burada?" dedi genç adam.

Kaçtım ben diyemedi Safiye.

"Çalışıyorum," dedi.

"Onu görüyorum," dedi Kâmil. "İstanbul'da ne işin var?"

"Çalışmaya geldim..."

“İşin bitince vaktin olursa konuşalım. Ben de burada çalışıyorum.”

“Öyle mi? Ne işte çalışıyorsun?”

“Öğretim görevlisiyim.”

Safiye duraksadı...

“Peki, bizim köyde ne işin vardı?”

“Tatile gelmiştim. Seni görünce takılıp kalmıştım,” dedi Kâmil...

Safiye etrafına bakındı. Çalışması gerekti. İzin istedi, işine geri döndü.

Akşam olup işi bittiğinde, Kâmil’in onu kapının önünde beklediğini gördü. Birlikte yürümeye başladılar. Laf lafı açtı, uzun süre sohbet ederek yürüdüler. Sonra ertesi gün görüşürüz diyerek birbirlerinden ayrıldılar.

Ertesi gün bütün gün görünmeyen Kâmil, akşam üzeri gene kapının önünde onu bekliyordu. Gene yürüdüler, gene sohbet ettiler. Böylece günler günleri kovaladı. Kâh oturup bir yerlerde çay içiyorlar, kâh uzun yürüyüşler yaparak sohbetler ediyorlardı. Artık iyicene samimi olmuşlardı. Bir akşam üzeri yürürlerken Kâmil Safiye’nin elini tutmak istedi. Safiye elinde olmaksızın irkildi. Buna bir anlam veremeyen delikanlı, hiç bir şey söylemedi ama şaşırmıştı. Bu kız bu kadar geri kafalı olamazdı. Bunun altında mutlaka anlatmadığı bir şey var diye düşündü. Sonraki günlerde konuşma arasında biraz kurcaladı. Ama Safiye’nin ağzından laf almak çok zordu...

Aradan birkaç ay geçti. Safiye arada bir babasının evde olmadığını düşündüğü saatlerde annesini arıyor, iyi olduğu haberlerini veriyor ama tam olarak nerede olduğunu bildirmiyordu. Annesini çok özliyordu. Ama ne annesini yanına alabiliyor ne kendisi köye gidebiliyordu. Tek tesellisi telefonla konuşabilmektir.

Bu zaman zarfında Kâmil ile arkadaşlıkları ilerlemiş, fakat henüz delikanlının elini bile tutamamıştı. Çok korkuyordu. Onun da kendisine sahip olma fikrini taşıdığını düşünüyordu.

En sonunda Kâmil onu o kadar sıkıştırdı ki, başına gelenleri tek tek anlatmak zorunda kaldı Safiye. Genç adam bir anda sanki on yaş yaşlanmıştı dinlerken genç kadını. Hiç yorum yapmamıştı. Sadece dinlemişti. Bir an anlattığına pişman oldu Safiye. Lafı bitti, sustu. Bir müddet ikisi de sustular.

Sonra genç adam boğazını temizler gibi öksürdü.

“Başına gelenlere çok üzüldüm Safiye,” dedi. “Ama bunda senin bir suçun yok. İnanmışsın, güvenmişsin. Bu da onca yıldır tanıdığın insana karşı suç sayılmaz. O insanın sana karşı sorumluluğu vardı. Bunu taşıyamadıysa, iyi ki öyle davranmış. Eğer öyle davranmayıp da evlenmiş olsaydın, inan bana ileriki yıllarda çok daha fazla üzüleceğin olaylar yaşardın. Gene de şanslısın.”

Safiye eğik olan başını kaldırıp, Kâmil’in gözlerine baktı.

“Artık kimse beni istemez. Hiç bir zaman bir yuva kuramayacağım, bunun neresi şans.”

Kâmil uzun uzun genç kadının gözlerine baktı.

“Kim demiş seni kimse istemez. Kabul edersen ben isterim,” dedi ve uzanıp Safiye’nin elini tuttu. Genç kadın irkilmedi bu sefer. Usulca o da tuttu Kâmil’in elini.

Kısa zaman sonra, Kâmil’in ailesi Safiye’nin köyüne kız istemeye gittiler. Her şey usulüne göre yapıldı.

Köyde düğün kuruldu. Hasan davet edilmedi düğüne.

Onlar erdi muradına, biz çıkalım kerevetine...

İLAY

İlay, 6 çocuklu bir ailenin, erkek çocuk beklerken 4. kız çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Annesine hiç bir zorluk çıkartmaksızın, ebesiz doktorsuz kendi kesesinle doğmuş, hatta kesesini yırtarak kendisi nefes alınıp, sanki mücadele etmeye doğar doğmaz başlamıştı.

Erkek çocuk beklenirken kız olarak doğmuş fakat doğumunun akabinde babasının işleri birden bire düzelmiş, aile büyük feraha ermişti.

4 yaşına geldiğinde ise nihayet beklenen erkek çocuk beşinci çocuk olarak doğmuş, 5 yıl sonra da bir kız kardeşi daha olmuştu.

Çok çocuklu bir ailede ortanca olarak doğmanın ezikliğini hissetmemiş, bütün kuzenleri ile birlikte çok mutlu bir çocukluk yaşamıştı. Sabahtan akşama kadar sokaklarda paten kayar, yaşına göre aniden gelişmesine rağmen mini eteklerle bisiklet tepelerinde gün geçirirdi. Babası bu durumu gördükçe telaşlanır, "Benim kızlarım parmakla gösterilir, nedir senin bu halin, hiç oluyor mu?" diye sitem ederdi.

O kadar çok erkek arkadaşı vardı ki, flört etmek aklına gelmez hatta erkeklerle diyalog kurmak ona çok daha kolay gelirdi. Taa ki üniversiteye başlayana kadar.

Üniversiteye yeni başladığı sırada gene erkeklerle arkadaşça diyalogunu sürdürürken, bir akrabası vasıtası ile kendisinden 12 yaş büyük bir adamla tanıştı. Ve ona sıırıslıklam aşık oldu. Ve mücadeleli hayat hikayesi orada başladı.

Tanıştıklarının altıncı ayında, adamın beklentilerinin tamamen tersi bir kişilik olmasına rağmen evlilik teklifi aldı. Adam hanım hanımcık bir kızla evlenmek istiyordu. Oysa İlay kafasında sarı peruk, deri mini etekler giyen, hayli dekolte seven bir kızdı. Fakat gözü bu adamdan başkasını görmüyordu.

Üniversiteye giderken evlendiler. Ve kayınvalidesinin yanına taşındılar. Özgür ruhlu İlay, kayınvalide ile yaşamaya başlayınca şok üstüne şok geçirmeye başladı. İstanbullu bir aile olmalarına rağmen, ana oğul tutucu düşüncelere sahiptiler.

Bulaşık yıkarken, "Neden annem için yıkamadım ki hiç?" diye ağlayarak iş yapıyordu. Hiç tanımadığı bir adam ve kayınvalide ile bir arada yaşamak onu hayli yıpratmıştı.

Derken babası imdadına yetişti. Onu Akademiye yerleştirdi. Üç yaşından beri resim yapan İlay çok mutlu olmuştu. Fakat evin içindeki sıkıntılı yaşama direnemiş, çok fazla kilo vermiş ve ciğerlerinden hastalanmıştı. Hastaneye yatırıldı.

Hastanede herkes tarafından çok sevildi. Sabahları kahvaltı servisine yardım eder, hastalara yardım eder, kendisini unutup herkese koşardı. İnsanlara yakındı. Sevimliydi, güzeldi, sevecendi...

Hastaneden çıktıktan sonra, eşi eve geç gelmeye başladı. Çok fazla işi olduğunu söylüyor, doğru dürüst sohbet bile edemedi hemen yatıyordu. İki buçuk yıl böyle geçti. Sonra eşinin ısrarı üzerine hamile kaldı İlay. Ki o zaman kendisi bile henüz çocuk sayılırdı. Oğluna 8 aylık hamileyken, ablası ile sohbet sırasında gülme krizine tutuldular. Bir gariplik hissetti genç kadın. Eşine haber verdiler ama eşi ancak gecenin ikisinde gelebildi. O gecenin sabahında doğum yaptı İlay. Güzeller güzeli bir oğlu olmuştu.

Daha sonra o gece eşinin kumarda büyük para kaybettiğini öğrendi. Bu geç gelişler gittikçe sıklaşmaya ve başladı. Artık eve içkili de geliyordu. Bu durumda her şeyden bunalan İlay, okula iki yıl ara verdi.

Bu zaman zarfında kayınvalide evde hiç durmadan konuşuyor, genç kadına dünyayı dar ediyordu. İlay da oğlunu alıp ablalarına gidiyor onlarla zaman geçiriyor akşam olunca da eve geliyordu. Kayınvalidesi o kadar huy-suzluk ediyordu ki, bir akşam kucağında çocuğuyla kapıda kaldı. Kadın kapıyı kilitlemişti.

Artık kocası da haftada bir iki kere eve gelmeye başlamıştı.

İlay kocasından şüphelenmeye başladı. Küçük bir araştırma sonunda büyük kumarlar oynadığını öğrendi. Bu da yetmiyormuş gibi hayat kadınları ile de irtibatı vardı.

Fakat işleri iyi idi. Güzel kazanıyor, baba evinde gördüklerini genç kadına hiç aratmıyordu. Bu önemli bir konuydu. Ama hayat kadınları ile olan irtibatı İlay'ı çileden çıkarttı. Ne kendi semtinde aldırıldığı evi gözü gördü ne de aşkı.

Bir gün kayınvalidesi ile yaptığı yoğun tartışmanın sonunda kadının boğazına sarılıverdi. Kendinden korktu. O anda çocuğunu kaptığı gibi evden dışarı fırladı. Eşyalarını bir kamyon ile annesinin evine getirtti. Artık annesinin yanında erkek kardeşi ve en küçük kız kardeşi kalmıştı. Nasıl olsa çok uzun zaman kalmam burada diye düşünüyordu.

Tekrardan okuluna geri döndü. Maddi olarak hiç bir kazancı yoktu. Elinde avucunda ne varsa sattı ve bununla geçinmeye çalıştı. Nasıl olsa ressamdı, çalışırım kazanırım diyordu. Oğlu büyümeye başlamıştı ve annesine harika yoldaşlık edebiliyordu. Ayrılmaz ikili olmuşlardı.

Bir süre sonra eşi haber gönderdi. Görüşmek istiyordu. Görüştüler. Bir sürü inkar, yalvarmalar sonunda İlay ikna oldu. Barıştılar. Fakat artık kayınvalidesi ile oturması imkansızdı. Aldıkları evde kiracı vardı. Sonunda çocukluğunun geçtiği semtte, çok lüks bir apartmanın giriş katında 40 metre kare bir daire tuttular. İlay artık mutluydu. Barışmışlardı ve her şey çok güzeldi.

Ev cadde üzerindeydi. Işığı gören geliyordu. Tam karşısında kendi okuduğu lisede kardeşi okuyordu. Okuldan çıkar o da gelir, o minicik evde harika vakit geçirirlerdi. Ev o kadar küçüktü ki, klozete oturup ocakta yemek pişirilebilirdi.

İlay kocasını affetmiş görünüyordu fakat artık onu aynı derecede sevmiyordu. Oğlu ise babası ile çok mutlu görünüyordu. Üstelik yıllar sonra büyüdüğü semtte bütün sevdiklerine yakın yaşıyordu. Eşi çok bonkör bir adamdı. Her istediklerini yapar, neye baksalar hemen alırdı. Fakat bir müddet sonra, akşamları değil ama hafta sonlarını oğlu ile evde yalnız geçirmeye başladı. Adam bonkördü ama korkak bir adamdı. Evde birisi hasta olduğunda hemen evden kaçardı. Her mesuliyet gene İlay'ın üzerine kalırdı. Ona göre iyi baba olmak, her şeyi alabilmek ve yeterince sevmek demektir.

Bir gece adam eve gelmedi. Cep telefonunun olmadığı yıllarda İlay onun nerelere gittiğini çok iyi bilirdi. Bütün gece düşündükten sonra, her zaman gittiği otelin telefonunu aradı. Adamın adını verdi. Ve telefon bağlandı. Bir kadın çıktı telefona. İlay kadına "eşimi istiyorum," dedi. Kadın telefonu kapattı. Tekrar aradı, gene aynı kadın çıkınca İlay anladı ki o uzatmalı hayat kadını sevgilisi tekrar gündeme gelmiş ve ortaya çıkmıştı.

Sabah olunca adam eve geldi. "Hayatım aşkım, bir yerlerde oyun oynadık," dediyse de artık İlay'ın inanacak hali kalmamıştı. Artık aralarındaki bağ iyicene kopmuştu.

Oğlu her gün biraz daha büyüyordu. İlay gene de inanamış görünmeyi tercih etti. Oturdıkları evin sahibi çıkmalarını istedi. Kendi büyük evlerindeki kiracı ile mahkemelik olmuşlardı. Evleri vardı ama içine geçemiyorlardı. Fakat zaten İlay bu minnacık evi diğer evlerden daha çok seviyordu.

Bir dönem geldi İlay o kadar bunaldı ki, kuzeni ile birlikte bir gemi seyahati yapıp İzmir'e bir arkadaşına gitmeye karar verdi. Kuzeninin oğlu kendi oğlundan iki yaş büyüktü. Ama çok güzel anlaşıyorlardı.

Gemiye bindiği anda, zaten denize aşık olan genç kadın yeniden doğmuş gibi hissetti kendisini. Eşi sahilde ona el sallıyordu. Çok mutlu görünüyordu çünkü sevgilisi ile buluşma hayalleri kurduğunu tahmin edebiliyordu İlay.

İki haftalık İzmir tatilinden döndüğünde, kocasından yemediği azar kalmadı. "Neden tatilini bu kadar uzattın," diye. Adam yavuz hırsız misali İlay'a yüklendi. Bunun sonucunda artık tahammülü kalmayan İlay ayrılmaya karar verdi. Eşyalarını toplayıp kuzeninin evine taşındı. Kocasını da annesinin evine dönmüştü.

Mahkeme sonucu İlay hiç bir şey talep etmeksizin eşinden ayrıldı. Kuzeninin evinde rahattı. Kuzeni de eşinden ayrılmıştı. Çocuklar da çok iyi anlaşıyorlardı. Ve birlikte yaşamaya karar verdiler. Fakat her şeye rağmen eşi maddi desteğini esirgemedi. Ekonomik olarak rahattı.

Bir gece, kara bir gece olarak yaşantısına kaydoldu İlay'ın. O gece biricik erkek kardeşini bir trafik kazasında kaybetti. Henüz 21 yaşındaydı. Tatlı, yakışıklı, efendi, hayatının baharında bir gençti. Yurt dışında çalışıyordu. O günden sonra İlay ömür boyu hiç kurtulamayacağı anksiyete hastalığına tutuldu.

Tam da o zayıf anında, ayrıldığı eşini tekrar hayatına sokarak büyük bir hata yaptı. Oğlu çok mutluydu. Ama

İlay sanki uyuşturulmuş gibiydi. Hiç bir şeyi içine sindiremiyor, zaten artık eşini de sevmiyordu.

Sonunda kiracıyı çıkartabildikleri kendi evlerine yerleştiler. Ama ne ev ne koca İlay'ın gözünde bir değer taşı-mıyordu. Eşinin ısrarı ile ikinci kez nikah kıymışlardı. Her gece gazinolara kulüplere gidiliyor, gencecik İlay, olgun kadınlar gibi giyinip kocasına eşlik ediyordu. Sokaklarda özgürce büyüyen genç kadın, alışverişe bile şoförle gitmekten çok sıkılmıştı.

Ne oluyor bana diyordu. Gazinoların en ön masalarında, 15 pont topuklu ayakkabılar, kocaman küpeler, herkesin önünde eğildiği bir ucubeye dönmüşmüştü. O sadece tabağına bakıyor, sanki tabaktan mutsuzluğunu yiyordu.

Bir gün eşi, müzikli ve yemekli bir lokal açmaya karar verdiğini söyledi İlay'a. Şiddetle itiraz etti İlay. Hayatlarının gidişatını tamamen değiştirecek olan bu olay ne yazık ki gerçek oldu. Eşi o lokali açtı.

Bu arada oğlu okula başlamıştı. İlay da aynı zamanda İç mimarlık okumaya karar verdi. Fakat ne yazık ki eşinin problemleri yüzünden ancak 3 dönem okuyabildi. Ama nasıl olsa ressamdı. İki ablası mimardı. Onlarla birlikte çalıştı. Ve mesleğini yapmasında bu üç dönemin çok faydası dokundu.

Bu arada aileye bir felaket daha geldi. Her ne kadar erkek kardeşininki kadar yıkıcı olmasa da, gene de bütün ailesini çok sarstı.

Eşi o akşam eve çok telaşlı geldi. Polisin onu aradığını söyledi. Büyük holdinglerden birinin kaçak işi patlamıştı. Ve o da o holding için çalışıyordu. Yalnız değildi

elbette. Birkaç arkadaşı daha vardı aranan. Bu zenginlik nasıl olacaktı ki zaten kaçak işler olmasa diye düşündü İlay. Gazete manşetleri afişe ettiler bu iş adamlarını. Ortalık toz duman oldu. Zaten o sırada ihtilal de olmuştu. Teselli kar etmedi. Yaşanacak olanlar yaşandı.

İşte o durumda İlay çok acıdı kocasına. Kendisinden çok daha tecrübeli olgun adam böyle bir hata yapmıştı. Sevgi değildi bu. Kendisini büyüten, yetiştiren, çok şeyi öğreten insanın düştüğü duruma üzülme. Gençliğinin en büyük hatasıydı. Ama bugün bile iyi ki o adamdan olmuş oğlum dediği adam için üzülme. Kötü bir adam değildi. Saygılı, sevgili, etrafında çok sevilen bir insandı. Allahtan oğlu da babasının olumlu huylarını almıştı.

Bu olaylar patlak verince, polise yakalanmamak için kaçmaya karar verdi kocası. Çocuk gibi korkmuştu. İlay hiç bir şey söylemedi. Zaten gerek de kalmadı. Adam çekti gitti.

Bu arada lokal İlay'ın başına kaldı. Ortak da kaçmıştı. Hiç anlamadığı bir işin başına geçti. Henüz lokalin açılışı bile yapılmamıştı. Çok gençti. Allahtan annesi ve abla-ları vardı. Onlardan destek alıyordu.

Bir gün polis kapısına dayandı. Şöförü yakalamışlardı. O da adres vermişti. Eşinin nerede olduğu hakkında sorguya götürülecekti İlay. Annesinin verdiği sakinleştiriciyi yutup, oğluna belli etmeden çıktı evden polislerle birlikte. O zamanların çok iyi bilinen mali şube müdürünün emri ile sorguya çektiler genç kadını.

Bir polisin "Kim bu?" lafı üzerine sinirleri boşaldı İlay'ın. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Çok entere-sandır ki, sorguya çekilmek değil de, "Bu" lafı ağına

gitmişti nedense. Bütün tanıdıkları da aşağı katta sorgulanmayı bekliyorlardı.

Sorgu odasına aldılar. Eşinin adresini sordular. Attı kafadan bir adres İlay. Bir otelin adresini verdi. Bulamayacaklarını bile bile. İskemle tepesinde ben ne yapacağım diye düşünüyordu. Akli oğlundaydı. Tek düşüncesi oydu.

O anda bir mucize oldu. Komiserin biri İlay'a göz kırptı. Meğer kardeşi o komisere haber vermiş. Daha sonra ömür boyu sürecek olan o dostluk orada başladı. Bugün bile halen kadim dostum dediği insanın yardımı ile çıktı sorgudan İlay. Yoksa bulunamayan adresten dönene kadar onu orada tutacaklar sonra da kim bilir ne yapacaklardı. İhtilal yıllarıydı. Ne olacağı bilinemezdi.

Artık eve gidemiyordu. Kaçak gibi kıyafetlerini alıp evden kaçıyor annesine sığınuyordu. Her sefer evde mali şubeden bırakılmış kağıtlar buluyordu "gelin" diyen. Artık o da kaçak olmuştu. Bir müddet sonra yanına gittiği eşi ile birlikte kaçak hayatı yaşadı. O evden o eve geçip duruyorlardı. Ev sahiplerinin telaşı onların telaşına karışıyordu. Sonunda canlarına tak etti. Eşi gitti polise teslim oldu. Kaçak hayatı bitmişti.

Artık eşinin bir buçuk yıl sürecek olan hapis hane günleri başlamıştı. İlay da lokalin başına geçip idare etmek zorundaydı. Eşini birçok yere sevk ettiler. En zor geçen zaman da sıkı yönetim zamanıydı. Hem yatanlara hem ailelere Mamak çok zor bir yerdi. Bir süre kaçakçıların ve iş adamlarının eşleri ile gidip geldi hapis haneye. İstanbul-Ankara arasında aynı olan sorunlarını konuşarak gidip geliyorlardı. O yıllarda trenlerde restoranlar vardı.

Orada oturup içki içip, dertleşerek yolculuğu keyifli hale getirmeye çalışıyorlardı. Bu arada eşinin ailesinden hiç kimse onunla ilgilenmiyor, hiç kimse elini uzatmıyordu. Ne kardeşleri ne kuzenleri.

Mamak macerası altı ay sürdü. Sonunda eşi Bayrampaşa Cezaevine, İstanbul'a sevk edildi. Orası İlay'a yol geçen hanı gibi geldi. Kolayca sık sık gidiyor eşini ziyaret ediyordu. Bu arada iş yerini satınayı teklif etti eşine. Lokal iş yapmıyordu. Şoförler, elemanlar, hepsi maaş istiyordu. Borç gırtlığa dayanmıştı. O ise, ha bugün ha yarın diyerek çıkacağı günü bekliyordu. Kabul etmedi. Bu arada İlay, elinde kıymetli ne varsa satmaya başladı. Bu arada iş yerinin İlay adına düzenlenmiş senetleri çıktı ortaya. Her ne kadar benim değil dediyse de, kimse ikna olmadı. Eşinin sahtekarlıktan da yatmasını önleyebilmek için, kabullendi.

Bu arada içeriden çıkan suçluları genç kadının yardım etmesi için kendisine göndermeye başladı eşi. O sırada evin kapısı icra haciz memurlarına daimi açık hale gelmişti. Evde ne kadar mücevheri varsa hepsini satmış, borçlarını kapatmaya uğraşıyordu İlay. Artık hiç bir şeyle başa çıkamaz hale gelmişti.

Mallarına haciz gelmemesi için boşandılar. Bütün mallar İlay'ın üzerine yapıldı. Fakat aynı zamanda sinir sistemi bozulan adam, "Sen beni avukatla aldatıyorsun, buradan çıkartmıyorsun," demeye başladı. O kadar gençti ki, henüz 27 yaşındaydı. Ve onca yükün altından kalkabilmek için uğraşıp didinip çaba veriyordu. Artık evde bir tek piyano kalmıştı ki, bu işlerden anlamayan İlay'ın bu piyanoyu satışı bile komedi haline dönüşmüştü.

Fakat asıl trajedi, başına silah dayanarak elinden tapusu alınan Ege'deki yazlık evin satışıydı.

Lokal başlı başına bir canavar haline gelmişti. İlay sabahları oğlunu okula gönderiyor, akşam okuldan dönen oğlu uyuyunca, lokale gidiyor, sabaha karşı gelip sabah gene kalkıp oğlunu okula gönderiyordu. Artık tükenmişti genç kadın. Ama bugün yarın çıkacağım diye gün sayan bir eşi vardı. Adam haklıydı. Bütün parasını bu lokale yatırmıştı. Adam içeride daralmıştı. Ama İlay'ın dışarıda işinin daha zor olduğunu algılayamıyordu.

İlay karar vermişti. Bunca zorluklar atlatılıp da eşi dışarı çıktığında oğlunu alıp gidecekti. Biliyordu, işi çok zordu. Bir yıldır üzüntüden adetten kesilmişti. Artık adım atacak hali kalmamıştı. "Keşke her şeyi sattığımda parayı da oğlumu da alıp çekip gitseydim," diye düşünmeye bile başlamıştı.

Bu karmaşa arasında İlay artık en küçük bir sorunda düşüp bayılmaya başladı. Tam da o sırada, hayatında ikinci eşim dediği Süha'yı tanıdı. O kadar komik bir adamdı ki, grup içinde anlattıklarına gülerken bir gün oturduğu sandalyeden düşmüştü. Ne kadar ihtiyacı vardı böyle gülmeye... İlay'dan bir yaş büyük, sevimli bir adamdı. Fıkra anlatır, şarkı söyler, dans eder, neşeli, hayat dolu, hiç evlenmemiş, bir firmanın müdürü ama avare bir tipti.

Gurup toplantıları gittikçe sıklaştı, İlay bu toplantılardan büyük keyif almaya başladı. Ama kendisini hep frenliyor, mutlu olmanın zamanı değil diye kendine telkin ediyordu. Sanki mutlu olmak onun hakkı değilmiş

gibi geliyordu. Eski eşine yazdığı aşk mektuplarını da içinden gelmese bile ona moral olsun diye yazıyordu.

Ve sonunda Süha'dan çok hoşlandığını kendine itiraf edebildi. İş duygusallaştı ve yanlışı olduğunu bile bile bu beraberliğe devam etmek ihtiyacı duydu. O kadar yıpranmıştı ki, Süha ona ilaç gibi gelmişti.

Eşinin kefalet karşılığı bırakılacağını öğrendiğinde, elinde kalan bütün parayı kefalete ödedi. Her ne kadar boşanmış olsalar da, oğlunun babası idi. Halen haline üzülüyordu. Kendisini içine çektiği girdabı o sırada düşünemiyordu. Aslında o yaşadığı bir buçuk yıl, onun hayatının sanki yirmi senesine mal olmuş gibiydi. Fakat bir akıllılık yapmış, eşi içeriden çıkmadan önce, lokali devir etmişti.

Artık bu adamdan çok uzaktı. Devir parası ile borçları ödedi, kefaleti verdi, kalan birkaç kuruşu da kendini emniyete alabilmek için bankaya yatırdı. Oğlunu babasından mahrum etmek istemiyordu. Zaten o bir buçuk yıl içerisinde babasının iş seyahatinde olduğunu söylemiş, baban gönderdi diye oyuncaklar almış, oğlunu oyalamıştı. Ya da o öyle zannediordu. Çünkü oğlu her şeyin farkındaydı...

Babası eve geldiğinde oğlunun sevinci karşısında gözleri yaşardı. Ama kararlıydı artık. Bundan sonra yoluna sadece oğlu ile devam edecekti. Artık eşini yaşantısından çıkartmak istiyordu. Zaten eşinin ailesi tarafından yapılan dedikodular bütün huzurlarını kaçırmıştı. Bunun üzerine İlay isyan etti. "Bir buçuk senedir kapıma gelen adamları sormuyorsun, içeriden yardım et diye gönderdiğin adamları sormuyorsun da yapılan dedikoduları mı

soruyorsun bana?" dedi. Adam hiç oralı olmadı. "Evi ve kalan paraları vereceksin," deyince: "Evi satarım, yarısını sen alırsın, senetleri sen ödersin, biz de gideriz," dedi.

Ve oğlunu alıp evden çıktı.

Oğlunu babasından ayırmak istemiyordu ama oğlunun da kendisinin de huzura ihtiyacı vardı. Ve bu huzuru Süha'nın yanında buluyordu. Yetmişli artık çektikleri.

Hemen Ege'deki annesinin ve kardeşlerinin kaldıkları yazlığa gitti. Bunu duyan Süha da oraya geldi. Kalabalık aile içerisinde hepsi çok mutlu olmuşlardı.

Geri döndükten sonra bir müddet kuzeninde kaldı. Sonra ona da yakın olan bir ev tuttu kendine. Küçüktü ama kendi eviydi. Gene cadde üzeriydi, ışığı gören geliyordu. Bu arada gene bir hata yapmış, Süha ile evini paylaşmaya başlamıştı. Eşinin barışma isteklerini artık kesinlikle reddediyordu. Ailesi ile bir arada çok mutluydu. Bunu fark eden eşi, oğluna baskı yapmaya, annesini kötülemeye başlamıştı. En sonunda çocuk hasta oldu. Götürdüğü doktorlar hepsi psikolojik olduğunu söylüyordu. En sonunda İlay eşine bir mektup yazdı. Çocuğun psikolojisinin bozulduğunu, böyle yapmamasını rica etti. O günden sonra adam vaz geçti çocuğun ruhu ile oynamaktan. Fakat bir müddet sonra tekrar hapse girdi.

Adam oğluna aşıkta ama, hiç bir gün ne okulunu, ne doktorunu, ne sünnetini görmedi. Bu nasıl bir aşktı. Kendince sevmek böyle bir şeydi demek ki.

Bu arada paralar suyunu çekmeye başlamıştı. Süha'nın eve pek de bir katkısı olamıyordu. İşten ayrılmış ve eve geç gelmeler başlamıştı. Elbette oğlunu hiç bir şeyden mahrum etmek istemiyordu İlay. Resim yapıyordu ve çalışmaya başladı. Evin içinde huzursuzluk kıskançlıklar münakaşalar baş gösteriyordu. Genç kadın bir kez daha denemiş ama yanıldığını anlamıştı.

Eşi hapisten çıkmış, tekrardan işini toparlamış, eskisinden daha iyi duruma gelmişti. Maddi olarak desteğini hiç esirgemiyordu. Anne babasının dost olduğunu gören oğlu da çok mutlu oluyordu.

Zaman geçtikçe, Süha ile olan tartışmaları her gün daha sıklaşmaya, huzursuzlukları yükselmeye başlamıştı. Bazı geceler Süha eve gelmiyor, İlay ise oğlunun okulu ile ilgileniyor, işe gidiyor, akşamları da zevk için resim yapıyordu. Artık Süha ile olan beraberliğine bir nokta koymak istedi.

Sonuç olarak İlay gene Ege'ye kaçmaya karar verdi. Süha'ya da: "Ben şimdi gidiyorum. 15 gün sonra döneceğim. Sen de bu arada eşyalarını al ve git. Almadığın eşyalarını atacağım," dedi. 15 gün sonra döndüğünde ev boşalmıştı. Çok şükür dedi. Barışma isteklerini de geri çevirdi.

Evini tekrar değiştirdi. Tertemiz bir sayfa açmaya karar vermişti. Kuzeni ile, tekstil üzerine çalışan bir imalat-hane açtı. Gece gündüz çoluk çocuk bir arada çok mutluydular. Oğlunun babası ile gene görüşüyor, yaz aylarında Ege'de tatil yapıyorlardı. Aradan yıllar geçti. Oğlu artık büyümüş, üniversiteye başlamıştı.

O sırada Ankara'da yaşayan ablasının hastalanıp, (daha sonra 10 yıl yaşayacağı) bitkisel hayata girdiğini öğrendi. Dünya başına yıkıldı. Annesinin ikinci evlat acısıydı bu. Aynı zamanda babasını da kaybetti.

Artık oğlundan ayrı yazlığa gidiyor, oğlu da babası ile birlikte kalıyordu. Bir gün babasının grip olduğunu, bu yüzden yanında durduğunu söyledi oğlu. İstanbul'a gidince eski eşine uğradı İlay. Ve evine gittiğinde anladı ki, oğlunun babası artık alkolik olmuştu. Zaten çok içerdi. Şimdi de artık dili dolanıyordu.

Kulüpteki arkadaşlarını uyardı. Tedavi ettirin dedi. Fakat o 1.90 boyundaki adam her geçen gün biraz daha eriyordu. Doktor kontrolleri sonunda akciğer kanserinin beynine metastaz yaptığını öğrendi. Çok üzüldü. O artık hem oğlunun hem kendisinin babasıydı. Demek ki, dilinin dolanmasının sebebi buydu. İçki değildi. Hem onun için hem de oğlu için, eski eşinin yanında olmaya fakat kendi evinden çıkmamaya karar verdi.

Bu arada resim işlerine ağırlık vermişti. Körfez krizi nedeniyle tekstil atölyesi kapanmış, tablo ve duvar resimleri yapmaya ağırlık vermişti. Şimdi daha iyi kazanıyordu. Her işini kendi yapan oğlu onun hayatını kolaylaştırıyor, İlay da babası ile ilgili onun hayatını kolaylaştırıyordu.

Bir gün eşini aradı, cevap alamadı. Bazı arkadaşları ona içki getirip daha kötü olmasına sebep oluyorlardı. Bir daha aradı gene cevap alamayınca oğlunu aradı. Gidip babasına bakmasını istedi. Oğlu gitti babası koltukta oturuyor ama cevap vermiyordu. Komaya girmişti. Hastaneye kaldırdılar. Yapılan ameliyat onun bir hafta daha

yaşamasını sağlamıştı sadece. Bu arada adamın ailesi gene yanında yoktu. Vefatından sonra timsah gözyaşları döktüler sadece.

Oğlu babasının vefatına çok üzüldü. Uzun süre kendine gelemedi. Toparlanması ancak kuzenlerinin yardımı ile oldu.

İlay'ın hayatında artık yeniden bir yeni dönem başlıyordu. İşlerinin yoğunluğu arasında Ege- İstanbul arası gidip geliyordu. Annesi ve ablası da Ege'ye taşınmışlardı artık. İş ve tatil bir arada yürüyordu. Keyfi çok yerindeydi. Yıllardır biriktirdiği arkadaşlarının her gün biri davet ediyor, evde oturmaya hiç vakti olmuyordu. Bu arada biri ile tanıştı. Hiç de özel biri değildi Ahmet. Minik bir oğlu vardı ama karısı ile araları sorunluydu. Ayrılmak üzereydi. Kendi sorunları vardı. Teselli arıyordu. Gurup içerisinde herkes onu oyalamaya çalışıyordu.

Bir zaman sonra yolda karşılaştılar. Ahmet karısından ayrılmıştı.

İlay bir gün İstanbul'dayken Ahmet'ten bir telefon geldi. "Buraları unuttun mu, gelmiyormusun?" dedi.

On gün sonra geleceğini söyledi İlay. Gittiğinde gene gurup toplantılarında bir araya geldiler, fakat Ahmet bu sefer genç kadına farklı yaklaşmaya başlamıştı. Anlamazdan geldi İlay. Bir akşam yemek yerlerken itiraf etti Ahmet. Seviyordu İlay'ı. Eski eşi de başkası ile evlenmişti zaten. İlay gene geçitirdi. Ama Ahmet vaz geçmedi. İsrarla birlikte olmak istiyordu. Bir gün direnci kırdı İlay'ın ve hayatında yeni bir ilişki başladı.

Derken bu ilişki açığa çıkıp, Ahmet'in eski eşinin kulağına gitti. Kızılca kıyamet koptu. Kadın herkese İlay'ın eski eşini henüz evliyken kandırdığını söylüyordu. Bunun üzerine Ahmet'in annesi girdi devreye. Kavga büyüdü. Sonuçta Ahmet İstanbul'a kaçtı. Evlen benimle dedi İlay'a. Olmaz dedi İlay. Oğluma ne derim ben?

Böylece uzun bir zaman evlilik konusunu rafa kaldırdılar.

Bu arada Ahmet'in eski eşi Reyhan bu eşinden de ayrılmış, yeniden başkası ile evlenmişti. Çabucak koca bulabiliyordu. Ama Ahmet'e bir türlü rahat vermiyordu.

İlay Ahmet ile aynı eve taşındı. İlay'ın eşyalarını bir depoya koydular. Oğluna karşı kendisini sorumlu hissediyordu. Oğlunun babasından sonra ikinci ciddi ilişkisi başlıyordu.

Böylece evin içinde huzurlu bir yaşantı başladı. Uzun sofralar, sohbetler, hafta sonu balık sofraları, herkes hayatından memnundu.

Derken eski eş Reyhan'dan bir haber geldi. Oğlu okul çağına gelmişti. Artık babasına ihtiyacı vardı ve oğluna İlay'ın bakması gerekiyordu. Olmaz dedi İlay. Çalışıyordu. Çalıştığı kurumdan ödüller alıyordu. Kendi oğlu büyümüştü ve çektiği zorlukları bir daha yaşayamazdı. Fakat ne derse desin çocuk İstanbul'a geldi. Ve evlerine yerleşti. Çok küçük olmasına rağmen, ruhu kötülemelemlerle doldurulmuş çocuk, evin bütün huzurunu kaçırdı. Ve sonuç olarak Ahmet çocuğunu alarak Avrupa yakasındaki annesinin evine taşındı. Gene olmamıştı. Gene ayrılık gene huzursuzluklar zincirine takılmıştı.

Böylece 3 yıl daha geçti. Fakat Ahmet ile görüşüyorlar irtibatlarını kopartmıyorlardı. Sonunda oğlu askerdeyken ve kendini çok yalnız hissettiği bir sırada Ahmet onu tekrar ikna etti. "Evlenelim, evinin kadını ol, otur çalışma," dedi. Bütün istediği buydu. İlay'ın aldığı ödüller, yaptığı resimler Ahmet'i mutlu etmiyordu.

Çok yorulmuştu genç kadın. Kabul etti sonunda. Bir yaz günü, aile arasında bir kır düğünü yaparak evlendiler. Fakat İlay çalışmaya devam ettikçe, evin içinde huzursuzluk baş göstermeye başladı.

Yaşadığı ev harikaydı. Ama kendisine ait hiç bir şey yoktu evin içinde. Soğuk geliyordu. Çocuk bir yandan, her konuya itiraz eden Ahmet bir yandan, huzursuzluk bir yandan, İlay gene isyan etti. 4 yıl süren evlilikten sonra gene boşanmaya karar verdi. Ve boşandılar.

Kendi sevdiği bir semtte ev buldu. İçini istediği gibi döşedi. Oğlu da kendi işini kurmuş, Avrupa yakasında büyüdüğü semtte bir ev bulmuştu. İkisinin de işleri gayet iyi gidiyor, İlay da, sık sık iş seyahatlerine gidiyordu. Artık hayatında hiç kimseyi istemiyordu. O başarılı bir iş kadını olmuştu.

Bir dönem sonra oğlu çok cici bir kızla evlendi. Bir oğlu oldu. İlay ve torun birbirlerini gördükleri anda aşık oldular.

Şimdilerde İlay'ın en büyük aşkı torunu. Hayatının aşkı ile yüzü gülüyor. Hayatındaki büyük iniş çıkışlardan sonra, tek başına mücadele edip ayakta kalabilen, güçlü bir kadın olmanın keyfini sürüyor.

GÜLSEREN

18 yaşının baharını yaşıyordu Gülseren. Kızıl gür ve dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Üniversite'ye gitme hayalleri kuruyor, durmadan sınavlara çalışıyordu.

İşte o sırada tanınmıştı Erdem'i. Yakışıklı adam Gülseren'in kalbini çalmıştı. Kendisinden epey büyüktü ama tatlı dili, güler yüzü ile genç kızı kendisine aşık etmeyi başarmıştı.

Uzun zaman sakladı Gülseren bu adama aşık olduğunu. Sonunda annesine söylemeye karar verdi.

Babası o henüz küçükken ölmüştü. Anneannesi ve annesi ile yaşıyor, gençliğinin bütün şımarıklıklarını onlara aksettiriyordu. İlkokuldan beri güzel semtlerde yaşamış, iyi okullarda okumuş, liseyi bitirmesine az bir zaman kalmıştı. Hayallerini gerçekleştirecekti. Ama bu adama aşık olması bütün düzenini bozmuş, Erdem'den başka hiç bir şey düşünemez olmuştu.

Şimdi de Erdem güneyde bir kasabaya gitmek zorundaydı. İşi gereği orada çalışması gerekiyordu. Genç ada-

mun yokluğu, sanki ciğerini deliyordu. Ne yapacağını şaşır-
dı Gülseren. Okulunu bitirir bitirmez annesine ko-
nuyu açtı.

“Ben onsuz yaşayamam anneciğim,” dedi. “O nereye gi-
derse gitsin ben de yanında olmak istiyorum. Yanına gi-
deceğim Erdem’in.”

Annesi itiraz etti. Fakat Gülseren’in gözü hiç bir şey gö-
recek durumda değildi. Erdem’in peşine takılıp Fet-
hiye’ye gitti. Orada birlikte yaşamaya başladılar. O ka-
dar mutluydu ki, hem bu kasabayı sevmiş hem de büyük
aşkının yanında yaşayabilme imkanı bulmuştu. Daha
büyük bir mutluluk düşünemiyordu.

Bu arada anneannesini ve annesini habersiz bırakmıyor,
sık sık ziyaretlerine gidiyor, onlarla birlikte vakit geçiri-
yordu.

Aradan geçen zaman zarfında anneanne iyicene yaşlan-
mıştı. Annesine çok düşkün olan annesinin morali düş-
müş, Gülseren’in yanına gelmesini, kendisine yoldaş ol-
masını istiyordu.

Gülseren buna karşı çıkıyor, Erdem’i asla terk etmeyece-
ğini söylüyordu.

Bir gün annesinden bir haber aldı. Anneannesi hastaydı.
Kendisi İstanbul’a gitmek istemediğine göre, onları ya-
nına almaya karar verdi. Ve öyle de yaptı. Fethiye’nin
havası anneannesine çok iyi geldi. Fakat nedense ölece-
ğini söylüyor ve İstanbul’dan uzakta ölmek istemi-
yordu.

Çok yalvardı Gülseren. Fakat anneannesi kararlıydı. So-
nuçta onlarla birlikte İstanbul’a dönüp, anneannesinin

hastalığı süresince annesine yardımcı olmaya karar verdi. Fakat Erdem'in hasretine dayanamıyor hiç durmadan Fethiye İstanbul arasında gidip geliyor, bazen bitap düştüğünü hissediyordu.

Anneannesi vefat ettiğinde, annesi perişan oldu. Uzun zaman kendisine gelemeydi. Gülseren'in onu bırakıp Fethiye'ye gitmesi imkansızdı. Erdem ile bu yüzden aralarında tartışmalar çıkmaya başladı.

Anneannesini kaybettikten sonra kendine gelemeyen annesini de aradan çok geçmeden kaybetti Gülseren.

24 yaşındaydı. Annesini de kaybettikten sonra hayatta hiç kimsesi kalmamıştı. Tek dayanağı Erdem'di. Fethiye'ye geri döndü. Gene başa dönmüştü. Her şeye yeniden başlamak üzereyken, İstanbul'daki avukattan bir telefon aldı. Veraset işleri için İstanbul'a gelmesi gerekiyordu.

Çaresiz İstanbul'a gitti. Veraset işleri ile uğraşırken Nüfus idaresinden aldığı bir haberle olduğu yere yıkıldı Gülseren.

Kendisinin bütün şımarıklıklarına göğüs geren, en güzel okullarda okutan, canı kadar çok sevdiği annesi, öz annesi değildi.

Evlatlık alınmıştı Gülseren. Anne babası hatta tonton anneannesi bile, öz ailesi değildi.

Bu yüzden dalgalı kızıl saçlarını, yüzündeki çilleri kimden aldığını sorduğunda kem küm ediyorlardı demek ki. Sanata olan düşkünlüğü kim bilir kime çekmişti.

Şimdi bunların hepsini fark edebiliyordu. Dünyası yıkılmıştı. Elleri ayakları titriyor, beyni uyuşuyor, ayakta durmakta zorlanıyordu.

Elindeki kağıdı tekrar tekrar okudu. Çocuk Esirgeme 'den almışlardı onu. 9 aylıkken bir istasyonda bulunmuştu.

Annesinin gözlerine bakabildiği, gülücükler atabildiği aylarda nasıl kıyabilmişti öz annesi ona. Emekleyebilecek çağdaki bir çocuk istasyona bırakılır mıydı? Ya tren yoluna düşseydi diye hiç mi düşünmemişti.

Acaba öz annesi öğrenci miydi? Yoksa evli bir adamdan gayrimeşru bir çocuk olarak mı dünyaya gelmişti? Ölmüşler miydi? Kardeşleri var mıydı? Halen İstanbul'da mı yaşıyorlardı? Belki de bir zaman sonra tv'lere çıkıp aramıştı evladını? Kafasında bir sürü soru ile düşündü, düşündü, düşündü... Ne olursa olsun, kendisine bunu yapan annesini ya da babasını hiç bir zaman affedemeyecekti. Evlat, bırakılır mıydı hiç?

Ne annesi ne anneannesi, bu yaşa kadar ona evlatlık olduğunu hiç hissettirmemişlerdi. Bunu nasıl başarmışlardı. İnanamıyordu.

Elinde tortop ettiği kağıtla beraber deniz kenarına gitti. Bir banka oturdu. Artık o kağıdı kaç kere okuduğunu hatırlamıyordu. Bir kere daha okumaya hali kalmamıştı. Uzunca bir süre orada oturdu kaldı.

Aklı bir kaos içerisindeyken tekrar Erdem'in yanına döndü. Fakat geçen zaman içerisinde bir çok şeyin değiştiğini fark etti. Erdem aynı adam değildi sanki. Kendisi de öyle. Demek ki aşk bitmişti.

Birçok arkadaşı vardı Fethiye’de. Bir arkadaşının yanına taşındı. Babasından kalan maaşı ile ayakta durmak, geçinmek zordu. Bir iş bulmak zorundaydı.

Aklı hep el işleri ve sanattaydı. Kim bilir kimden almıştı bu yeteneği ama eli sanata son derece yatkındı.

Sanatla ilgili bir iş araştırınaya başladığı sırada bir arkadaş ameliyat oldu. Hastaneye ziyarete gittiğinde odada bir genç adam vardı. Arkadaşı o genç adamı “Ağabeyim Kerem,” diye tanıttı.

Fethiye küçük yerdı. Arkadaşının ağabeyiyle grup içerisinde daha sık karşılaşmaya başladı. Bir toplantı sonrasında birbirlerine telefon numaralarını verdiler ve sonrasında bir süre hiç karşılaşmadılar.

Sonra bir gün telefon geldi Kerem’den. Yemeğe davet ediyordu. Gülseren için bir mahsuru yoktu. Neticede arkadaşının ağabeyiydi ve nasıl insanlar olduğunu biliyordu. Kabul etti.

O akşam yemeğinden sonra sık sık buluşmaya başladılar.

Kerem olgun bir delikanlıydı. Güzel bir ailesi ve işi vardı. Sık sık seyahatlere gidiyor ve her dönüşünde Gülseren’e sanki yeni tanışmışlar gibi iltifatlar ediyordu. Bu flört uzunca bir süre devam etti. Sonuçta bir gün evlenme teklifinde bulundu.

Gülseren kendini çok yalnız hissediyordu. Böyle bir dayanağa çok ihtiyacı vardı. Fakat kendi ayaklarının üzerinde durabilmesi gerekiyordu. Güvence iyiydi ama hayatta hiç bir şeyin garantisi olmadığını artık anlamıştı.

Sonuçta kendi öz ailesi bile onu terk etmişti. İyi ki o güzel insanlar onu alıp büyütmüşlerdi.

Sonuç olarak Kerem'in evlenme teklifini epey düşündükten sonra kabul etti. Sade bir tören ile evlendiler.

Kerem iş seyahatlerine gittikçe, Gülseren de seramik ve el işleri kurslarına gitmeye başladı. Bu uğraşı onu ruhen çok rahatlatmıştı. Aylar günler birbirini kovaladı.

Bu arada Kerem'in evde olduğu bir akşam, Gülseren ona hamile olduğunu söyledi. Genç adam sevincinden ne yapacağını şaşırdı.

Gittiği kursları bitirmiş, artık bir arkadaşının atölyesinde çok güzel ürünler imal etmeye başlamıştı.

Karnı büyümeye başlamış, eşi üzerine titrer olmuştu. Daha az seyahate gidiyor, gittiği zamanlarda da kardeşini onun yanında bırakıyordu.

Oğlu doğduğu gün, bütün aile bayram etti. Gülseren ise artık hakiki bir ailesi olduğunu hissediyordu. Eskiden de harika bir ailesi vardı ama ne yazık ki onlar hakiki ailesi değillerdi.

Oğluna aşık olmuştu. Büyüdükçe daha çok birbirlerine bağlanıyorlardı. Oğlu 9 aylık olduğunda kendisiyle gülüyor, uzak kalınca ağlıyor, genellikle gülücükler atıyordu. Kendi z annesini düşündü. Tam 9 aylıkken bırakılmıştı. Nasıl kıyabilmişlerdi, bu vicdansızlığı bir türlü aklından ıkartamıyordu.

Artık hayatı eşi, oğlu ve el sanatları idi. Fakat halen kendi ayaklarının üzerinde durmayı becerememişti. Bir

gün eşi ile konuştu. İşini büyütmek istiyordu. Evde çalışacaktı. Güzel bahçeli bir ev almışlardı. Eşi Gülseren'i iyi tanıyor ve güveniyordu. Buna karşı çıkmadı.

Yaptığı işler çok güzel satılıp para da kazanmaya başlarken, artık ondan daha mutlusu yoktu. İş gittikçe büyüyor, oğlunun büyümesini kendi evinden çalışarak izleyebiliyordu. Harika dostları arkadaşları vardı. Hayatı çok güzel geçmeye başlamıştı.

Oğlu büyümüş ve gideceği okulu seçmişti. Oğlunun okuluna yakın bir ev tuttular. Hafta sonları kendi evlerine gidiyor, hafta içinde de o minik evde oğlunun yakınında kedileri ve köpekleri ile harika zaman geçiriyorlardı.

Sonuçta evladına güzel bir meslek edindiği üniversiteye yerleştirebildi. Kerem ile yaptığı evliliğin ne kadar isabetli bir karar olduğuna ikna olmuştu. Zamanla artık kendi öz ailesini düşünmemeye başladı. Onları bulmak istemiyordu artık.

Güzel bir işi, harika bir eşi, sevgi dolu bir oğlu ve yaşamı vardı.

Başka ne isteyebilirdi ki...

HÜLYA

Hülya, daha sonra 12 yıl çalışacağı Tarım Bakanlığı'nda Genel Müdür Sekreterliği yaparken tanışmıştı eşi Makina Mühendisi Adil ile. Henüz 24 yaşındaydı.

Babasının erken vefatı sebebiyle yetim kalmış, sonrasında bakanlıktan arlanmış ve kendileri ile çalışmaya davet edilmişti. Babasının çok faydası dokunmuştu bakanlığa. Kitaplar yazmış ve büyük bir özveri ile çalışmıştı. Hatta yazdığı kitaplar halen bakanlıkta duruyordu.

Bir grup içerisinde tanıştığı Adil ile evlenmiş fakat kısa bir süre sonra Adil'in askere gitmesi gerekmişti. Diyarbakır'a çıktı tayini. Bir süre ayrı kaldılar. Fakat becerikli Hülya da, tayinini Diyarbakır'a çıkartarak eşinin yanına taşındı.

Diyarbakır'a taşındığında 5 aylık hamileydi.

O güne kadar eşinin yaşadığı evi görünce şok geçirdi. Berbat bir mekândı. Pislikten dökülüyor, içinde yaşanması imkânsız görünüyordu. Çaresiz evin içine yerleşti ve hemen çalışmaya başladı. Fakat o evde uzun süre yaşayabilmesi imkansızdı. Bir arkadaşının yardımı ile başka bir ev bulup oraya taşındılar.

Diyarbakır yaşamı pek de kolay bir yaşam değildi Hülya için. Karnı burnunda köy köy dolaşıyor, aşılar yapıyor, ailenin çocuklarını sorduğunda karşısına sadece erkek çocukları çıkartıyorlar, Hülya ise özellikle kız çocuklarını sorup zorla ortaya çıkarttıyor, onlara da aşı yapıyordu.

Genelevlere ziyarete gidiyor, oradaki kadınların hikayelerini dinliyor, onlarla yarenlik edip, aşılarını yapmaya ikna ediyordu.

Eşinin askerliği bitince, onu da Sağlık Bakanlığı'nda işe koydu. Çıtı pıtı, minyon, biblo gibi bir kadın olmasına rağmen çok becerikliydi.

Hamileliği ise uzadıkça uzamış, 10 aylık bebek halen doğmaz olmuştu. Sonunda çok zor bir doğumla kız bebeğini kucağına almak nasip olmuştu.

Fakat bu arada eşinin kıskançlıkları had safhaya ulaşmış, bebeğini emzirmeyi öğreten doktoru kıskanmış, lohusa kadını çok kötü dövmüştü. Bu kıskançlıklar her geçen gün daha da fazlalaşıyor, her seferinde Hülya çok kötü dayak yiyordu.

Çalışmak zorundaydı. Çocuğuna bakıcı bulmakta çok zorlandı. Bulduğu kadınlar ya çok yaşlı ya da çok gençti. Sonunda 14 yaşında bir kızı bebeğine bakması için tuttu. İşyeri evinin karşısındaydı. Bir yandan çalışıyor bir yandan da evini gözleyip duruyordu.

Bir gün bebeğini duvarın üzerinde görünce, kızı hemen işten attı. Çaresiz kızını kreşe verdi. Kreşte hastalandığını da görünce, Ankara'ya annesinin yanına yolladı biricik evladını. Hasretine dayanamıyordu.

Uğraştı didindi, önce eşinin, bir yıl sonra da kendisinin tayinini Ankara'ya çıkarttı. Artık evladına daha yakındı. Hiç değilse istediği zaman görebiliyordu. Ama Ankara'da onu kara günler bekliyordu.

Eşi önce Bakanlık'tan istifa etti. Bir arkadaşı ile birlikte yedek parça işine girmişti. Geceleri eve geç ve alkollü geliyor, bazen de hiç gelmiyordu. Soru sorulunca da dayak faslı başlıyordu. Sonrasında öğrendi ki, eşi kumar oynuyor, çok içki içiyor ve değişik kadınlarla beraber oluyordu.

Artık eşinin ne yaptığı Hülya'nın umurunda bile değildi. Kızı hastalanmıştı gene. Bir buçuk yıl boyunca kızını iyileştirebilmek için kâh rapor aldı, kâh çalıştı ve sonunda kızının yanında olabilmek için istifa etti.

Güzel kızı ilkokula gidiyordu. Fakat eşi kazandığı parayı dışarıda yediği için eve hiç bir faydası olmuyordu. Hülya'nın gene çalışması gerekiyordu. Bir giyim mağazasında müdür olarak işe başladı. Yüzsüz kocası sevgililerini mağazaya getirip giydirip gidiyordu. Boşanma tekliflerini geri çevirdiği gibi her sefer de Hülya'yı dövüyordu. Korkuyordu Hülya. Çünkü eşi bir aşirete bağlıydı. Ayrılabilmesi imkansızdı neredeyse.

Nihayetinde Adil kendisine Sezen isminde sürekli bir sevgili buldu. İşini büyütmüş fakat vaktinin ve parasının çoğunu Sezen ile harcıyordu. İş yerini eve çevirmiş, sevgilisi ile orada yaşıyordu.

Hülya Adil'den boşanmak için mahkemeye verdi. Gene dayak yedi. Artık nereye kaçacağını bilemiyordu.

Bir gün Adil eve ağlayarak geldi. "Pavyona borcum var, öldürecekler beni," dedi. Hülya kolundaki bileziğin birini çıkartıp kocasına verdi. Diğer bileziği de kocasından sakladığı karnındaki bebeği aldırmaq için bozdurdu.

Hülya sonunda Sezen ile konuşup, eşini kendisinden boşanması için ikna etmesini istedi. "Ne olur hamile kal. Kal ki bu adam da benden boşansın," dedi.

Artık o kadar çaresizdi ki, çektiği eziyetten kurtulmak için kocasının ölmesini diledi. Ağlayarak sırtını duvara yasladı ve "Allah'ım ne olursun iki rahmetten birini ver. Delisi olan her gün, ölüsü olan bir gün ağlar," diye Allah'a yalvardı.

Uzunca bir zaman sonra eşi eve geldi. Grip olmuştu. Kendisine bakacak insan arıyordu. Çok hastaydı. Hülya, fırsattan istifade "ayrılalım" dedi. Adamın cevap verecek hali bile yoktu. Fakat zaman geçtikçe adam iyileşeceğine daha kötü olmaya başladı. Boynu şişti, ayakları şişti. Bir türlü teşhis konamıyordu. Hülya onu bu halinde yalnız bırakmadı. Ameliyat ettirdi. Fakat adam iyileşir iyileşmez hemen Sezen'in yanına koştu. 1 yıl kadar o kadınla kaldı.

Adam iyileştiğini sandığı bir sırada hastalık tekrar nüksetti. Bir türlü teşhis konamıyordu. Akı gidip geliyor, halüsinasyonlar görüyordu. Yatağın altında cinler arıyor, "üzerine bastın" diye Hülya'yı dövmeye kalkıyordu. Ateşi bir türlü düşmüyordu.

Sonunda tekrar hastaneye gittiler. Ve Adil'e Lenf Kanseri teşhisi konuldu. Diğer organlarına metastaz yapmıştı.

Hülya kara yaslara bürünmüştü. Çünkü bu durumdayken kocasından artık hiç boşanamazdı.

Kemoterapiler başladı. Bununla birlikte halüsinasyonlar daha da çoğaldı. Gördüğü hayalleri gerçek sanıyor, ateşi de hiç düşmüyordu. Fakat adam o halinde bile biraz iyileşince hemen içki içmeye koşturuyordu. Sezen ise ortadan yok olmuştu.

Artık hastane günleri başlamıştı. İki ayın içerisinde artık Adil'in bacakları tutmuyordu. Hastaneden çıkamaz olmuştu. Çok iyi bir doktor olan Hamdi Hoca sayesinde bu süreç üç yıl sürdü. Hülya mecburen işten ayrılmıştı. Her gün hastaneye gidip geliyor, kızını da mecburen annesine bırakıyordu. Para gerekiyordu. Akşamları oturup kuru çiçekler yapıyor onları mağazalara satarak para kazanıyordu. Bir süre sonra hastaneden hiç ayrılamaz oldu. Yatacak yeri bile yoktu. İskemle tepelerinde sabahlıyordu. İskemleler bile hastanede karaborsada idi.

Üç yıl sonra bir gün Hamdi Hoca Hülya'ya "Bugün git evde dinlen. Benden sana izin. Dinlenince gelirsin," dedi.

Eve gitti Hülya. Hemen kız kardeşini gönderdi eşinin yanına. Fakat sabah bir telefonla uyandı. Adil ölmüştü. Hamdi Hoca bunu anlamış ve Hülya'yı bu yüzden eve göndermişti.

O gün yılbaşı idi. Hülya kızına o gün bildirmedi babasının öldüğünü. Ömür boyu yılbaşıları ziyan olmasın diye düşünmüştü.

Artık kızı ile yalnız kalmıştı Hülya. Kızı da evdeki kavgalardan o kadar bıkmış olacak ki, "Anne, artık bu evde

birbirimize hiç sesimizi yükseltmeyelim. Ben yıllarca bu yüzden geceler boyu uyuyamadım,” demişti.

Hülya ağlamıştı.

O günden sonra artık o evde hiç yüksek sesle konuşulmamıştı.

Adil'in ölümü üzerinden bir zaman geçtikten sonra, Hülya evde kilitli bir çanta buldu. Kilidi kırıp çantayı açtığı anda, içinde bir defter buldu. Kocasını Sezen ile yaşadıklarını an be an, saat saat yazmıştı. Ne kadar çok aşık olmuştu demek ki bu kadına. O kadınsa artık ortalarda yoktu.

Çantayı biraz daha kurcalayınca, içinde bir tomar para buldu. Eşi giderayak ona bir iyilik yapmıştı nihayet. O para ile borçlarını ödedi.

Bir de defterdeki yazılarda pm diye bir ibare vardı. Saat birimi mi diye düşünürken oranın bir bar olduğunu anladı. Dayanamadı gitti bara. Bardakiler Adil'in eşi olduğunu anlayınca ona çok itibar ettiler. Saygı gösterdiler. Böylece Hülya artık kızını alıp eğlenmeye gidebileceği bir yer bulmuştu. Kâbus bitmişti.

Eşinin bütün arkadaşları peşindeydi bu cıvıl cıvıl hayat dolu kadının. Fakat Hülya bir ilişkiye girmeye korkuyor, başına geleceklerden endişe ediyordu. Uzun süre boyunca hiç kimseye bakmadı. Sonra bir adamla birlikte olmaya başladı. Bu adama aşık olmuştu. Bu ilişkisi iki yıl kadar sürdükten sonra, adamın gizli konuşmalarına şahit olmaya başladı. Büyük paralar gelip gidiyordu eve. Korktu. Ayrılmak istedi. Ama adam ona yapışmıştı bir kere. Asla ayrılmayı kabul etmedi.

Bir gün sırtında şiddetli bir ağrı hissetti. Göğsünü kontrol etti, eline minik bir kitle geldi. Doktora gittiğinde meme kanseri teşhisi konuldu. "Eyvah memem," diye düşündü ilk etapta. Fakat sonra memesi tamamen kazınarak alındı. Ama akıllı giden göğsünde kalmıştı. Çok üzülmüştü. Sonuçta hayat dolu bir kadındı. O halinde bile eğlenmeye gidiyordu.

15 gün sonra kemoterapiler başladı. Çok ağır seyrediyordu tedavi. Saçları döküldü. Ama o peruk bile takmadı. Öyle gezindi. O kadar güzeldi ki, kel kafalı olmak bile ona yakışıyordu.

Kızı artık üniversiteye başlamıştı. Bu arada tedavi sırasında Hamdi Hocayı buldu. Tedavisiyle o ilgilendi. Artık kemoterapiler bitmiş, saçları yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı. Üç dört yıl kadar kontrolleri sürdü. Beş yıl geçse hastalık tamamen gider deniliyordu. Beş yıla on gün kala, öbür göğsünde tamamen farklı bir kanser türemişti. O göğsünü de aldılar. Fakat sıra protez göğüs yaptırmaya gelince paragöz bir doktora rast gelmesi en büyük şanssızlığıydı. Doktorun koyduğu kese, meme yerine geçmemişti. Olmamıştı. Gençti henüz. O yaralı halinle tekrar kemoterapiler başlamış fakat paragöz doktor aynı zaman içerisinde göğüslerine silikon takmıştı. Acıdan ve terapinin verdiği ağrılardan artık yerinde duramıyordu. Silikonlar da tutmamıştı üstelik. Göğüslerinin iyileşmesini bekliyordu. Ama para da lazımdı. Emekliliğine daha biraz zaman vardı. Hem babasından hem eşinden hem de kendi emekliliğinden alacağı para, onu rahat rahat geçindirirdi. Ama şu anda yetmiyordu hiç bir şey.

Yattığı yerden para kazanabilmek için, fal bakmaya karar verdi. Hiç anlamazdı ama attığı tuttu ve para kazanmaya başladı.

Bu arada yıllardır peşini bırakmayan sevgili de başına dert oluyordu. Halen vaz geçmemiştii Hülya'dan.

Bu arada ateşii çıkması üzerine hastane günleri tekrar başlamıştı. Hamdi Hoca ikinci kanser vakasını inceliyor, bir yandan da ona 3000 mg'lık antibiyotikler yüklüyordu. Elbette yan etkileri de yaşamaya başlamıştı. Kendi iğnesini karnından yapmayı öğrendi. Gene kötüleştiği bir gün hastaneye kaldırıldı.

Özel odaya alınmıştı.

O gün banyo yaptı, yatağına uzandı, televizyon izlemeye başladı. O sırada kapı çalındı. Annesinin geldiğini sanarak doğruldu yataktan. İçeri ince uzun boylu 40-45 yaşlarında bir kadın girdi. Yeşil bir pardösü giymiş, başında da açık yeşil bir örtü örtmüştü.

"Kızım, ben hacdan zemzem suyu ve hurma getirdim, bütün odaları dolaştım kimse istemedi, inanmadılar galiba bana, sen ister misin?" dedi.

Hülya her zamanki sevecen hali ile, "İsterim," diyerek, kadının başucundan aldığı plastik bardağı doldurup verdiği zemzemi içti. Bardağı baş ucundaki komodinin üzerine koydu. Verdiği hurmayı da yedi, çekirdeğini de bardağın yanına koydu.

Kadın çıkınca da uykuya daldı. Uyandığında acaba rüya mı gördüm diye şüpheye düştü. Ama baktı ki plastik bardak ile hurma çekirdeği baş ucunda duruyordu.

Bu olayı Hamdi Hocaya anlattı. Hamdi Hoca: "Sen rüya görmüşsün," dedi. Ama baş ucunda hurma çekirdeği duruyordu. Diğer odalara gidip sordu. Hiç kimse öyle bir kadın görmemişti.

O günden sonra Hülya inanılmaz bir hızla iyileşmeye başladı ve kısa zamanda hastaneden çıktı.

Şimdi eğlenme zamanıydı. Eski bir dostuna telefon etti. "Benim sevgilim olur musun?" dedi. Eski dost ne dediğini anlamıştı elbette. Hemen koşup geldi. Ve sevgili olmadan, sevgili gibi görünerek gezmeye başladılar. Eğlenmek Hülya'ya çok iyi gelmişti.

Kuzenlerinin desteği ile maddi olarak ancak ayakta durabiliyordu. O zamanlar hayli uzun süren emeklilik hikayesi habire ertelenip duruyordu.

Yaşam enerjisi inanılmaz yüksekti. Bu gücü kişiliğinin iyimserliğinden alıyordu besbelli. Hastane günleri bitince, işin estetik tarafı gündeme geldi. İki kez silikon takılmıştı göğüslerine ama ikisi de tutmamıştı. Bu yüzden kollarını kaldıramıyordu bile.

Parası yoktu. SSK hastanesine gitti. Profesörlüğe yükselmek üzere olan bir hoca buldu. "Ben bu halde kalamam. Beni ameliyat edin," dedi. Doktor kabul etti. Karnından ve sırtından alınan yağlarla göğüs yapmaya karar verildi. Bu sebeple bir ay boyunca haftada üç gün damar ve sinir haritası çizilmeye başlandı.

Gazi Üniversitesi'ne sevk edildi. 10 yılın içerisinde 26. Ameliyatı olacaktı. Dile kolay.

Sabah ameliyata girecekken, rüyasında 9 yıldır peşini bırakmayan sevgilisini kazada ölmüş gördü. Sabah başlayan ameliyat, gece ayılması ile son buldu. Uyandığında

ise sevgilisinin gerçekten öldüğünü öğrendi. Malum olmuştu bu çılgın kadına gene.

Zor bir ameliyat olmuştu. Kan kaybı çoktu. Ama iki gün sonra sol memesi tutmuştu. İki gün sonra da sağ memesini sırtından alınan yağla tutturdular. Bu zorlu ameliyatlardan çıktığında inanılmaz ödemleri ve 7 tane direni varken bile gülüyordu halen. Yaşama sevincini hiç bırakmıyordu. Doktor hadi çıkıyorsun dediğinde, "İki gün daha kalayım ne olur, çok güzel pijamalar aldım onları giyeceğim," diyordu.

Bu zaman zarfında kızı bir delikanlıyla tanışmış ve evlenmeye karar vermişti. Müstakbel kayınvalide Hülya'yı hastanede ziyarete gelmişti. Çok sevindi Hülya. Bir müddet sonra Adil'in vefat eden annesinden kızına İstanbul'da bir ev kalmıştı. Hemen gidip onu sattılar ve Ege'de bir ev aldılar.

Kızını sözlendirdi, nişanladı, evlendirdi. Bunları hep tek başına başarmıştı. Emekli maaşları bağlandı, artık her şey rayına oturmuş, yoluna girmişti. Artık ilişki falan da istemiyordu. Aşık olduğu Datça'ya yerleşti. Bu esnada kızından müjdeli haber gelmişti. Kızı hamileydi. Hemen Ankara'ya gitti kızının yanına. Ama orada yaşadığı o kadar kötü şeyler vardı ki, uzun süre kalamadı orada da. Kızı doğum yaptıktan sonra kız torununu da yanına alarak, Sığacık'ta aldıkları eve taşındı. Ancak akli halen Datça'daydı.

Sonuç olarak bu sıcacık yürekli kadın, bütün ailesini toplayarak Datça'ya yerleştirdi. Damadı bir iş buldu. Aşk artık torunundaydı. Birbirlerine çok sıkı bağlandılar.

Şimdilerde anne kız, torun büyüterek birbirlerine destek oluyorlar. Artık bütün hastalıklar bitip gitti. Acaba çözüm o gizemli kadının getirdiği zezem suyunda mıydı? Yoksa halen çekirdeğini sakladığı hurmada mıydı? Bilinmez. Fakat bu güçlü kadın eğer bu kadar yaşama sevinci ve neşesi ile dolu olmasaydı, kim bilir hayatı ne şekilde evrilirdi, işte o hiç bilinemez.